Tess Gerritsen

A gyanúsított

Miranda Wood volt szeretőjét megkéselve találják Miranda ágyában, mellette a kése. A nőnek volt oka a gyilkosságra - ugyanis a kapcsolatuk rosszra fordult -, és lehetősége is. Miranda ártatlannak vallja magát, majd meglepetten tudja meg, hogy szabadlábra helyezik, mert valaki kifizette helyette az óvadékot. Valaki, aki névtelen akar maradni. Vajon lesz-e ideje tisztáznia magát. Vagy az a valaki megpróbálja irányítani őt, és belevonni a meggyilkolt férfi sötét és titkokkal terhes világába, ahol mindenki gyanús.

1.

A férfi tízkor telefonált, a szokott időben.

Miranda már tudta, hogy ő hívja, mielőtt felvette volna a kagylót. Azt is tudta, hogy ha nem veszi fel, akkor addig nem fogja abbahagyni, amíg a csörgés az őrületbe nem kergeti. Elgondolkodva járkált fel-alá a hálószobában. *Nem kell felvennem. Nem kell beszélnem vele. Semmivel sem tartozom neki, az égvilágon semmivel.*

A telefon elhallgatott. A hirtelen jött csendben a nő visszatartotta lélegzetét, azt remélve, hogy ez alkalommal a férfi megkegyelmez, és elfogadja, amit üzent neki.

Az újrakezdődő berregés felriasztotta gondolataiból. Miranda minden egyes csengésre idegesen összerezzent. Képtelen volt tovább elviselni. Tudta, hogy hibát követ el, de felvette a kagylót.

– Halló?

– Hiányzol – szólt bele a férfi. Ugyanaz a meghittség csendült ki a hangjából, mint régen.

– Azt szeretném, ha nem hívnál többet! –mondta a nő.

– Nem tehetek róla, egész nap csak arra vágytam, hogy felhívjalak. Miranda, nélküled pokol az életem!

Könnyek szöktek a nő szemébe. Mély levegőt vett, és megpróbált nem sírni.

– Nem kezdhetnénk újra? – kérlelte a férfi.

– Nem, Richard!

– Kérlek! Ezúttal más lesz, megígérem.

– Soha nem lesz más!

– De igen! Lehet…

– Hiba volt az egész, már az elejétől fogva.

– Még mindig szeretsz. Tudom, hogy így van. Miranda, az ég szerelmére, az elmúlt hetekben mindennap találkoztunk, és még csak meg sem érinthettelek. Nem is lehettünk kettesben…

– Ez a gondod megoldódott, Richard. Megkaptad a felmondásomat. Komolyan gondolom!

Hosszú csönd volt a vonal másik végén, mintha a nő szavai kiütötték volna a férfit. Miranda egyszerre érzett megkönnyebbülést és bűntudatot. Bűntudatot azért, mert végre a saját lábára állt…

– Elmondtam neki – szólalt meg halkan a férfi.

Miranda nem felelt.

– Hallasz engem? – kérdezte a férfi. – Elmondtam neki! Mindent elmondtam rólunk. Voltam az ügyvédemnél is. Megváltoztattam a…

– Richard – szakította félbe a nő –, ez már semmin sem változtat. Akár elválsz, akár nem, én többé nem akarlak látni téged!

– Csak még egyszer!

– Nem!

– Átmegyek hozzád. Most azonnal…

– Nem!!

– Látnod kell engem, Miranda!

– Dehogy kell! – kiáltott fel a nő.

– Negyedórán belül ott leszek.

Miranda hitetlenkedve meredt a kagylóra. A férfi lerakta. Az átkozott, egyszerűen lerakta, és tizenöt perc múlva már az ajtaján fog kopogtatni! Az elmúlt három hétben sikerült együtt dolgoznia a férfival, udvariasan viselkednie vele, mintha mi sem történt volna. Most azonban ide akar jönni, hogy kizökkentse nehezen kivívott lelki egyensúlyából, és akkor megint visszasüppednek az eddigi állapotba.

A nő a szekrényhez futott, és kivett egy kardigánt. El kell mennie innen! Valahová, ahol a férfi nem találja meg, ahol egyedül lehet.

Kiszaladt a bejárati ajtón, le a lépcsőn, és határozott léptekkel elindult a Willow Streeten. Ilyenkor, este fél tizenegykor már mindenki lefekvéshez készülődött a környező lakásokban. Ahogy elhaladt az ablakok mellett, Miranda látta a kandallókban lobogó tűz kiszűrődő fényénél a családokat, ahogy élték hétköznapi életüket. Erezte, hogy a régi vágy újra feléled benne, a vágy, hogy egy szerető közösség része lehessen, hogy a saját kandallójának tüzére rakhassa a fahasábokat. Ostoba vágyak!

Megborzongott, és karját keresztbe fonta maga előtt. A szokásostól eltérően csípős volt a levegő. Mérges volt a hidegre meg arra, hogy el kellett mennie otthonról, de legfőképpen a férfira. Vitte a dühe lendülete, csak ment tovább.

A Bayview Streeten jobbra fordult, a tenger felé vette az irányt.

Köd ereszkedett a városra. Eltakarta a csillagokat, nehéz pára terjengett az utcákon. A nő elszántan vágott át rajta, a köd a nyomában hömpölygött. Az utcáról letért egy ösvényre, majd lement egy gránitlépcsőn, amely most csúszós volt a párától. Lent, a köves tengerparton egy fából készült pad állt, az ő padja. Leült, lábát felhúzta, és a tengerre meredt. Az öbölben a víz halkan neki-nekiloccsant egy közeli bójának. Épp hogy látta a kikötő zöld fényét pislákolni a ködön keresztül.

Mostanra már biztosan odaért. Azon töprengett, vajon meddig fog kopogtatni az ajtaján. Talán addig, amíg a szomszédja, Mr. Lanzo ki nem szól neki. Talán hamarabb feladja, és hazamegy a feleségéhez meg a gyerekeihez.

Térdére hajtotta a homlokát, és megpróbálta elfelejteni a boldog Tremain család képét. Richard persze soha nem használta a *boldog* jelzőt, inkább úgy mondta mindig, hogy a házassága *szétesőben* van. Csak azért nem vált el a feleségétől, Evelyntől már évekkel ezelőtt, mert szerette a gyerekeit, Phillipet és Cassie-t. Az ikrek azonban már tizenkilenc évesek, elég idősek ahhoz, hogy megtudják az igazságot a szüleik házasságáról. Mostanában a férfi azért nem akart elválni, mert aggódott a feleségéért. Evelynnek időre volt szüksége ahhoz, hogy megszokja a helyzetet, Mirandának pedig türelmesnek kellett lennie, és ha annyira szereti a férfit, mint Richard őt, akkor minden meg fog oldódni…

Ó, igen! Ugye milyen szépen alakult a dolog?

Miranda halkan felnevetett. Felemelte fejét, a tengerre nézett, és csak nevetett, nevetett. Nem idegesen, hanem inkább megkönnyebbülten. Úgy érezte, mintha egy hosszú lázálomból ébredne fel, s megint tisztán látott mindent. Jó érzés volt, ahogy a köd az arcát csípte, s a hideg kitisztította a lelkét. Milyen nagy szüksége volt erre! A hónapok alatt felgyülemlett bűntudat úgy rakódott le benne, hogy azt hitte, már soha nem fog újra önmagára találni.

Ezúttal azonban vége! Tényleg, igazán, vége az egésznek.

A tengerre mosolygott. *Végre újra önmagam lehetek*, gondolta. Olyan nyugalom és derű töltötte el, amilyet már hónapok óta nem érzett. Felállt és hazaindult.

Már két háztömbre a lakásától észrevette a kék Peugeot-t, amely a Willow Street és a Spring Street kereszteződésénél parkolt. Szóval a férfi még mindig vár rá! Megállt a kocsi mellett, és a báránybőr borítású fekete üléshuzatra nézett, amelyet olyan jól ismert. *Az első csók helyszíne*, nyilallt belé az emlék. *Fájdalommal fizettem érte. Most ő következik.*

Otthagyta a kocsit, céltudatosan a házhoz ment, és felsietett a bejárat előtti néhány lépcsőn. Az ajtó nem volt kulcsra zárva, úgy találta, ahogy induláskor hagyta. Bent még mindig ugyanúgy égett a villany is.

A férfi nem volt a nappaliban.

– Richard?! – kiáltotta.

Nem jött válasz.

A kávé illata a konyhába csalta a nőt. A frissen főzött kávé a tűzhelyen volt, a pulton pedig egy félig teli csésze állt. Az egyik fiók teljesen ki volt húzva.

Remek! Bejöttél, és igazán otthonosan érezted magad. A csésze tartalmát a mosogatóba löttyintette. A kávéból a kezére is jutott, így érezte, hogy még langyos.

Áthaladt az előszobán, be a fürdőszobába. A villany ott is égett, víz csöpögött a csapból. Elzárta.

– Nincs jogod bejönni ide! – kiáltotta. – Ez az én házam! Hívom a rendőrséget, és letartóztatnak illetéktelen behatolásért.

A hálószoba felé indult. Mielőtt odaért volna, már előre tudta, mi vár rá: vitáznia kell. A férfi az ágyon fog feküdni, meztelenül, elégedett vigyorral a képén. A legutóbbi alkalommal is így várta. Most azonban ki fogja rakni innen, akár ruhástul, akár meztelenül! Ezúttal majd meg fog lepődni!

A hálószobában sötét volt. Miranda felkapcsolta a világítást.

A férfi az ágyon feküdt elnyúlva. Karjai szétvetve, lába az ágyneműbe gabalyodva. Meztelen volt, de az arcán nem elégedett vigyort látott a nő, hanem rémületet. Szája néma sikolyra nyílt, szeme pedig üres tekintettel meredt a végtelenbe. A vérben ázó lepedő egyik sarka lelógott az ágy oldalán. Egyedül a vércseppek halk neszezése törte meg a szoba néma csendjét.

Miranda kettőt lépett a szobában, majd elfogta a hányinger. Térdre esett, levegő után kapkodott, és öklendezni kezdett. Amikor felemelte a fejét, észrevette maga mellett a földön heverő konyhakést. Nem kellett még egyszer ránéznie. Felismerte a markolatát, a húszcentis acélpengét, és tudta, hogy honnan származik: a konyhafiókból.

Az ő kése volt; rajta lesznek az ujjlenyomatai.

Most pedig vérben úszott.

Hajnalodott. James Tremain egész éjszaka vezetett. A kerekek zaja, a műszerfal világítása és a rádió halk muzsikája mind csak háttérzajként duruzsolt tudata egy távoli szögletében. Csupán az tűnt számára valóságosnak, amit egész úton ismételgetett magában: *Richard meghalt. Richard meghalt*.

Rémülten rezzent föl a saját hangjára. A kocsi sötétjében kimondott szavak hirtelen visszarántották a valóságba. Az órára nézett. Hajnali négyet mutatott. Ez azt jelenti, hogy már több mint négy órája vezet. Nemsokára eléri New Hampshire és Maine állam közös határát. Mennyi ideig kell még mennie? Hány kilométert? És vajon milyen hideg lehet odakinn, ha már érzi a tenger illatát a levegőben? Kikapcsolta a rádiót.

Órák óta a kocsiban ülve az érzékei eltompultak, és a kapott hír átvette világa fölött az uralmat: *Richard meghalt.*

Újra hallotta a szavakat, felrémlett benne a telefonhívás. Evelyn nem volt kíméletes vele. Még fel sem fogta igazán, hogy a sógornője hangját hallja, amikor ő már közölte is a lesújtó hírt. Semmi bevezetés, semmi figyelmeztetés. Csak a tények, az ismerős suttogó hangon: *Richard meghalt. Megölték. Egy nő tette…*

Majd a következő pillanatban: *Szükségem van rád, James!*

Erre nem számított. Mindig is kívülálló volt a családban, soha senki nem hívta fel, hiszen ő volt az, aki összecsomagolt és elhagyta az államot, a családot, hogy szerencsét próbáljon. Ő volt a zűrös testvér: James, a kirekesztett, James, a fekete bárány.

James, az elcsigázott, gondolta, és próbálta lerázni magáról az álmosság hálóját, amely már majdnem elborította. Letekerte az ablakot, beszippantotta a friss hideg levegőt, amelybe fenyő- és tengerillat vegyült. Maine illata… Csak ez tudta visszaidézni benne gyerekkori emlékeit: a tengerparti sziklák között való mászkálást, bokáig a hínárba gabalyodva… ahogy a frissen szedett kagylók csörögnek a kosarában… a ködkürt hangja, amely szinte elvész a

sűrű levegőben. Egy fuvallat elég volt, hogy felidézze benne ezeket az emlékeket, a gyerekkor illatát, a boldog időkét, amikor még azt gondolta, hogy Richard a legbátrabb, a legokosabb, a legjobb testvér a világon. Akkor még nem ismerte Richard igazi természetét.

Megölték. Egy nő tette.

Ez egyáltalán nem lepte meg Jamest.

Azon töprengett, ki lehetett az a nő, és mi válthatott ki belőle olyan vad dühöt, amely arra vitte rá, hogy egy kést döfjön a bátyja mellkasába. Lett volna egy-két tippje. Egy megunt kapcsolat. Féltékenység egy új szerető miatt. Az elhagyottság érzése. A düh, amiért kihasználta, amiért hazudott neki, a düh, amely minden józan gondolkodást megsemmisít. James el tudta képzelni a jelenetet. Még a nőt is látta maga előtt: pont olyan, mint a többi, akik Richard életében jelen voltak. Természetesen vonzó, erre Richard mindig is sokat adott. Talán egy kissé kétségbeesett lehetett. Talán a nevetése is hangosabb volt a kelleténél, a mosolya pedig kissé erőltetett. A szeme körüli szarkalábak is arról árulkodtak, hogy sajnos már elindult a lejtőn. Igen, tisztán látta maga előtt a nőt, és a kép egyszerre keltett benne szánalmat és undort.

És dühöt! De bármennyire is neheztelt Richardra, az semmit sem változtatott azon a tényen, hogy testvérek voltak. Ugyanazokon az emlékeken osztoztak: a délutáni lustálkodások a tónál, együtt kódorgás a mólónál, röhögcsélés a sötétben. A legutóbbi összeugrásuk ugyan elég komoly volt, de James, mint mindig, a lelke mélyén úgy érezte, hogy majd el fogják simítani valahogy. Mindig rendbe jöttek végül a dolgok, mindig volt idő kibékülni, hogy újra barátok legyenek.

Legalábbis ezt gondolta egészen addig, amíg Evelyn fel nem hívta.

Szétáradt benne a harag. Nincs több lehetőség! Nem mondhatja már, hogy *aggódom érted*. Nem mondhatja már, hogy: *Emlékszel, amikor…?* Az út elhomályosodott előtte. Pislogott néhányat, és megmarkolta a kormányt.

Tovább vezetett, egészen reggelig.

Tíz órára érkezett Bass Harborbe. Tizenegykor már a *Jenny B* fedélzetén volt, szemben állt a széllel, görcsösen kapaszkodott a komp korlátjába. A távolban Shepherd szigete csak egy alacsony zöld púpnak látszott. Ahogy a *Jenny B* szelte a habokat, James érezte, hogy az ismerős émelygés elfogja, és a torka összeszorul. *Mindig én voltam a tengeribeteg*, gondolta. A család összes többi tagja született matróz volt, csak ő lógott ki a sorból az egyetlen szárazföldi patkányként, aki jobban szerette a szilárd talajt a lába alatt.

A vitorlásversenyeket mindig Richard nyerte. Kiscsónakkal, egyárbocos hajóval, bármilyen fajtával első helyezést ért el. Ezen a tengeren csiszolta a tehetségét: fordulást, vitorlabevonást… a parancsolgatást. Fel a pillangóvitorlát, le a pillangóvitorlát! Ő a maga részéről mindig őrültségnek tartotta az egészet. Ezenkívül az a rettenetes tengeribetegség…!

Mélyet szippantott a sós tengeri levegőből, és érezte, hogy megnyugszik a gyomra, amikor a *Jenny B* végre kikötött. Visszament a kocsihoz, és kivárta a sorát, hogy lehajthasson a fedélzetről. Nyolc kocsi állt előtte, mindegyiknek más államelbeli rendszáma volt. Úgy tűnt, fél Massachusetts északra jön nyaranta. Szinte hallani lehetett, ahogy Maine állam felnyög az átkozott kocsik súlya alatt.

A révész intett neki, hogy mehet. James ráhajtott a hídra, majd Shepherd szigetére.

Meglepte, milyen keveset változott a hely, amióta utoljára erre járt. Ugyanazok a régi házak álltak a Sea Streeten: az Island pékség, a bank, FitzGerald kávézója, Lappin vegyesboltja. Néhány üzlet fölött viszont mégis új cégér függött. A Vogue szépségszalonból Gorham könyvesboltja lett, a Village vas- és fémáru helyét Country antikvitás és egy ingatlanügynökség foglalta el. Jó ég, mindez a turisták miatt!

Bekanyarodott a sarkon, a Limerock Street felé. Balra még mindig megvolt a piros téglás épület, az *Island Herald* székháza. Azon töprengett, vajon belül is minden ugyanolyan

maradt-e. Jól emlékezett az apró részletekre: a díszes bádogmennyezetre, a viharvert asztalokra, a laptulajdonosok képeire a falon, akik mind Tremainek voltak. Maga elé képzelte az egészet, még apja régi Remington írógépét is az asztalán. Természetesen a Remingtonokat már régen lecserélték. Biztos komputereket használnak, új és személytelen gépeket. Legalábbis Richard bizonyosan így vezette a céget. Ki a régivel, ide az újjal!

És most jön a következő Tremain…

James befordult a Chestnut Hillre. Egy kilométernyire feküdt előtte a Tremain-birtok, nem messze a sziget legmagasabb pontjától. Viktoriánus tornyaival és élénk színével régebben mindig egy hatalmas sárga esküvői torta jutott róla az eszébe. A házat azóta újrafestették, most szürke és fehér volt. Szelídebbnek tűnt így, tompábbnak, fakónak. James hirtelen úgy érezte, mégis jobban tetszett neki a régi esküvőitorta-szín.

Leállította a kocsit, kivette táskáját a csomagtartóból, és elindult a házhoz vezető úton. Még mielőtt a lépcsőhöz ért volna, kinyílt az ajtó, és Evelyn lépett ki rajta.

– James! – kiáltotta. – Ó, James, végre itt vagy! Hála istennek, hogy végre itt vagy!

A férfi karjaiba omlott. James önkéntelenül is magához szorította. Érezte sógornője remegő testét, meleg leheletét a nyakán. Hagyta, hadd kapaszkodjon belé, amíg jólesik neki.

Végül a nő elhúzódott tőle, és felnézett rá. Fényes zöld szeme most is úgy csillogott, mint mindig. Válláig érő mézszőke haját szoros kontyba tűzte. Arca kissé megdagadt, s az orra piros volt, amit megpróbált sminkkel elleplezni. Szája fölött a púder összecsomósodott, és a szemfesték fekete csíkot húzott az arcán. A férfi alig tudta elhinni, hogy ez az ő gyönyörű sógornője. Valóban gyászolt volna?

– Tudtam, hogy el fogsz jönni – suttogta Evelyn.

– Rögtön indultam, miután hívtál.

– Köszönöm, James! Nem is tudom, kihez fordulhattam volna… – Hátralépett és a férfira nézett. – Biztos ki vagy merülve. Gyere, főzök neked egy kávét.

Beléptek az előtérbe. Olyan volt, mintha egyenesen a gyerekkorába érkezne vissza… semmi sem változott azóta. Ugyanaz a tölgyfa parketta, ugyanazok a fények, illatok. A férfi arra gondolt, ha most megfordulna, és benézne a társalgóba, akkor ott látná az édesanyját, amint éppen körmöl valamit. Soha nem használt írógépet, mert úgy hitte – és igaza is volt –, hogy ha egy pletykarovatba szánt cikk elég izgalmas, akkor a kiadó akár kézírással is elfogadja. Aztán úgy alakult, hogy a kiadó nemcsak az írását fogadta el, hanem *őt magát* is alkalmazta. Mindent egybevéve, célszerű házasság volt.

Az anyja soha nem tanult meg gépelni.

– Szia, James bácsi!

James felnézett, és észrevette, hogy a lépcső tetején egy fiatal férfi és egy nő áll. Ezek nem lehetnek az ikrek! Elképedve nézte, ahogy a pár Phillip vezetésével lejött a lépcsőn. Amikor legutóbb látta az unokaöccsét és unokahúgát, még esetlen kamaszok voltak, tojáshéjjal a fenekükön. Mindketten magasak voltak, szőkék és karcsúak, de ezzel véget is ért a hasonlóság. Phillip egy táncos kecsességével mozgott, olyannak tűnt, mint az elegáns Fred Astaire, de a párja – nos, nem éppen Ginger Rogers volt. A fiatal hölgy, aki a fiú után lépkedett, sokkal esetlenebbnek látszott.

– Nem hiszem el, hogy ez Cassie és Phillip! – mondta James.

– Túl sokáig voltál távol – felelte Evelyn.

Phillip előrelépett, és megrázta James kezét.

Inkább idegenként üdvözölte, mintsem unokaöcsként. Keze vékony volt, finom, mint egy úriemberé. Magán viselte az anyjától örökölt nemesi vonásokat – egyenes orr, finom metszésű arc, zöld szem.

– James bácsi – szólalt meg komoran –, szörnyű dolog miatt kellett hazajönnöd, de örülök, hogy itt vagy.

James Cassie-re nézett. Amikor utoljára látta, még egy aranyos, kíváncsiskodó kislány volt, teli kérdésekkel. Alig hitte el, hogy ilyen mogorva fiatal lány lett belőle. Talán a szomorúság változtatta volna meg ennyire? Haját olyan szorosan fogta össze, hogy arcából csak a kiálló részek látszottak: a nem éppen kicsi orr, az előreálló fogak, a szögletes homlok, amelyet még keményebbé tettek a régi sebek hegei. A szemében azonban maradt még valami a régi tízéves kislányból: tekintete egyenes volt, éles és értelmes.

– Szia, James bácsi! – szólalt meg. Ahhoz képest, hogy nemrég vesztette el az édesapját, a hangja feltűnően higgadtan csengett.

– Cassie – szólt rá Evelyn –, nem tudnál legalább egy puszit adni a nagybátyádnak? Olyan sokat utazott azért, hogy velünk legyen.

Cassie előrelépett, és egy száraz puszit nyomott nagybátyja arcára. Majd gyorsan visszalépett, mintha zavarba jött volna az érzelem ilyen hamis megnyilvánulásától.

– Megnőttél – állapította meg James. Ez volt a legjóindulatúbb megjegyzés, amelyet tehetett.

– Igen. Előfordul.

– Hány éves vagy most?

– Húsz leszek.

– Akkor biztos mindketten már egyetemre jártok.

Cassie bólintott, és James először látott egy halvány mosolyt megjelenni a szája sarkában.

– Én a Dél-maine-i Egyetemre járok. Újságírást tanulok. Arra gondoltam, hogy a *Herald*nak szüksége lesz egy…

– Phillip a Harvardra jár – vágott közbe Evelyn –, mint annak idején az apja is.

Cassie mosolya lehervadt, még mielőtt kibontakozhatott volna. Ingerülten az anyjára nézett, majd megfordult, és elindult felfelé a lépcsőn.

– Cassie, hová mész?

– Be kell raknom egy mosást.

– De hiszen a nagybátyád csak most érkezett! Gyere, és ülj le velünk!

– Minek, anya? – szólt vissza a válla felett. – Nagyon jól el tudod szórakoztatni egyedül is.

– Cassie!

A lány megfordult, és lenézett Evelynre.

– Mi az?

– Kellemetlen helyzetbe hozol.

– Hát, ebben semmi újdonság nincs.

Evelyn a könnyeivel küszködve James felé fordult.

– Látod, hogy mennek a dolgok? Még a saját gyerekeimre sem számíthatok. James, ezt nem bírom ki egyedül. Nem bírom! – Szipogva megfordult, és a társalgó felé indult.

Az ikrek egymásra néztek.

– Már megint megcsináltad! – szólalt meg Phillip. – Aljas dolog most bántani. Nincs benned együttérzés? Legalább megpróbálhatnád. Csak néhány napig.

– Nem mintha még nem próbáltam volna meg. De mindig falba ütközöm.

– Jó, akkor legalább légy udvarias. – Phillip kis szünetet tartott. – Tudod, hogy apa is ezt akarta.

Cassie felsóhajtott. Beletörődve lesétált a lépcsőn, és anyja után indult a társalgóba.

– Azt hiszem, ennyivel tartozom neki…

Phillip megrázta a fejét, és Jamesre nézett.

– Egy kis ízelítő az elragadó Tremain családból.

– Már régóta így megy?

– Évek óta. Most épp a legrosszabb pillanatban láttad őket. Az ember azt várná, hogy apa elvesztése után talán jobban összefogunk, de csak még inkább szétesünk.

Beléptek a társalgóba, ahol anya és lánya a szoba két végében foglalt helyet. Mindketten lecsillapodtak. Phillip kettőjük között ült le, ezzel is elhárítva az ütközési felületet. James egy semleges sarokban álló fotelbe telepedett.

Napfény áradt be a földig érő ablakokon, és megcsillant a fényes parkettán. A csendben csak a kandallópárkányon álló óra ketyegése hallatszott. Minden olyan, mint régen, gondolta James. Ugyanazok a Hepplewhite asztalok, ugyanazok az Anna királynő korabeli székek. Minden olyan volt, mint ahogy gyerekkorából emlékezett rá. Evelyn semmin sem változtatott. Ezért hálás volt neki.

James törte meg a vészterhes csendet.

– Semmi sem változott.

– A város is olyan, mint régen – állapította meg Phillip.

– Pont ugyanolyan izgalmas – folytatta unott arccal a testvére.

– Mi a tervetek a *Herald*dal? – kérdezte James.

– Phillip fogja átvenni – felelte Evelyn. – Már amúgy is ideje volt. Szükségem van rá, hogy itthon legyen, most, hogy Richard… – Nyelt egyet, és maga elé nézett. – Már készen áll a munkára.

– Én nem vagyok ebben olyan biztos, mama – mondta Phillip. – Még csak másodéves vagyok az egyetemen. Azonkívül van még egy-két dolog, amit szeretnék…

– Az apád húszéves volt, amikor Tremain nagyapa kinevezte szerkesztőnek. Nem így volt, James?

A férfi bólintott.

– Ezért semmi akadályát nem látom annak, hogy te legyél a főszerkesztő.

– Jill Vickery nagyon jól végzi a dolgát – vonta meg a vállát a fiú.

– Ő csak egy alkalmazott, Phillip. A *Herald*nak egy igazi vezető kell.

Cassie előrehajolt, a szeme összeszűkült.

– Van más is, aki képes lenne rá – mondta. – Miért kell Philnek átvennie?

– Apád őt akarta a helyére. Richard mindig tudta, mi a legjobb a *Herald*nak.

Újra csend telepedett közéjük, csak az óra ketyegése hallatszott.

Evelyn remegve felsóhajtott, és kezébe temette az arcát.

– Ó, istenem, olyan érzéketlen az egész! Nem hiszem el, hogy arról beszélünk, ki veszi át a helyét…

– Előbb vagy utóbb – szakította félbe Cassie – beszélnünk kell erről. És még sok minden másról.

Evelyn bólintott, és elfordította a fejét. A másik szobában megcsörrent a telefon.

– Felveszem – ajánlotta Phillip, majd felállt és a készülékhez sétált.

– Egyszerűen nem tudok gondolkodni – mondta Evelyn, és kezét a fejéhez szorította. – Legalább ha a fejemet tudnám használni…

– Hiszen csak a múlt éjjel történt – nyugtatgatta James gyengéden. – Időre van szükséged, amíg kihevered a megrázkódtatást.

– És még a temetést is meg kell szervezni! Azt sem mondták meg, hogy mikor adják ki a… – Összerezzent. – Nem értem, mi tart ilyen sokáig. Mit kell újból és újból megvizsgálni rajta? Úgy értem, nem látják, mi történt? Nem egyértelmű?

– A látszat néha csal – szólalt meg Cassie.

Evelyn a lányára nézett.

– Mire célzol ezzel?

Phillip lépett be a szobába.

– Mama, Lorne Tibbetts keres.

– O, istenem! – Evelyn bizonytalanul felállt. – Jövök…

– Személyesen szeretne látni téged.

A nő összevonta a szemöldökét.

– Most azonnal? Nem várhat?

– Jobb, ha túlesel rajta, mama. Úgyis beszélned kell vele.

Evelyn megfordult, és Jamesre nézett.

– Nem tudom egyedül végigcsinálni. Velem jönnél?

Jamesnek halvány gőze sem volt arról, hogy hová kell mennie, vagy hogy ki az a Lorne Tibbetts. Minden vágya egy forró fürdő volt, és hogy bezuhanjon egy ágyba, de a jelek szerint erre még várnia kell.

– Dehogynem, Evelyn – felelte. Nehézkesen felállt, és kirázta lábából a merevséget, amely a hosszú vezetéstől állt bele.

Evelyn már nyúlt is a táskájáért. Kivette a kocsikulcsot, és átadta a férfinak.

– Én… én túlságosan felindult vagyok ahhoz, hogy vezessek. Vezetnél helyettem?

A férfi elvette a kulcsot.

– Hová megyünk?

Evelyn remegő kézzel feltette a napszemüvegét. Kisírt szemét eltakarta a sötét lencse.

– A rendőrségre! – felelte.

2.

Shepherd szigetének rendőrőrse egy régi vegyeskereskedés épületében volt, amelyet az évek során számos kisebb-nagyobb helyiségre és irodára osztottak fel. James emlékeiben sokkal nagyobb és tekintélyesebb épület élt, de már évek óta nem járt benne. Akkor még kisfiú volt, egy kis csirkefogó, akinek a rendőrség a mindig jelen lévő fenyegetést jelentette. Amikor egyszer behozták ide – mert véletlenül letaposta Mrs. Gordimer rózsaágyását –, sokkal nagyobbnak tűntek a falak, a szobák, és minden ajtóról azt képzelte, hogy valami ismeretlen, idegen világba nyílik. Most látta csak olyannak, amilyen valójában volt – egy öreg épület, amelynek nem ártana, ha a falait újrafestenék.

Lorne Tibbetts, az új rendőrfőnök pont beleillett ebbe a képbe. Ha lett volna bármilyen követelmény a rendőri felvételin a magasságot illetően, Tibbetts biztos nem érte volna el. A zömök férfi barnászöld nyári egyenruhát viselt, meg egy kalapot, amellyel James szerint a kopaszságát próbálta eltakarni. Kicsit olyan volt, mint Napóleon egyenruhában.

Tibbetts parancsnok ügyesen átverekedte magát az íróasztalok és iktatószekrények között, s Evelynt a neki kijáró figyelemmel és körültekintéssel üdvözölte.

– Evelyn! Annyira sajnálom, hogy ide kellett hívatnom! – Megfogta az asszony karját, és mintegy vigasztalásképpen kicsit megszorongatta, amitől Evelyn egyből megdermedt. – Szörnyű éjszakája lehetett!

Evelyn vállat vont, részben hogy válaszoljon a kérdésre, részben hogy kiszabaduljon a férfi szorításából.

– Tudom, hogy nehéz időket él át. Nem szeretnék alkalmatlankodni, legalábbis ma még nem. De tudja, hogy van ez, meg kell írni a jelentéseket. – Látszólag közömbösen Jamesre nézett.

A kis Napóleonnak, gondolta a férfi, éles szeme van, amellyel mindent lát.

– Ez itt James – szólalt meg Evelyn, miközben lesimította a ruhája ujját, mintha el akarná tüntetni Tibbetts parancsnok ujjlenyomatait. – Richard bátyja. Ma reggel érkezett Connecticutból.

– Ó, igen – felelte Tibbetts, és látszott rajta, hogy emlékszik a névre. – Láttam magáról egy képet az iskolában. – Kezet nyújtott. Kemény kézfogásán érződött, hogy ezzel akarja a kis termetét ellensúlyozni. – Tudja, azt, amelyiken kosárlabdás mezben van.

James meglepetten pislogott.

– Az még mindig kint van a falon?

– Az a helyi hírességek fala! Maga a '71-es osztályba járt. Középcsatár, egyetemi kosárlabdacsapat. Ugye?

– Meglep, hogy ezt tudja.

– Valaha én is kosárlabdáztam. A Madison középiskolában, Wisconsinban. Büntetődobásban én voltam a csúcstartó. És pontszerzésben is.

James már látta is maga előtt: Lorne Tibbetts, a kosárlabdapálya őrült törpéje. Ez pont illik a csonttörő kézfogáshoz.

A bejárati ajtót hirtelen felrántották, s egy nő dugta be a fejét.

– Hahó, Lorne!

Tibbetts megfordult és fáradtan a látogatóra pillantott, aki úgy nézett ki, mintha a szél fújta volna be az utcáról.

– Már itt is vagy, Annie?

– Mint a bumeráng! – nevetett rá a nő, s feljebb rántotta vállán a hátizsákját. – Szóval mikor kapom meg a közleményt?

– Ha majd lesz mit megírnom. Most tűnés!

A nő elszántan Evelynhez fordult. A két nő szerepelhetett volna bármelyik magazin átváltoztatás rovatában. Szélfútta hajával, slampos pulóverében és farmernadrágjában Annie lehetett volna az „előtte” képen.

– Mrs. Tremain? – szólalt meg udvariasan. – Tudom, hogy nem ez a megfelelő pillanat, de nekem határidőre le kell adnom az anyagot, és csak egy rövid…

– Az ég szerelmére, Annie! – csattant fel Tibbetts. A pultnál álló rendőrhöz fordult. – Ellis, vidd ki innen!

Ellis úgy ugrott fel a székéből, mint egy paprikajancsi.

– Gyerünk, Annie! Mozgás, hacsak nem akarod a cellában megírni a történetet!

– Megyek már, megyek már! – Miközben Annie kivonult, még hallották a morgását: – Nahát, ezek már dolgozni sem hagyják az embert…

Evelyn Jamesre nézett.

– Ő volt Annie Berenger, Richard egyik legjobb újságírója. Ebben a helyzetben azonban valóságos istencsapása.

– Nem lehet hibáztatni érte – szólalt meg Tibbetts. – Végül is ezért fizetik, nem? – Újra megragadta Evelyn karját. – Jöjjön az irodámba, az az egyetlen nyugodt hely ebben a bolondokházában.

Lorne irodája a folyosó másik végén volt. Szinte minden négyzetcentiméteren bútorok álltak: egy asztal, két szék, könyvespolc, iratszekrény. A sarokban egy páfrány kókadozott. A zsúfoltság ellenére minden tiszta volt, a polcok leporolva, minden papír szépen rendbe rakva. A falon, szembetűnő helyen, egy felirat lógott: *Minél kisebb a kutya, annál nagyobbat harap.*

Tibbetts és Evelyn foglalta el a két széket. Egy harmadikat is behoztak, a titkárnő részére, aki jegyzetelt. James a falnál állt. Jó érzés volt kicsit kinyújtóztatni elgémberedett lábait.

Legalábbis az első tíz percben jólesett. Aztán úgy érezte, mintha süllyedne, és alig tudott arra figyelni, mit beszélnek. Úgy érezte magát, mint a kiszáradt páfrány a sarokban.

Tibbetts kérdéseket tett fel, amelyeket Evelyn a szokásos suttogó hangon válaszolt meg – olyan hangon, amely mindent megfagyasztott a környezetében. Részletesen elmesélte a történteket. Azt mondta, hogy teljesen szokványos este volt. Hatkor vacsora, együtt a családdal. Bárány combot ettek spárgával, és desszertnek citromos felfújtat. Richard egy pohár bort is ivott, mint mindig. A beszélgetés is olyan volt, mint máskor: a legújabb pletykák az újságból, aztán lamentálás a csökkenő példányszámról, a nyomtatás növekvő költségeiről. Meg egy rágalmazási per lehetőségeiről. Tony Graffam ugyanis nagyon mérges volt a legutóbbi cikk miatt. Majd Phillip vizsgáiról beszéltek, utána meg Cassie jegyeiről. Azt követően az orgona ez évi szép virágzásáról és a feljáró újrabetonozásáról esett szó. Átlagos témák egy átlagos családi vacsorán.

Kilenckor Richard elment, mert dolga volt az irodában – legalábbis ezt mondta.

És Evelyn?

– Felmentem lefeküdni – mondta a nő.

– Mit csinált Cassie és Phillip?

– Elmentek otthonról, moziba, azt hiszem.

– Szóval mindenki ment a maga dolgára.

– Igen. – Evelyn maga elé nézett. – Ennyi. Egészen fél egyig, amíg nem csörgött a telefon…

– Vegyük át még egyszer a vacsora alatti beszélgetést!

Újra elkezdték. Néhány részlet itt-ott még kiderült, de nagyjából ugyanaz volt a történet. James, akinek már fogytán volt az ébersége, szinte félig öntudatlan állapotba került. A lába kezdett zsibbadni, és érezte, hogy lassan elalszik. A padló csábító volt. Legalább vízszintes. Érezte, hogy csúszik…

Hirtelen felrezzent, és észrevette, hogy mindenki őt nézi.

– Jól vagy, James? – kérdezte Evelyn.

– Elnézést. Azt hiszem, fáradtabb vagyok, mint gondoltam. – Megrázta a fejét. – Lehet itt valahol kávét inni?

– A folyosó végén van egy kávéfőző, és egy kanapé is, ha gondolja – felelte Tibbetts. – Várjon meg ott minket!

– Menj csak! – mondta Evelyn. – Nemsokára végzek.

James megkönnyebbülten ment ki az irodából, és elindult megkeresni a hőn áhított kávéskannát. Ahogy a folyosón haladt, bekukkantott az egyik ajtón, amely mögött egy mosdót talált. A következő ajtó zárva volt. Benézett a harmadik szobába is. Sötét volt odabent, csak egy kanapé, pár szék és néhány egyéb bútor körvonalát lehetett kivenni. A férfi figyelmét egy oldalsó ablak keltette fel, amely nem a külvilágra nyílt, hanem a mellette lévő szobára. Az üveg mögött egy nőt látott, aki egyedül ült egy kis asztalnál.

A nő észre sem vette őt. Maga elé nézett, az asztalra. Valami miatt a férfi közelebb ment. Valami vonzotta abban a végzetes csendben, a nyugalomban. Úgy érezte magát, mint egy vadász, aki egy álldogáló őzet les meg az erdőben.

James halkan behúzta maga mögött az ajtót, és közelebb ment az ablakhoz. Valójában egyirányú tükör volt, így a lány nem láthatta őt a másik oldalról. Nem tudta, hogy a férfi ott áll, és hogy csak egy tíz centiméter vastag üveg választja el őket. James kellemetlenül érezte magát, amiért így kihasználja a helyzetet és leskelődik, de nem tudott mit tenni ellene. Olyan volt, mintha láthatatlan lenne, egy légy a falon… egy titkos megfigyelő.

A helyzet szokatlanságán túl a nő is érdekelte.

Nem lehetett különösebben szépnek mondani, és a ruházata vagy a hajviselete sem volt túl előnyös számára. Kopott kék farmernadrágot és egy kinyúlt Boston Red Sox feliratú pólót viselt. Gesztenyebarna haját hanyagul fogta össze, néhány tincse elszabadult és a homlokába lógott. Egyáltalán nem tett festéket az arcára, de szép napsütötte bőrével nem is volt rá szüksége. Csak világos, kékesszürke szeme nem illett igazán a képbe. Kissé megdagadt arcából a férfi arra következtetett, hogy nemrég még sírhatott. Aztán észrevett egy legördülő könnycseppet az arcán.

A nő úgy nézett körül, mintha keresett volna valamit, majd zavartan letörölgette arcát a pólója sarkával. Olyan gyámoltalannak tűnt így, mint egy gyerek. Ettől csak még sebezhetőbbnek látszott. A férfi azon töprengett, vajon mit keres egy nő egyedül abban a szobában, elárvultan. Tanú lehet talán, vagy áldozat?

A nő egyenesen ránézett. A férfi ösztönösen ellépett az ablaktól, holott tudta, hogy nem láthatja őt, csak a saját tükörképét nézi. A nő fáradtan meredt magára. Sőt közömbösen, mintha azt gondolná: *Tessék, ez vagyok én, ilyen szörnyen nézek ki. És még csak nem is érdekel.*

Valaki egy kulcsot dugott a zárba. A nő hirtelen kihúzta magát, egész teste megfeszült. Még egyszer megtörölte az arcát, majd harciasan felszegte az állát. A szeme duzzadt volt, pólója nedves a könnyeitől, de már egyáltalán nem tűnt sebezhetőnek. Jamest egy katonára emlékeztette, aki csatába indul, holott halálra van rémülve.

Kinyílt az ajtó. Egy szürke öltönyös férfi lépett be rajta, nyakkendőt nem viselt. Maga alá húzott egy széket. James elámult azon, milyen hangosan hallja a székek csikorgását. Rájött, hogy valószínűleg egy mikrofon van a másik szobában, amelyen keresztül ő is hallja, ami odaát történik.

– Miss Wood? – kérdezte a férfi. – Elnézést, hogy megvárakoztattam. Merrifield hadnagy vagyok a rendőrségtől. – Kezet nyújtott, és sokatmondóan elmosolyodott. Azt sugallta, hogy *én a barátod vagyok. A legjobb barátod. Azért vagyok itt, hogy minden rendben legyen.*

A nő habozott, majd kezet rázott a férfival.

Merrifield hadnagy hátradőlt a széken, és hosszú, megértő pillantást vetett a nőre.

– Biztos kimerült – mondta baráti hangon. – Kényelmesen ül? Elkezdhetjük?

A nő bólintott.

– Felolvasták a jogait?

A nő megint csak bólintott.

– Úgy tudom, lemondott arról, hogy egy ügyvéd képviselje önt.

– Nincs ügyvédem.

A nő hangja más volt, mint amilyenre James számított: halk és fátyolos… fájdalmas és reszkető.

– Tudunk szerezni magának egyet, ha szeretné – mondta Merrifield. – Időbe telik, vagyis türelmesnek kell lennie.

– Kérem. Én csak azt szeretném elmondani, ami történt…

Merrifield hadnagy halványan elmosolyodott. Győzedelmes mosoly volt.

– Rendben – mondta. – Akkor kezdjük! – Letett egy magnetofont az asztalra, és megnyomta a felvétel gombot. – Mondja el a nevét, címét, foglalkozását.

A nő halkan felsóhajtott, hogy bátorságot merítsen.

– Miranda Wood vagyok, a Willow Street 18-ban lakom. Segédszerkesztőként dolgozom az *Island Herald*nál.

– Az Mr. Tremain újságja?

– Igen.

– Ugorjunk egyből a tegnap estére! Mondja el, mi történt! Mindent, ami Mr. Richard Tremain halálához vezetett.

James úgy érezte, hogy hirtelen az egész teste elzsibbad. Mr. Richard Tremain halála! Előrelépett, egészen a hideg üveghez tapadt, és meredten nézte Miranda Wood arcát. Ártatlanság, szelídség… ezt látta, amikor ránézett. Milyen kedves álarcot visel, milyen tökéletesen álcázza magát!

A testvérem szeretője! – villant fel hirtelen benne.

A testvérem gyilkosa!

Moccanatlanul hallgatta a beszélgetést.

– Menjünk vissza néhány hónapot, Miss Wood, addig, amikor először találkozott Mr. Tremainnel! Meséljen a kapcsolatukról!

Miranda összekulcsolt kezére meredt az asztalon. Az asztal meglehetősen csúnya bútordarab volt. Észrevette, hogy valaki a JMK kezdőbetűket véste bele. Azon töprengett, vajon ki lehetett JMK, és hogy az illető vajon ugyanilyen körülmények között ült-e ebben a szobában. Együtt érzett ismeretlen elődjével, aki ugyanebben a székben ült, és ugyanúgy az életéért harcolt.

– Miss Wood? Kérem, válaszoljon a kérdésemre!

A nő Merrifield hadnagyra nézett.

– Elnézést! – felelte. – Nem figyeltem.

– Mesélne Mr. Tremainről? Hogyan ismerkedtek meg?

– A *Herald*nál. Egy évvel ezelőtt vett fel. Munka közben ismerkedtünk meg.

– Aztán?

– Aztán… – a nő mély lélegzetet vett – …találkozgatni kezdtünk.

– Ki kezdeményezte?

– Richard. Először elhívott ebédelni. Csupán üzleti megfontolásból, legalábbis ő azt mondta, hogy a *Herald*ról beszéljünk. Arról, hogy mi változzon a külső megjelenésében.

– Nem szokatlan, hogy a főszerkesztő így beszéli meg az ügyeit a kéziratszerkesztővel?

– Talán egy nagy újságnál szokatlan, de a *Herald* egy kisvárosi lap. Mindenki több mindennel foglalkozik.

– Szóval Mr. Tremaint a munka során ismerte meg.
– Igen.
– Mikor feküdt le vele először?
A kérdés pofonként hatott a nőre. Felegyenesedett.
– Ez nem olyan volt!
– Nem feküdt le vele?
– Nem… úgy értem, de igen, de az csak hónapokkal később volt. Nem úgy, mintha mi… mi egy ebéd után egyből ágyba bújtunk volna!
– Értem. Szóval többről volt szó, érzelmekről. Ezt szerette volna mondani?
A nő nyelt egyet. Némán bólintott. Olyan ostobán hangzott a férfi szájából: *érzelmekről volt szó*… Azonban így, hangosan kimondva ezeket a szavakat ebben a hideg, csupasz szobában, egyszeriben megértette, milyen ostobaság volt az egész. Az egész szörnyűséges viszony.
– Azt hittem, hogy szeretem – suttogta Miranda.
– Hogy mondta, Miss Wood?
– Azt hittem, szeretem – mondta hangosabban. – Nem feküdtem volna le vele, ha nem így lett volna. Nem vagyok híve az egyéjszakás kalandoknak. Nem szeretem a futó kapcsolatokat.
– Pedig ez az volt.
– Richard más volt.
– Mihez képest?
– A többi férfihoz! Őt nem csak a… az autók és a foci érdekelte. Ugyanaz foglalkoztatta, mint engem. A sziget, például. Nézze meg a cikkeket, amelyeket ő írt! Láthatja, mennyire szerette ezt a helyet. Órákig tudtunk beszélni róla. És a világ legtermészetesebb dolgának tűnt, hogy… – Fájdalmasan összerázkódott, és lenézett maga elé. Halkan folytatta: – Azt hittem, hogy ő más, mint a többi. Legalábbis úgy tűnt…
– Nős volt. De ezt maga is tudta.
– Igen. – A nő leejtette a vállát.
– Tudta, hogy voltak gyerekei is?
A nő bólintott.
– Mégis viszonyt folytatott vele. Ilyen keveset jelentett magának, Miss Wood, hogy három ártatlan ember…
– Azt hiszi, nem jutott eszembe minden egyes percben? – Dacosan felszegte az állát. – Nem is gondolja, mennyire utáltam ezért magamat! Mindig ők jártak az eszemben! Evelyn és az ikrek. Gonosznak, vétkesnek éreztem magam. Úgy éreztem… nem is tudom – kétségbeesetten felsóhajtott –, hogy csapdába estem.
– Miért?
– Mert szerettem őt. Legalábbis úgy hittem. – A nő habozott. – De talán… talán soha nem szerettem igazán. Legalábbis nem az igazi Richardot.
– És mi vezette erre a meghökkentő felfedezésre?
– Az, amit megtudtam róla.
– Mire gondol?
– Hogy hogyan használta ki az embereket. Az alkalmazottait, például. Ahogy bánt velük.
– Szóval megismerte az igazi Richard Tremaint, és kiábrándult belőle.
– Igen. És szakítottam vele. – Mélyet sóhajtott, mintha megkönnyebbült volna, amiért a vallomása nehezén már túl van. – Egy hónappal ezelőtt.
– Mérges volt rá?
– Inkább… becsapva éreztem magam. A hamis ábrándok miatt.
– Biztos mérges volt emiatt.
– Azt hiszem, igen.

– Szóval egy hónapon keresztül dühösen dolgozott Mr. Tremain mellett.

– Néha igen. Leginkább azonban ostobának éreztem magam. Ő viszont nem hagyott békén engem. Állandóan hívogatott, vissza akart jönni hozzám.

– Természetesen ez is dühítette önt.

– Természetesen igen.

– Eléggé feldühítette ahhoz, hogy megölje?

– Nem! – kapta fel a fejét a nő.

– Eléggé ahhoz, hogy felragadjon egy kést a konyhafiókból?

– Nem!

– Eléggé ahhoz, hogy berontson a saját hálószobájába, ahol a férfi meztelenül feküdt, és a mellkasába döfje?

– *Nem! Nem, nem, nem!* – A nő zokogva tiltakozott a vád ellen. Saját hangját idegenként hallotta visszhangzani a kopár szobában. Kezébe ejtette a fejét, és az asztalra dőlt. – Nem – suttogta.

El kell menekülnie ettől a szörnyű férfitól a szörnyű kérdéseivel! Felállt a székből.

– Üljön vissza, Miss Wood! Még nem végeztünk.

A nő engedelmesen visszasüppedt a székbe.

– Nem öltem meg! – zokogta. – Már megmondtam, ott találtam rá az ágyamban. Hazamentem, és ő ott feküdt…

– Miss Wood…

– A tengerparton voltam, amikor történt. A padon ültem. Már mindenkinek elmondtam, de senki sem hallgat meg! Senki sem hisz nekem…

– Miss Wood, még lenne pár kérdésem.

A nő csak sírt, nem válaszolt, képtelen volt bármit is mondani. Csak a zokogását lehetett hallani. Merrifield végül kikapcsolta a magnetofont.

– Rendben. Szünetet tartunk. Egy óra múlva folytatjuk.

Miranda nem mozdult. Hallotta, ahogy a férfi hátratolja a székét, és kimegy a szobából, majd becsapódik az ajtó.

Néhány perccel később újra jött valaki.

– Miss Wood? Visszaviszem a cellájába.

Miranda lassan felállt, és az ajtó felé fordult. Egy fiatal rendőr várt rá, jóképű, barátságos. A névtábláján „Snipe közrendőr” felirat állt. Halványan emlékezett a férfira, még a letartóztatás előtti életéből. Ó, igen! Egyszer, karácsonyeste eltépte a lejárt parkolójegyét. Kedves cselekedet volt, lovagias gesztus egy nő felé. Arra gondolt, vajon most mit gondol arról a hölgyről, vajon ő is látja-e a *gyilkos* szót a homlokára írva.

Hagyta, hogy kivezesse a folyosóra. Az egyik végében Merrifield hadnagyot látta Tibbetts parancsnokkal beszélgetni. Az udvarias Snipe közrendőr a másik irányba vezette. Miranda csupán néhány lépést tett, amikor a léptei lelassultak, és megállt.

Egy férfi állt a folyosó másik végén, és őt nézte. Még soha nem látta eddig. Ha látta volna már korábban, biztosan emlékezett volna rá. Úgy állt ott, mint egy áthatolhatatlan sorompó, kezét a zsebébe süllyesztve, vállával kitöltve a szűk folyosót. Nem úgy nézett ki, mint egy rendőr. Kifejezetten zilált volt – borotválatlan, a haja fésületlen, a pólója gyűrött. Leginkább azonban a tekintete zavarta. Nem csak egyszerű szemlélődőként méregette őt. Nem, annál sokkal ellenségesebben nézett rá. Sötét szemével mintha ítéletet hirdetett volna, kimondva az ő bűnösségét.

– Menjen tovább, Miss Wood – mondta Snipe. – A sarkon túl van a fogda.

Miranda erőt vett magán, és elindult az élő sorompó felé. A férfi oldalra állt, hogy elengedje. A nő magán érezte a tekintetét, és amikor elhaladt mellette, hallotta, hogy

visszafojtja a lélegzetét, mintha nem akarna egy levegőt szívni vele, mintha a jelenléte valahogy megmérgezné a levegőt.

Az elmúlt tizenkét órában úgy bántak vele, mint egy bűnözővel: megbilincselték, ujjlenyomatot vettek tőle, átkutatták. Kivallatták, megalázták. De addig, amíg ez a férfi meg nem jelent, nem érezte magát megvetendőnek és utálni valónak.

Hirtelen harag gyúlt benne, sőt emésztő düh.

Megállt és felnézett a férfira. A pillantásuk találkozott. *Tessék, te átkozott!* – gondolta. *Bárki is vagy, jól nézz meg engem! Nézd meg a gyilkost! Elégedett vagy?*

A tekintet, amellyel találkozott, sötét volt, elítélő. Azonban Miranda valami mást is látott mögötte, bizonytalanságot, szinte zavarodottságot. Mintha az, amit a férfi lát, nem lenne egyértelmű, mintha valami nem illene a képbe.

A folyosó végén kinyílt egy ajtó. Léptek hallatszottak, majd hirtelen elhallgattak.

– Édes istenem! – suttogta egy hang.

Miranda megfordult.

Evelyn Tremain állt megdermedve a mosdó ajtajában.

– James – suttogta –, ez ő…

A férfi egyből Evelynhez lépett, és támaszul felajánlotta neki a karját. Evelyn két kézzel kapaszkodott belé, mintha az lenne az egyetlen kapocs, amely az élethez köti.

– Ó, kérlek! Nem akarok ránézni.

Miranda nem moccant. Megdermesztette a bűntudat, mindaz, amit ennek a nőnek okozott, meg az egész családjának. Ugyan nem gyilkolt, mégis elkövetett valamit Evelyn Tremain ellen, amiért örökké bűnhődni fog.

– Mrs. Tremain – szólalt meg csendesen. – Sajnálom…

Evelyn a férfi vállába temette az arcát.

– James, kérlek! Vidd el innen!

– Szerette magát – mondta Miranda. – Azt akarom, hogy tudja, szerette magát. Azt akarom, hogy tudja, hogy mindig szerette…

– Vigyék el innen! – kiáltotta hisztérikusan Evelyn.

– Biztos úr – mondta halkan James –, kérem, vezesse el!

Snipe közrendőr megragadta Miranda karját.

– Menjünk!

Miranda még visszakiáltott a válla fölött:

– Nem én öltem meg, Mrs. Tremain! Higgye el, hogy…

– Te trampli! – üvöltött föl hirtelen Evelyn. – Te undorító szajha! Tönkretetted az életemet!

Miranda visszanézett és látta, hogy a nő eltolta magát Jamestől, és bosszúálló fúriaként nézett rá. Néhány szőke tincs elszabadult a kontyából, és az arca, amely amúgy is mindig sápadt volt, most szinte fehérnek látszott.

– *Tönkretetted az életemet!* – sikoltotta újra Evelyn.

A szemrehányó kiáltás még Miranda fülében csengett, miközben a cella felé mentek.

Miranda kimerülten besétált a zárkába. Némán állt, amíg rá nem zárták az ajtót. Snipe közrendőr léptei elhalkultak. Egyedül maradt, bezárva ebbe a ketrecbe.

Hirtelen fojtogatónak érezte a levegőt. Lassan a szemben lévő kis ablakhoz ment, és a rácsokba kapaszkodva megpróbálta felhúzni magát, de túl magasan voltak. Az ágyhoz futott, átrángatta az ablak alá, és ráállt. Így éppen elég magasan volt ahhoz, hogy kikukucskáljon, hogy beszippantsa a kinti friss, szabad levegőt. Odakint sütött a nap. Látta a juharfákat a kerítés túloldalán, néhány háztetőt, egy sirályt, amint a levegőben körözött. Ha mélyet lélegzett, szinte érezte a tenger illatát. Ó, istenem, milyen értékesnek is tűnt most mindez! És milyen távolinak! Olyan erősen markolta a rácsokat, hogy a tenyerén meglátszódtak a

nyomai. Odanyomta az arcát, lehunyta a szemét, és konokul próbálta megőrizni az önuralmát, a lélekjelenlétét.

Ártatlan vagyok! Hinniük kell nekem, gondolta.

Mi lesz, ha nem hisznek?

Nem, a fenébe is! Ne is gondolj erre!

Kényszerítette magát, hogy másra gondoljon. A férfira például, akit a folyosón látott, aki Evelyn Tremainnel volt. Hogy is szólította Evelyn? James. A név rémlett neki valahonnan. Kétségbeesetten kapaszkodott ebbe az emlékfoszlányba, hogy elterelje gondolatait a félelemről. James, James… Valaki már beszélt róla. Megpróbálta elképzelni hozzá a hangot.

Hirtelen eszébe jutott! Richard említette: *Évek óta nem láttam a testvéremet. Összevesztünk, amikor apám meghalt. James persze mindig is a család fekete báránya volt…*

Miranda szeme tágra nyílt a felfedezéstől. Lehetséges ez? Nincs semmi hasonlóság köztük, semmi családi jellegzetesség nem mutatkozott a férfin. Richardnak kék szeme volt, világosbarna haja, napbarnított bőre. Ez a James nevű férfi sötét volt, mindene sötét. Nehéz volt elhinni, hogy ők testvérek lennének. Azonban ez megmagyarázná, miért nézett rá olyan vádlóan, olyan hidegen. Biztosan azt gondolja, hogy ő ölte meg Richardot, és undort érzett, amikor szemtől szemben állt a testvére gyilkosával.

Lassan az ágyra csúszott. Az ablak alatt feküdt, így legalább látta az ég egy kis darabját és a felhőket. Augusztus volt. Meleg napnak ígérkezett. A pólója máris átnedvesedett az izzadtságtól.

Lehunyta a szemét és elképzelte, hogy a ragyogó kék égen siklik, mint az a sirály, és megpróbálta elképzelni a szigetet fentről nézve. Azonban nem látott mást maga előtt, csak James Tremain vádló tekintetét.

3.

Minden kétséget kizáróan ő volt a legrondább kutya a világon.

Miss Lila St. John szeretettel vegyes szánalommal nézte kis kedvencét. III. Sir Oscar Henry San Angelo, vagyis Ozzie ritka fajta volt, portugál vízikutya. Miss Lila St. John nem volt tisztában a fajta jellegzetességeivel. Arra gyanakodott, hogy igazából csak egy genetikai tréfa lehet ez a fajta. Az unokaöccsétől kapta a kutyát – hogy legyen társaságod, nénikém, mondta –, és Miss St. John azóta is azon tanakodott, vajon mit árthatott ő az unokaöccsének. Nem mintha Ozzie-nak nem lett volna számos jó oldala is. Nem harapott, nem kergette a macskákat, sőt még házőrzőnek is elment. De annyit evett, mint egy ló, remegett, mint egy egér, és soha nem bocsátotta meg, ha elfelejtették kivinni naponta kétszer a kötelező sétára. Olyankor az ajtó mellett állt, és egyfolytában nyüszített.

Mint ahogy épp most is.

Miss St. John már ismerte ezt a nézést. Még akkor is, ha a ráboruló szőrtől nem látta a kutya szemét, tudta, hogy az mit akar. Sóhajtott, és kinyitotta az ajtót. A fekete szőrpamacs szó szerint kilőtte magát a lépcsőről, és az erdő felé rohant. Miss St. Johnnak nem volt más választása, mint követni, ezért ő is az erdő felé indult.

Meleg este volt, nyugodt nyári alkonyat. Nem lett volna meglepve, ha találkozik egy őzzel, szarvassal, talán egy rókakölyökkel vagy egy bagollyal.

Biztos léptekkel mozgott a fák között a kutya nyomában. Egyenesen a Rose Hill nyaraló felé, a Tremain család nyári tartózkodási helyének irányába tartottak. Micsoda szerencsétlenség Richard Tremain halála! Nem kedvelte különösebben a férfit, de hát az övék volt a két utolsó ház ezen a kihalt úton, és gyakran látta sétái alkalmával az ablakon keresztül az íróasztala mellett ülni. A férfi mindig nagyon udvariasan és tisztelettudóan viselkedett vele, de Miss St. John úgy vélte, hogy ennek oka inkább a megszokás, mintsem az igazi tisztelet volt. Nem volt haszna az idős hölgyekből, ezért egyszerűen csak megtűrte őket.

Ami azonban a fiatal nőket illette, Miss Lila St. John úgy tudta, hogy egészen más volt a helyzet.

Nagyon felkavarta, ami a férfi halála kapcsán kiderült. Nem is annyira maga a gyilkosság, hanem a vádlott személye. Miss St. John már találkozott Miranda Wooddal, és többször beszélgetett is vele. Ezen a kis szigeten, a tél közepén csak az egészen elszántak mentek el a helyi kertészegylet találkozóira. Miss St. John ott találkozott Mirandával. Egymás mellett ülve hallgattak meg egy előadást a körömvirágokról, majd egy másik alkalommal a csuporkavirág termesztéséről. Miranda mindig őszinte udvariassággal és tiszteletteljesen viselkedett. Nagyon kedves lány volt, semmi becstelenség nem látszott a szemében. Miss St. John azt gondolta, hogy aki ennyire törődik a virágokkal, az élő, eleven lényekkel, az nem követhet el gyilkosságot.

Nagyon felkavarta az, amit az emberektől hallott a városban. Miranda Wood mint gyilkos? Ez ellenkezett Miss St. John ösztöneivel, pedig neki mindig, de mindig helyesek voltak a megérzései!

Ozzie már az erdő szélén járt, épp kiért a fák közül, és nekiiramodott, egyenesen a Rose Hill nyaraló felé. Miss St. John lemondóan ment utána. Akkor látta meg a fák között átszűrődő fényt. A Tremain-házból jött, azonban amilyen gyorsan kigyulladt, olyan hamar el is tűnt a fényforrás.

Miss St. John hirtelen megdermedt, és baljós érzés fogta el. *Szellemek?* Egyedül Richard használta ezt a nyaralót. *De hát ő már halott!*

Mivel Miss St. John alapjában véve józanul gondolkodó ember volt, most is megpróbált ennek megfelelően viselkedni. Biztos valamelyik családtag, persze, biztos Evelyn jött fel, hogy összecsomagolja a férje holmiját.

Ennek ellenére Miss St. John nem tudta leküzdeni az aggodalmát.

Átballagott az úton, majd felment a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn.

– Hahó! – kiáltotta. – Evelyn? Cassie?

Nem érkezett válasz a kopogásra. Megpróbált belesni az ablakon, de bent sötétség honolt.

– Hahó! – kiáltotta hangosabban. Úgy tűnt neki, hogy valahonnan a ház belsejéből egy tompa puffanást hallott… majd csend lett.

Ozzie ugatni kezdett. A verandán ugrált, mancsaival nagy zajt csapva a fapadlón.

– Csend legyen! – csattant fel Miss St. John. – Ül!

A kutya nyüszített, majd leült, és egy félreérthetetlen, sértett pillantást vetett a gazdájára.

Miss St. John csendben állt egy darabig, hallgatózva, de semmi mást nem hallott, csak Ozzie farkának ütődését a veranda padlójához.

Talán ki kellene hívnia a rendőrséget. Egész úton hazafelé ezen tanakodott. Azonban amikor már a vidám kis konyhájában ült, az egész ötlet olyan ostobának tűnt számára. Kocsival jó félórába telt kiérni ide a városból. A rendőrség kelletlenül kiküldene ide egy járőrt, de miért? Egy téves riasztás miatt? Emellett vajon mi lehet a Rose Hill nyaralóban, ami érdekelhet egy betörőt?

– Csak képzelődöm. Vagy rosszul látok. Végül is hetvennégy évesen nem meglepő, ha egy kicsit már bolondos az ember.

Ozzie kis köröket rótt, majd lefeküdt és el is aludt.

– Te jó ég! – csapta össze a kezét Miss St. John. – Most már hangosan beszélek a kutyámhoz. Mi jöhet még ezután?

Ozzie ezúttal sem válaszolt.

A tárgyalóterem zsúfolásig megtelt. Már így is több tucat embert kellett elküldeniük, és ez még nem is a per volt, hanem csak a kötelező meghallgatás, amelyet negyvennyolc órával a letartóztatás után kellett megtartani.

James a második sorban ült Evelynnel meg az asszony apjával, és azt gyanította, hogy nem fog sokáig tartani. A tények ismertek voltak, a gyanúsított bűnössége pedig nyilvánvaló. A bíró fog néhány szót szólni, üt a kalapácsával, és már vége is lesz. A gyilkost pedig visszazárják a börtönbe, ahová való.

– Egy francos cirkusz az egész – morogta Evelyn apja, Noah DeBolt. Ezüstszínű hajával és zengő hangjával még hatvanhat évesen is ugyanolyan jó formában volt, mint valaha. James hirtelen úgy érezte, hogy ki kell húznia magát. Valahogy senki nem ült görbe háttal, ha Noah DeBolt jelen volt. Udvariasan és tisztelettudóan kellett viselkedni a jelenlétében, még a felnőtteknek is.

Akkor is, ha az a felnőtt a rendőrfőnök, jegyezte meg James, mivel Lorne Tibbetts állt meg Noah előtt, és udvariasan megbillentette a kalapját.

Az elöljárók elfoglalták helyüket. A Bass Harborből érkezett államügyész az asztalánál ült, és a jegyzeteit lapozgatta. Lorne és Ellis a helyi rendőrség képviseletében a férfi bal oldalán egyenesen ült egyenruhájában, hajuk gondosan le volt simítva. Még arra is ügyeltek, hogy ugyanazon az oldalon legyen a választékuk. A fiatal védőügyvéd öltönyt viselt, amelyen látszott, hogy kétszer annyiba került, mint az egész éves fizetése, és bőr aktatáskájának csatjával bíbelődött.

– Ki kellene üríttetniük a termet! – mordult fel Noah. – Ki engedte be ezeket a bámészkodókat? Ez a személyiségi jogok megsértése, én mondom neked!

– Ez egy nyilvános meghallgatás, apu – mondta fáradtan Evelyn.

– Van különbség nyilvánosság és nyilvánosság között. Ezeknek az embereknek semmi keresnivalójuk itt. Semmi közük az egészhez! – Noah felállt, és intett Lorne felé, de a

rendőrfőnök rendületlenül előrenézett. Noah a törvényszéki szolgára pillantott, de az éppen akkor ment ki az oldalajtón. Az idős férfi idegesen visszaült a helyére.

– Nem tudom, mivé válik ez a város – dünnyögte –, de ezeknek az embereknek semmi érzékük az illendőséghez.

– Csendesebben, apu! – szólt rá Evelyn, majd bosszankodva hozzátette: – Hol vannak az ikrek? Miért nincsenek itt? Azt akarom, hogy a bíró lássa őket, szegény apátlan gyerekeket.

– Felnőtt emberek. Senkit sem fognak meghatni – horkant fel Noah.

– Ott vannak. Látom őket – mutatott James Cassie-re és Phillipre, akik néhány sorral hátrébb ültek. Biztos később jöttek a többi nézővel.

Tehát a közönség a helyén van, gondolta James. *Most már csak a két főszereplőre van szükség, a bíróra és a vádlottra.*

Mintegy végszóra, az oldalsó ajtó kinyílt. Megjelent a gorilla méretű törvényszolga, a nála sokkal kisebb rab karját szorongatva.

Most, hogy másodszor látta Miranda Woodot, James meghökkent, mennyivel sápadtabbnak tűnt, mint ahogy emlékezett rá. És sokkal törékenyebbnek. Feje alig ért a törvényszolga válláig. Szerényen volt felöltözve, kék szoknyát és egyszerű fehér blúzt viselt, minden kétséget kizáróan az ügyvédje javasolta neki, hogy ártatlannak nézzen ki, ami sikerült is. Haját gondosan lófarokba fogta. Mégsem nézhetett ki úgy, mint egy ledér nőszemély. Fényes gesztenyebarna fürtjeit egy sima gumiszalag fogta össze. Nem volt rajta sem ékszer, sem arcfesték. A sápadtság természetes volt az arcán.

A védőügyvéd asztalához menet a nő csak egyszer nézett a tömegre. Tekintete bejárta a szobát, és végül Jamesen állapodott meg. Csak pár másodpercig néztek egymás szemébe, csak ennyi időre villant fel, hogy mennyire törékeny az a higgadt álarc, amelyet visel. A férfi büszkeséget látott rajta. Le tudta olvasni a viselkedéséről: egyenes hát, felszegett áll. Mindenki más is láthatta a teremben, milyen büszke. Az arcátlan gyilkos, ezt fogják gondolni az emberek. Azt, hogy nincsen benne bűnbánat, sem szégyen. A férfi azt kívánta, bárcsak ő is így gondolná. Akkor úgy érezné, hogy jogos a nő büntetése.

Ő azonban tudta, mi van az álarc mögött. Két nappal ezelőtt már látta a nő szemében, amikor ránézett az ablakon keresztül. Félelem volt benne, tisztán és egyszerűen. A nő nagyon rémültnek tűnt.

Csak túl büszke volt ahhoz, hogy kimutassa.

Attól a pillanattól kezdve, hogy Miranda belépett a tárgyalóterembe, úgy érezte, mintha csak álmodna. A lába alig tartotta meg. Tulajdonképpen hálás volt, amiért a törvényszolga olyan szorosan fogta a karját, amikor beléptek. Összefolytak előtte az arcok – ezt hívják zsúfolt tárgyalóteremnek. A közönség eljött, hogy megnézze az alakítást, egy felvonást az ő életéből. Az egyik fele elítéli őt, a másik fele meg csak bámészkodni jött. Miközben lassan végignézett a termen, észrevett néhány ismerős arcot. Volt ott néhány munkatársa a *Herald*tól: a főszerkesztő Jill Vickery akiről bárki első pillantásra megállapíthatta, hogy szakmája elsőrangú képviselője, néhány újságíró, mint Annie Berenger és Ty Weingardt, mindketten a szokásos rendetlen kinézettel. Mindegyik közömbösen figyelte.

Felemelte tekintetét, és meglátta az egyetlen barátságos arcot a tömegben – az öreg Mr. Lanzo volt az, a szomszédja. Látta, hogy azt tátogja: *veled vagyok, kedvesem!* Azon kapta magát, hogy szinte visszamosolygott.

Aztán észrevette James Tremaint. A mosoly azonnal lehervadt ajkáról. Az összes arc közül a teremben a férfié volt az egyetlen, amely elől legszívesebben egy mély, sötét szakadékba süllyedt volna, bárhová, csak hogy elmeneküljön az ítélkező pillantás elől. A mellette ülő arcok sem voltak kevésbé elutasítóak. Evelyn Tremain fekete özvegyi ruhájában úgy nézett ki, mint egy sápadt halotti maszk. Mellette ült az apja, Noah DeBolt, a városatya, aki egyetlen

kemény pillantással képes volt megsemmisíteni bárkit, aki ellenkezni mert vele. Ezt a halálos tekintetet most Mirandára szegezte.

A törvényszolga a védőügyvéd asztala felé irányította Mirandát. Ő engedékenyen leült az ügyvéd mellé, aki egy kurta fejbólintással üdvözölte. Randall Pelham nagyon elegáns volt kifogástalan ruhájában, és Miranda csak arra tudott gondolni, amikor meglátta, hogy milyen fiatal. Ő szinte vénnek érezte magát mellette a maga huszonkilenc évével. Ugyanakkor nem sok választása maradt. Csak két ügyvéd működött Shepherd szigetén. A másik Les Hardee volt, tapasztalt és jó hírnévnek örvendő, ennek megfelelő árakkal.

Sajnos Hardee ügyfelei közé tartozott történetesen a DeBolt és a Tremain család is.

Randall Pelhamnek nem volt ilyen gondja, mivel persze túl sok ügyfele sem akadt. Még új fiú volt a városban, ezért szívesen elvállalt bármilyen ügyet, még a helyi gyilkosét is.

Miranda halkan megkérdezte a férfitól:

– Rendben vagyunk, Mr. Pelham?

– Csak hagyja, hogy én beszéljek! Üljön itt, és próbáljon meg ártatlanul nézni!

– Ártatlan vagyok.

Randall Pelham nem válaszolt.

– Kérem, álljanak fel nagytiszteletű Herbert C. Klimenko bíró úr fogadására – mondta a törvényszolga.

Mindenki felállt.

A padlón dobbanó lábak hangja jelezte, hogy Klimenko bíró belépett a terembe. Az emelvényre ment, majd beleesett a székbe, mint egy zsák. A zsebeiben kotorászott, majd végül előhúzott egy szemüveget, és az orrára biggyesztette.

– A nyugdíjazásból hívták vissza – suttogta valaki az első sorban. – Állítólag már szenilis.

– Azt is mondják rá, hogy süket! – kiabálta Klimenko bíró, majd lecsapott a kalapáccsal. – Az ülést megnyitom.

A meghallgatás elkezdődött. Miranda az ügyvéd tanácsának megfelelően hagyta, hogy ő beszéljen. Negyvenöt percig meg sem szólalt, miközben két férfi, akik közül az egyiket csak alig, a másikat pedig egyáltalán nem ismerte, éppen az ő szabadságáról döntöttek. Itt most nem az ártatlanság vagy a bűnösség volt a kérdés, azt majd a per során fogják eldönteni. Az eldöntendő kérdés abban állt, hogy szabadlábon lehet-e, amíg a per el nem kezdődik.

Az ügyész minden lehetséges érvet felsorakoztatott amellett, hogy a vádlott a börtönben maradjon: a bizonyíték súlyosságát; a közösségre való veszélyességet; a szökés lehetőségét; a bűncselekmény kegyetlenségét, amely az ügyész szerint a gyanúsított erőszakos személyiségére utalt.

Miranda nem tudta elhinni, hogy az a szörnyeteg, akiről beszélnek, valóban ő maga lenne. *Mindannyian ezt gondolják rólam?* – tanakodott magában, miközben hátában érezte a hallgatóság tekintetét. *Hogy annyira gonosz vagyok, hogy talán újra gyilkolnék?*

Csak amikor kétszer is felszólították, hogy álljon fel, és hallgassa meg Klimenko bíró ítéletét, akkor tudott újra figyelni. Remegve felállt, és felnézett a férfira, aki a szemüvege fölött hunyorgott rá.

– Az óvadékot százezer dollár készpénzben vagy kétszázezer dollár ingatlanfedezetben állapítom meg! – A kalapács lecsapott. – Az ülést ezennel bezárom!

Miranda kábultan állt. A közönség nyüzsgött mögötte, de ő reményvesztetten állt, földbe gyökerezett lábbal.

– Ennél többet nem tudtam tenni – suttogta Pelham.

Mirandának olyan volt ez az összeg, mintha egymillió dollárt szabtak volna ki óvadékként – soha nem lesz képes előteremteni.

– Jöjjön, Miss Wood! – nyújtotta kezét a törvényszolga. – Ideje visszamenni.

Miranda szó nélkül hagyta magát elvezetni, át a termen, a kíváncsi szemek kereszttüzében. Csak egy pillanatra állt meg, hogy visszanézzen a válla fölött James Tremainre. Amikor a tekintetük találkozott, a nő úgy érezte, hogy ezúttal valami mást is látott a férfi szemében: könyörületet. De amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is múlt.

Könnyeivel küszködve megfordult, és követte a törvény szolgát az oldalsó ajtón át. Vissza a börtönbe.

– Ez legalább bent tartja – mondta Evelyn.

– Százezer? – James megrázta a fejét. – Nem tűnik olyan elérhetetlennek.

– Nekünk talán nem. De egy olyannak, mint ő? – horkant fel Evelyn. Az önelégült arckifejezés nem állt túl jól neki. – Nem, nem, azt hiszem, Miss Miranda Wood most pont ott van, ahová való: a rács mögött.

– Egy jottányit sem tágít – sóhajtott Lorne Tibbetts. – Már lassan egy hete vallatjuk, és még mindig ragaszkodik a történetéhez.

– Nem számít – felelte Evelyn. – A tény az tény. Nem tudja megcáfolni.

Kint ültek a szabadban, Evelyn verandáján. Aznap délelőtt olyan erősen tűzött be a nap az ablakokon, hogy nem lehetett a házban maradni. James már el is felejtette ezeket a forró augusztusi napokat. Az ő emlékeiben Maine mindig úgy élt, mint egy hűvös, a nyár gyötrelmeitől mentes hely. Ennyit a gyerekkori emlékekről. Töltött magának még egy pohár jegesteát, és továbbadta a kancsót Tibbettsnek.

– Szóval, mit gondol, Lorne? – kérdezte James. – Van elég bizonyítéka ahhoz, hogy elítélje?

– Talán. De van egy-két homályos pont.

– Milyen homályos pont? – érdeklődött Evelyn.

A sógornőm újra a régi, gondolta James. *Nem volt hisztérikus rohama a rendőrségi eset óta. Hűvösen viselkedett, és uralkodott önmagán.* Pont ilyennek emlékezett rá a gyerekkorukból: Evelyn, a jégkirálynő.

– Van egy kis gondom az ujjlenyomatokkal – vallotta be Tibbetts.

– Hogy érti? – kérdezte James. – Nem voltak rajta a késen?

– Pont ez a gondom. A kés nyele gondosan le volt törölgetve. Na mármost, ennek szerintem nincs sok értelme. Ugyebár itt van ez a felindultságból elkövetett emberölés. A nő a saját kését kapja fel ösztönösen… akkor viszont miért foglalkozik az ujjlenyomatokkal?

– Sokkal okosabb, mint azt maga gondolja – mondta megvetően Evelyn. – Máris sikerült magát összezavarnia.

– Akkor is, ez nem illik a felindultsághoz.

– Milyen más kétségei vannak az üggyel kapcsolatban? – kérdezte James.

– Maga a gyanúsított. Kemény dió.

– Persze hogy az! Az élete múlik rajta! – vágta rá Evelyn.

– Átment a hazugságvizsgálaton.

– Elvégezték rajta? – kérdezte James csodálkozva.

– Ragaszkodott hozzá. Nem mintha bármi következménye lett volna, ha nem megy át rajta. Nem elfogadható bizonyíték.

– Akkor viszont magát miért befolyásolja? –gúnyolódott Evelyn.

– Nem befolyásol. Csak zavar.

James a tenger felé nézett. Őt is zavarta az ügy. Nem a tények, hanem a megérzései miatt. A józan ész, a tények azt bizonyították, hogy Miranda Wood a gyilkos. Akkor viszont miért esett olyan nehezére ezt elhinnie? A kétségek egy héttel ezelőtt kezdték gyötörni, a

rendőrségen. Végignézte a kihallgatást. A nő mindent tagadott, bár zavaros magyarázatokkal szolgált.

James akkor még nem bizonytalanodott el. Azonban amikor szemtől szembe találkoztak a folyosón, és a nő egyenesen a szemébe nézett, érezte, hogy elöntik a kétség első hullámai. Vajon egy gyilkos képes lett volna ilyen nyíltan a szemébe nézni? Ilyen bátran kiállni a vádlójával szemben? Amikor Evelyn megjelent, Miranda akkor sem akart elbújni. Ehelyett teljesen váratlanul viselkedett. *Szerette magát. Azt akartam, hogy tudja.* Ennél meghökkentőbbet nem is mondhatott volna egy gyilkos. Csupán kedvességből mondta, őszintén meg akarta vigasztalni az özvegyet. Neki semmi előnye sem származott belőle a bíróságon. Akár el is mehetett volna Evelyn mellett, tudomást sem véve róla, ráhagyva a bánatát. Miranda azonban ehelyett sajnálattal fordult a másik nő felé. James nem értette.

– Semmi sem számít, csak az, hogy a bizonyítékok ellene szólnak – mondta Tibbetts. – Nyilvánvalóan ezt gondolta a bíró is az óvadék megállapításakor. Tudta, soha nem lesz annyi pénze, hogy kifizesse. Így nem fog kiszabadulni egyhamar, hacsak nem rejteget valahol egy gazdag nagybácsit.

– Aligha – szólalt meg Evelyn. – A hozzá hasonló nők mindig alulról jönnek.

Alulról jönnek, gondolta James. Annyit tesz, szegények. De nem jelenti azt, hogy hitványak. Ő látta az egyoldalú tükrön keresztül. A hitványság olcsó, könnyen hajlik, könnyen megvehető. Miranda Wood nem ilyen volt.

Egy kocsi hajtott a bejáróra, oldalán „Shepherd szigetének rendőrsége” felirattal.

– Te jó ég, hát soha nem hagynak békén? – sóhajtott fel Tibbetts. – Még a szabadnapomon sem?

Ellis Snipe egyenruhában szállt ki a kocsiból. Bakancsa alatt ropogtak a kövek, ahogy feléjük közeledett.

– Hahó, Lorne! – kiáltott fel a verandára. – Gondoltam, hogy itt vagy.

– Szombat van, Ellis.

– Igen, tudom. De akadt egy kis gondunk.

– Ha már megint a mosdóval van baj, hívjátok a vízvezeték-szerelőt! Aláírom a megbízást.

– Nem, hanem… – Ellis szorongva Evelynre pillantott – hanem Miranda Woodról van szó.

Tibbetts talpra ugrott, és a veranda korlátjához ment.

– Mi van vele?

– Tudod, százezer dollár volt az óvadék.

– Igen.

– Nos, valaki kifizette.

– *Micsoda?!*

– Valaki kifizette. Most kaptuk a parancsot, hogy engedjük szabadon.

Hosszú csönd telepedett a verandára. Evelyn lassan, vészjósló hangon megszólalt:

– Ki fizette ki?

– Nem t'om – felelte Ellis zavartan. – A bíróságon azt mondják, névtelenül történt. Valami bostoni ügyvéden keresztül érkezett. Mit tegyünk most, Lorne?

Tibbetts mélyet sóhajtott. Megvakarta a nyakát, miközben néhányszor előre-hátra hintázott a sarkán.

– Sajnálom, Evelyn – szólalt meg végül.

– Lorne, ezt nem teheti velem! – kiáltotta a nő.

– Nincs más választásom. – A férfi a másik rendőr felé fordult. – Megkaptad a bíróság parancsát, Ellis. Engedd ki!

– Nem értem. – Miranda elképedve nézett az ügyvédjére. – Ki lenne hajlandó ilyet tenni értem?

– Valószínűleg egy barát – felelte szárazon Randall Pelham. – Egy nagyon jó barát.

– De hát nekem egyetlen barátom sincs, akinek ennyi pénze van! Aki ki tudna fizetni százezer dollárt!

– Nos, valaki letette az óvadékot. Az a tanácsom, hogy ajándék lónak ne nézze a fogát.

– Csak szeretném tudni, ki volt…

– Egy bostoni ügyvéden keresztül érkezett a pénz, aki azt mondta, hogy az ügyfele szeretne névtelen maradni.

– Miért?

– Talán túl félénk az adományozó.

Ahhoz, hogy egy gyilkost segítsen? – gondolta Miranda kétkedve.

– Jogában áll névtelennek maradnia. Én azt mondom, fogadja el. A másik lehetőség, hogy börtönben marad. Nem hiszem, hogy túl kellemes környezet lenne.

A nő mélyet sóhajtott.

– Valóban nem.

A börtön tulajdonképpen szörnyen barátságtalan hely volt. Az elmúlt hetet Miranda azzal töltötte, hogy az ablakon bámult kifelé, és egy egyszerű tengerparti sétára vágyott. Vagy rendes ételre. Vagy csak arra, hogy érezze, süti a nap az arcát. Most ez mind elérhetőnek tűnt számára.

– Bárcsak tudnám, kinek köszönjem meg! – mondta halkan.

– Lehetetlen, Miranda. Én mondom, fogadja el a segítséget! – A férfi összecsapta a táskáját.

A nőt hirtelen idegesíteni kezdte ez a kölyök, akinek a tojáshéj még a fenekén volt, de szürke öltönyében olyan tudálékosnak nézett ki.

– Mindent elintéztem. Hazamehet ma délután. Otthon lesz?

Miranda megrázkódott, mert eszébe jutott Richard holtteste az ágyában. Hála egy takarítóvállalatnak, a házat azóta kitakarították. A szomszédja, Mr. Lanzo intézett mindent, és elmondta, hogy a lakása már rendbe lett téve, olyan, mintha semmi sem történt volna a hálószobában. Semmi nem fogja emlékeztetni a gyilkosságra.

Kivéve az emlékeit.

De hová máshová mehetne?

Bólintott.

– Azt… azt hiszem, hazamegyek.

– Ugye ismeri az ilyen esetben szokásos gyakorlatot? Nem hagyhatja el a megyét, vagyis Bass Harborön túl nem mehet. Mindig legyen elérhető! És semmi esetre, ismétlem, semmi esetre se beszélje meg senkivel, ami történt! Már így is elég nehéz a helyzetem.

– És ne tegyük próbára a maga képességeit, igaz? – dünnyögte maga elé a nő.

Úgy tűnt, a férfi nem hallotta a megjegyzést. Vagy talán csak nem vett róla tudomást. Kilépett a cellából, és visszafordult.

– Még mindig van esélyünk enyhítést kérni.

A nő a férfi szemébe nézett.

– Nem.

– Akkor le tudnánk csökkentetni a büntetést. Huszonöt év helyett már tíz év múlva szabadulhatna.

– *Nem én öltem meg!*

Pelham egy pillanatig állta a nő tekintetét, majd türelmetlenül sóhajtott, és megfordult.

– Enyhítés – mondta. – Ez a tanácsom. Gondolja meg!

Miranda egész délután ezen gondolkodott, amíg arra várt, hogy kiengedjék. Azonban amikor kilépett az épületből, és szabad nőként kisétált a napsütésbe, csak arra gondolt, hogy

képtelen tíz évet elpazarolni az életéből. Ott állt a járdán, felnézett az égre, és belélegezte a legédesebb levegőt, amelyet valaha érzett.

Úgy döntött, hazasétál.

Mire a kertjéhez ért, arca kipirult, izmai kellemesen elfáradtak. A háza ugyanolyan volt, mit régen, zsindelytetővel, gondosan nyírt gyeppel – amelyet valaki a távollétében is öntözött –, téglákkal kirakott úttal, jezsámensövénnyel, amelyből kis fehér vattapamacsként nőttek ki a virágok. Nem volt nagy ház, de legalább az övé.

Elindult a kerti ösvényen. Csak amikor fellépett a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőre, akkor vette észre a kegyetlen szavakat, amelyeket valaki az ablakára rajzolt. Megállt, a lába földbe gyökerezett.

„Gyilkos!”

Hirtelen dühében a ruhája ujjával törölte le az ablakot. A vádló szavak szétmaszatolódtak. Ki írhatott ide ilyen szörnyűséget? Biztos, hogy nem a szomszédai. Biztosan egy csapat huligán volt. Vagy nyaralók.

Ettől a gondolattól mintha kissé megkönnyebbült volna. Senki sem törődött azzal, mit gondolnak a nyaralók. Azoknak a véleménye számított, akik egész évben a szigeten laktak. Akikkel mindennap szembe kellett néznie.

Megállt a bejárati ajtónál… szinte félt belépni. Végül lenyomta a kilincset, és bement.

A házban tényleg minden a szokott rendben volt. Egy számla hevert az asztalon, amelyet a Tisztaság Takarító Vállalat állított ki. „Teljes takarítás – állt a megbízáson –, különös figyelemmel a hálószobára. Foltok eltávolítása.” A megbízást a szomszéd, Mr. Lanzo írta alá, az ég áldja meg a jó szívéért.

Miranda lassan körbenézett a házban. Bekukkantott a konyhába, a fürdőszobába, a vendégszobába. A hálószobát hagyta utoljára, mert az ébresztette benne a legfájóbb emlékeket. Megállt az ajtóban, végignézett a rendezett ágyon, a csillogó padlón, a tiszta szőnyegen. Semmi nyoma gyilkosságnak, sem halálnak. Csak egy napsütötte hálószoba volt, egyszerű bútorokkal. Némán állt, és még akkor sem mozdult, amikor megszólalt a telefon. Egy idő után el is hallgatott.

Belépett a szobába, és leült az ágyra. Minden, amit előtte látott itt, csak úgy rémlett most neki, mint egy rossz álom. *Ha elég erősen akarom, akkor felébredek*, gondolta. *Kiderül, hogy csak rémálom volt az egész.* Majd a padlóra meredt, és az ágy lábánál észrevett egy kis barna foltot a parkettán.

Hirtelen felállt és kiment a szobából. Amikor a nappaliba ért, a telefon ismét csöngeni kezdett. Önkéntelenül felvette a kagylót.

– Halló?

– Lizzie Borden egy baltát felkapott, és az anyjára negyvenszer lecsapott. Amikor meglátta, mit tett, apjára ütött negyvenegyet!

Miranda elejtette a kagylót, és rémülten hátralépett. Hallotta a kagylóból kiszűrődő nevetést, a fiatal hangot. Megragadta a kagylót és lecsapta.

A telefon újra csengeni kezdett. Felvette.

– Lizzie Borden egy baltát felkapott…

– Fejezd be! – sikoltotta. – Hagyj békén!

Letette, de a telefon újra rákezdte.

Ezúttal nem vette fel. Sírva kirohant a konyhaajtón át a kertbe. Kint összeroskadt a füvön. A madarak csiripeltek a feje fölött. A meleg föld és a virágok illata szállt a délutáni levegőben. A fűbe temette az arcát, és csak zokogott, zokogott.

A házban folyamatosan csengett a telefon.

4.

Miranda magányosan és észrevétlenül állt a temető bejáratának közelében. A kovácsoltvas kapun keresztül látta a gyászolókat a frissen ásott sír mellett. Sokan összegyűltek, ahogy az egy közösség által megbecsült ember temetésén lenni szokott. *Megbecsült, talán,* tette hozzá magában. *De szerették-e őt? Volt valaki közülük, beleértve a feleségét is, aki valóban szerette? Azt hiszem, én igen. Valaha…*

Marriner tiszteletes hangja alig hallatszott el odáig az orgonaágak susogása miatt. Erősen kellett figyelnie, hogy megértsen valamit.

– Szerető férj… mindig hiányozni fog… kegyetlen esemény… Uram, bocsáss meg…

Bocsáss meg!

Suttogva ismételte a szavakat, egyfajta imádságként, amely talán kiragadja őt a bűnösség vádja alól. De ki lenne hajlandó megbocsátani neki?

Biztos, hogy senki azok közül, akik a sír mellett álltak.

Majdnem mindenkit ismert közülük. Ott voltak a szomszédai, a munkatársai a szerkesztőségből, a barátai. *Helyesebben a volt barátaim*, gondolta keserűen. Ott voltak azok is, akik túlságosan önteltek voltak ahhoz, hogy megismerkedjenek vele, akik olyan társadalmi körbe tartoztak, ahová neki soha nem volt bejárása.

Látta az elkeseredett, de részvétlen Noah DeBoltot, Evelyn apját. Ott volt Forrest Mayhew, a helyi bank elnöke, a szokásos szürke öltönyében és nyakkendőjével. Külön osztályba tartozott Miss Lila St. John, a helyi virág- és kertbolond, aki összeaszott alakjával úgy tűnt, örökké hetvennégy éves marad. Aztán természetesen ott voltak még a Tremainek. Gyászos csoportképet alkottak a nyitott sír mellett állva. Evelyn a fia és James között állt, mintha mindkét férfira szüksége lenne támasznak. A lánya, Cassie kicsit odébb állt, szinte dacosnak tűnt. Virágos barackszínű ruhája éles ellentétben állt a szürke és fekete háttérrel.

Miranda mindegyiküket ismerte. És mind ismerték őt.

Teljes joggal állhatna most ott mellettük. Valaha ő is Richard barátja volt, tartozott neki annyival, hogy elbúcsúzzon tőle. Hallgatnia kellene a szívére, bármi is legyen a következmény. De nem volt hozzá elég bátorsága. Ezért ott maradt távol a többiektől, magányos és néma száműzöttként, s nézte, ahogy végső nyugalomra helyezik a férfit, aki egykor a szeretője volt.

Még akkor is ott állt, amikor az egésznek vége lett, s a gyászolók szép lassan kezdték elhagyni a temetőt. Látta csodálkozó tekintetüket, hallotta elfojtott suttogásukat: „Nézd, ez ő!” Nyugodtan viszonozta a pillantásokat. Gyávaságnak tűnt volna, ha elmenekül. *Talán nem vagyok bátor,* gondolta, *de nem is fogok megfutamodni*. Legtöbben csak gyorsan elhaladtak előtte, és félrefordították a tekintetüket. Csak Miss St. John viszonozta Miranda pillantását, se barátságos, se ellenséges tekintettel. Leginkább elgondolkodó volt. Mirandának egy pillanatra úgy tűnt, hogy mosoly bujkál a szája körül, de aztán Miss St. John továbbment.

Egy éles szisszenés hallatán Miranda megfordult. A Tremain család állt a kapuban. Evelyn lassan felemelte a kezét, és Mirandára mutatott.

– Neked nincs jogod! – suttogta. – Nincs jogod itt lenni!

– Mama, ne törődj vele! – Phillip megfogta az anyja karját. – Menjünk haza!

– Nem tartozik ide!

– Mama…

– Vigyétek el innen! – Evelyn Miranda felé lendült, keze karmolásra készen.

James gyorsan a két nő közé ugrott. Magához húzta Evelynt, és lefogta a kezét.

– Kérlek, ne csináld! Majd én elrendezem, jó? Beszélek vele. Menjetek haza, kérlek! – Az ikrekre nézett. – Phillip, Cassie! Gyerünk, vigyétek haza anyátokat! Majd később csatlakozom.

Az ikrek megragadták anyjuk karját, és Evelyn hagyta magát elvezetni. Amikor a kocsihoz értek, Evelyn még visszafordult, és kiabálni kezdett:

– Ne hagyd, hogy a kis ribanc megzavarjon, James! Az ujja köré fog csavarni, mint ahogy Richarddal is tette!

Miranda botladozva hátralépett, valósággal hátralökték a vádló szavak. Érezte, hogy a kapu a hátának csapódik, és gyorsan megragadta, mintegy támogatásként. A hideg vas volt az egyetlen szilárd dolog, amelybe kapaszkodhatott, e pillanatban az egész életét az tartotta. A kapu nyikorgása hirtelen felrázta zavarodottságából. Ráébredt, hogy százszorszéppel tarkított füvön áll, hogy a többiek már elmentek, és hogy rajta meg James Tremainen kívül senki sincs már a temetőben.

A férfi őt nézte. Néhány méterre állt tőle, mintha nem merne közelebb menni hozzá. Mintha valamiféle veszélyes állat lenne. Látta a gyanakvást a férfi sötét szemében, a testtartásában. Milyen elegáns volt most, milyen tartózkodó, milyen távoli abban a fekete öltönyben! A zakó kihangsúlyozta széles vallanak és keskeny csípőjének tökéletes vonalát. Természetesen méretre készült, egy igazi Tremain nem hord akármilyen rongyot. Ennek ellenére a nőnek nehezére esett elhinnie, hogy sötét szemével és hajával ez a férfi a Tremain család tagja.

Egy évig nézte a képeket a szerkesztőség épületében. Az asztalával szemben lógtak a falon, a Tremain család férfi tagjainak öt nemzedékét ábrázolva, akik mindannyian pirospozsgások és kék szeműek. Richard kék szemű képe beleillett a sorba. James Tremain igencsak kilógott volna közülük.

– Miért jött ide, Miss Wood? – kérdezte.

– Nem lett volna szabad? – Miranda felszegte az állát.

– Fogalmazzunk úgy, hogy nem illendő.

– Nagyon is illendő. Törődtem vele. Mi… mi barátok voltunk.

– Barátok? Maga így hívja?

– Semmit sem tud az egészről.

– Tudom, hogy több volt maguk között, mint barátság. Minek hívjuk a kapcsolatukat, Miss Wood? Viszonynak? Kalandnak?

– Hagyja abba!

– Egy forró éjszaka a főnöki irodában?

– Hagyja abba, maga átkozott! Nem erről szólt a dolog!

– Nem, persze hogy nem. Maguk csak barátok voltak.

– Rendben! Rendben… – A nő félrefordította tekintetét, hogy a férfi ne lássa a könnyeit. Halkan folytatta: – Szeretők voltunk.

– Végre! A helyes kifejezés.

– És barátok. Mindenekelőtt barátok. Most már azt kívánom, bárcsak azok is maradtunk volna.

– Én is. Akkor legalább még mindig élne.

A nő megmerevedett. Visszafordult a férfihoz.

– Nem én öltem meg!

– Persze hogy nem – sóhajtott fel James.

– Már halott volt. Amikor rátaláltam…

– A maga házában. A maga ágyában.

– Igen. Az ágyamban.

– Nézze, Miss Wood, én nem vagyok sem bíró, sem esküdt. Ne vesztegesse rám az energiáját! Csak azért jöttem, hogy megkérjem, tartsa távol magát a családomtól. Evelyn már így is eleget szenvedett. Nincs szüksége arra, hogy mindenhol magába botoljon. Ha kell,

akkor rendőri segítséget kérünk. Egy rossz mozdulat, és újra börtönben fogja találni magát. Ott, ahová való.

– Maguk mind egyformák! – sziszegte a nő. – Maguk Tremainek és DeBoltok! Mindnyájukat ugyanabból a finom selyemből szabták, nem úgy, mint minket, többieket, akiket csak úgy félre lehet állítani. Oda, ahová tartozunk.

– Ez nem attól függ, miből szabtak bennünket. Hanem attól, követtünk-e el hidegvérrel gyilkosságot. – Egy lépést tett a nő felé. Miranda nem mozdult. Nem is tudott, mert háta a kapuhoz simult. – Mi történt pontosan? – kérdezte egyre közelebb lépve a nőhöz. – Richard nem tartott be egy ígéretet? Nem akarta elhagyni a feleségét? Vagy egyszerűen csak észhez tért, és szakítani akart magával?

– Nem ez történt.

– Akkor hogy volt?

– Én szakítottam vele!

James kételkedőén nézett a nőre.

– Miért?

– Mert vége volt! Mert minden rosszul alakult közöttünk! El akartam menni innen. Az újságot már ott is hagytam.

– Kirakta magát?

– Én mondtam fel. Nézze meg az aktákban, Mr. Tremain! Meg fogja találni a felmondólevelemet. Két héttel ezelőtt írtam. El akartam hagyni a szigetet. Oda akartam menni, ahol nem találkozom vele mindennap. Oda, ahol nem emlékeztet semmi arra, hogy milyen szerencsétlenül alakult az életem.

– Hová akart menni?

– Nem számított. Csak el innen! – Miranda a sírkövekre nézett. A temető mögött a távolban már a tenger hullámzott, a fák között halványan ki lehetett venni a vizet. – Az egész életemet itt töltöttem, hatvan kilométerre innen, a víz másik oldalán. Ez az öböl az otthonom. Mindig is szerettem itt lakni. Most mégis arra gondoltam, hogy el kell mennem innen. – Megfordult, és a férfira nézett. – Már megszabadultam tőle. Félig újra visszatértem a boldog élethez. Mi okom lett volna megölni?

– Miért volt a maga házában?

– Ragaszkodott ahhoz, hogy találkozzunk. Én nem akartam viszontlátni, ezért elmentem sétálni. Amikor visszatértem, akkor találtam rá.

– Igen, már hallottam ezt a változatot. Legalább ragaszkodik hozzá.

– Ez az igazság.

– Igazság vagy kitaláció… – A férfi megvonta a vállát. – A maga esetében minden összekeveredik, ugye? – Hirtelen megfordult, és elindult az úton.

– Mi van, ha ez *tényleg* az igazság? – kiáltott utána a nő.

– Kérem, tartsa magát távol a családomtól, Miss Wood! – szólt vissza James Tremain a válla fölött. – Különben szólok Lorne Tibbettsnek.

– Csak egy pillanatra higgye el, hogy nem én öltem meg! Hogy valaki más tette!

A férfi továbbsétált.

– Talán valaki, akit maga is ismer! – kiabálta Miranda. – Gondolja csak meg! Vagy talán tudja is, hogy ki volt az, csak rám akarják kenni az egészet? Árulja el, Mr. Tremain! *Valójában* ki ölte meg a testvérét?

Ez a kérdés megállásra késztette Jamest. Tudta, hogy tovább kellene mennie. Tudta, hogy hibát követ el, ha folytatja ezt az esztelen beszélgetést a nővel. Az egész esztelenség volt, mégsem tudott továbbmenni. Még nem. Túl sok ijesztő lehetőséget vetett fel, amit a nő mondott.

Lassan megfordult. Miranda teljesen mozdulatlanul állt, és őt nézte. A délutáni napsütés rézszínű ragyogással vonta be a fejét. Gyönyörű haja csillogott a fényben. Meglepően törékenynek látszott a fekete ruhájában, mintha egy erősebb széllökés képes lenne elfújni.

Lehetséges? – tanakodott James. Tényleg képes lett volna ez a nő megragadni egy kést, Richardra emelni, és olyan dühvel beledöfni, hogy a hegye egészen a gerincéig hatoljon?

Lassan megindult a nő felé.

– Ha nem maga tette – kezdte –, akkor ki ölhette meg?

– Nem tudom.

– Ez elég kijózanító válasz.

– Voltak ellenségei…

– Elég dühösek ahhoz, hogy megöljék?

– Richard újságíró volt. Tudott egyet s mást az emberekről a városban, és nem félt attól, hogy megírja az igazságot.

– Milyen emberekről? Milyen botrányról beszélünk?

James látta, hogy a nő habozik, és arra gondolt, talán hazudni készül.

– Richard éppen egy cikken dolgozott – kezdte a nő. – Egy helyi vállalkozóról, Tony Graffamről. A cég neve Stone Coast. Richard azt mondta, hogy bizonyítéka van egy csalásra…

– A bátyámnak voltak újságíró alkalmazottai. Miért akart volna saját maga is írni?

– Személyes indíttatásból. Tönkre akarta tenni a Stone Coastot. Már csak a bizonyítékra várt, hogy utána rögtön közzétegye a cikket.

– Leközölte az újságban?

– Nem. A cikknek két héttel ezelőtt kellett volna megjelennie, de azóta sem került rá sor.

– Ki akadályozta meg?

– Nem tudom. Beszélnie kellene Jill Vickeryvel.

– A főszerkesztővel?

Miranda bólintott.

– Ő tudta, hogy készül a cikk, és nem volt elragadtatva az ötlettől. Richard erőltette nagyon a dolgot. Még akkor is, ha elítélik rágalmazásért. Tulajdonképpen Tony Graffam meg is fenyegette, hogy bepereli.

– Szóval van egy lehetséges gyanúsított, Tony Graffam. Valaki más?

A nő habozott.

– Richard nem volt túl népszerű.

– Richard? – A férfi megrázta a fejét. – Ezt kétlem. Nekem voltak mindig gondjaim a népszerűséggel.

– Két hónapja csökkentette a fizetéseket a *Herald*nál. Az alkalmazottak egyharmadát elbocsátotta.

– Aha! Tehát még több gyanúsítottunk van.

– Megsértette az embereket, a családokat…

– Beleértve a sajátját is…

– Nem tudja, milyen nehéz mostanában a helyzet! Milyen kétségbeesetten keresnek az emberek munkát! Ó, igen, Richardnak volt egy jó szövege arról, hogy milyen szomorú, amiért el kell küldenie az embereket, hogy ez őt magát is ugyanannyira bántja. Ez azonban mind csak porhintés volt. Hallottam, hogyan beszélt erről később a könyvelőnek. Azt mondta: „Levágtam az elhalt ágakat, ahogy tanácsoltad.” Száraz ágak! Azok az emberek több éve dolgoztak a *Herald*nál. Richardnak volt pénze, el tudta volna viselni a veszteséget.

– Üzletember volt.

– Igen. Pontosan az volt. – A nő szélfútta haja mintha lángokként lobogott volna a feje körül… vad tűzként, tele őiránta, a bátyja iránt és a Tremain család iránt érzett dühvel.

– Tehát van egy rakás gyanúsítottunk – összegezte gunyorosan a férfi. – Mindazok a szerencsétlenek, akik elvesztették a munkájukat, sőt a családjaik. Miért nem tesszük hozzá Richard gyerekeit? Az apósát? A feleségét?

– Igen! Evelyn miért ne lehetett volna?

James méltatlankodva felhorkant.

– Tudja, hogy nagyon ügyesen ködösít? De engem nem győzött meg! Remélem, hogy az esküdtszék sem fog bedőlni magának. Remélem, hogy keresztüllátnak majd magán, és megkapja a büntetését.

Miranda némán a férfira nézett. Hirtelen az összes tűz, az összes lelkierő eltűnt belőle.

– Már megkaptam – suttogta. – Egész életemben bánni fogom. Mert bűnös vagyok… Nem a halála miatt. Nem én öltem meg. – Nyelt egy nagyot, és félrefordította a tekintetét. A férfi már nem látta az arcát, de hallotta a fájdalmat a hangjában. – Bűnös vagyok, amiért ostoba voltam. És hiszékeny. Bűnös, amiért nem a megfelelő emberben bíztam. Tényleg szerettem a maga bátyját, de akkor még nem ismertem eléggé. Majd megismertem, és megpróbáltam kilépni a kapcsolatból. Ostoba módon azt akartam, hogy azért… barátok maradjunk.

A férfi látta, hogy a nő felemeli a kezét, és végigsimít az arcán. Hirtelen ráébredt, hogy milyen bátor is Miranda Wood. Nem vakmerő, ahogy azt az első nap gondolta róla, hanem igazán, szívszorítóan bátor.

A nő ismét felemelte a fejét, és a férfira nézett. A könnyek, amelyeket megpróbált letörölni, még a szempilláján csillogtak. James hirtelen szerette volna megérinteni, letörölni a nedvességet. Gyorsan hátralépett, mintha egy veszélyes lángcsóva elől vonulna vissza. *Már értem, miért szerettél bele, Richard! Más körülmények között talán én magam is beleszeretnék…*

– Ó, a pokolba is! Mit számít már, magának vagy bárki másnak, mit is éreztem? – Anélkül, hogy visszanézett volna, otthagyta a férfit, és elindult az úton. Távozása hirtelen űrt hagyott maga után.

– Miss Wood! – kiáltotta James. A nő továbbsétált. – Miranda! – A nő megállt. – Csak egy kérdésem lenne még: ki fizette ki az óvadékot?

A nő lassan megfordult, és a férfira nézett.

– Azt mondja meg maga! – felelte.

Sokáig tartott az út a kiadóig. Miranda végigment az ismerős utcákon az ismerős kirakatok előtt, elhaladt az ismerős emberek mellett. Ez volt a legrosszabb benne. Érezte, hogy mindenki őt nézi a kirakatok mögül. Látta, ahogy csoportosulnak és összesúgnak a háta mögött. Senki nem mert semmit a szemébe mondani. Nem is volt rá szükség. *Csak annyi kell,* gondolta, *hogy feltűzzek egy skarlát betűt a mellkasomra:* Gy *mint gyilkos*.

Mereven maga elé nézett, és elindult a Limerock Street felé. A *Herald* épülete előtte magasodott, egy téglából és palából épült menedék, amely elrejti majd a bámuló szemek elől. Sietve belépett az üvegajtón a szerkesztőségbe.

Bent mindenki megmerevedett. Minden meglepett tekintet rászegeződött.

– Szia, Miranda! – köszöntötte valaki hűvösen.

A lány megfordult. Jill Vickery, a főszerkesztő lépett ki az irodájából. Még át sem öltözött a temetés óta. A fekete hajú, elefántcsontbőrű Jill előkelően nézett ki a fekete ruhában. Rövid szoknyája súrolta a harisnyáját, ahogy lépett.

– Tehetek érted valamit? – kérdezte udvariasan.

– Én… csak a holmimért jöttem.

– Persze, természetesen. – Jill rosszallóan a munkatársaira nézett, akik még mindig őket bámulták. – Ilyen hatékonyak lennénk, hogy nincs is mit csinálnunk?

Egyszerre mindenki visszatért a munkájához. Jill Mirandára nézett.

– Már vettem magamnak a bátorságot, hogy elpakoljak az asztalodról. Lent van a holmid egy dobozban.

Miranda olyan hálás volt Jill udvariasságáért, hogy nem is törődött azzal, hogy az asztalát lepakolta.

– Maradt egy-két dolog a szekrényemben is.

– Az még biztos ott van. Senki nem nyúlt hozzá… – Kis csend után Jill folytatta, menekülni igyekezvén a furcsa helyzetből: – Nos, sok szerencsét kívánok neked. Bármi is történjen. – Elindult az iroda felé.

– Jill? – szólt utána Miranda.

– Igen?

– Eszembe jutott az a cikk Tony Graffamről. Miért nem közöltétek le?

Jill őszinte töprengéssel nézett rá.

– Mit számít ez már?

– Csak érdekel.

Jill megvonta a vállát.

– Richard döntése volt. Visszavonta a történetet.

– Richard? Hiszen hónapokig dolgozott rajta.

– Nem tudom megmondani, miért tette. Fogalmam sincs. Egyszerűen csak visszavonta. Amúgy nem hiszem, hogy végül egyáltalán megírta azt a cikket.

– Nekem azt mondta, hogy majdnem kész volt vele.

– Ellenőriztem az aktáit. – Jill megfordult, és az irodája felé indult. – Kétlem, hogy valaha is túljutott volna a kutatási szakaszon. Tudod, milyen volt. Szeretett túlozni.

Miranda zavarodottan nézett Jill után. *Szeretett túlozni.* Fájt beismerni, de igen, ebben sok igazság volt.

Az emberek újra őt bámulták.

Elindult lefelé a lépcsőn, és belépett a női öltözőbe. Ott találta Annie Berengert, aki éppen a tornacipőjét vette fel. Annie a szokásos rendetlen öltözéket viselte: kitérdelt nadrág, gyűrött póló. A szekrényében is rendetlenség volt, ruhák, törülközők, könyvek halmozódtak egymáson.

Annie, akinek a hajában már szaporodtak az ősz tincsek, felnézett, és odabiccentett neki.

– Szóval visszajöttél.

– Csak elviszem a holmimat. – Miranda kihúzta az egyik pad alól a dobozt, és a szekrényéhez vitte.

– Láttalak a temetésen – szólalt meg Annie. – Kellett hozzá gyomor, Mo.

– Nem hiszem, hogy gyomor kellett hozzá leginkább.

Annie becsapta a szekrénye ajtaját, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Végre kényelmesen! Azonnal le kellett vetnem a temetési szerelést. Nem bírok gondolkodni, ha az az ostoba magas sarkú van rajtam. Elvágja a vér útját az agyamhoz. – Bekötötte a tornacipőjét. – Szóval, most mi lesz? Mihez kezdesz, úgy értem.

– Nem tudom. Egy-két napig nem akarok gondolkodni. – Miranda kinyitotta a szekrényét, és a dobozba kezdte dobálni a dolgokat.

– Az a pletyka járja, hogy magas helyen vannak barátaid.

– Micsoda?!

– Valaki kifizette az óvadékot, nem?

– Nem tudom, ki volt az.

– Csak van valami ötleted… Vagy azt tanácsolta az ügyvéded, hogy tegyél úgy, mintha nem tudnál semmiről?

Miranda megragadta a szekrényajtót.

– Ne kezdd, Annie! Kérlek!

Annie felemelte a fejét, így látszott az összes ránca és szeplője, amelyeket a túl sok napon töltött időnek köszönhetett.

– Ugye milyen szörnyű alak vagyok? Ne haragudj! Csak Jill nekem adta a bírósági tárgyalást. Nem szeretnék egy régi munkatársat meghurcolni a címoldalon. – Figyelte, ahogy Miranda kipakolja a szekrényét. – Tehát nyilatkozol az ügyben?

– Nem én tettem.

– Ezt már hallottam egyszer.

– Akarsz Pulitzer-díjat nyerni? – Miranda megfordult, és Annie szemébe nézett. – Akkor segíts kideríteni, hogy ki ölte meg!

– Ahhoz először adnod kéne valami kiindulási irányt.

– Nincsen.

– Ez a gond – sóhajtott fel Annie. – Ha te tetted, ha nem, akkor is te vagy az első számú gyanúsított.

Miranda felvette a dobozt, és elindult felfelé a lépcsőn. Annie követte.

– Azt hittem, hogy a vérbeli újságírók az igazságot keresik – mondta Miranda.

– Ez az újságíró – felelte Annie – történetesen lusta, és alig várja, hogy idő előtt nyugdíjba mehessen.

– A te korodban?

– Jövő hónapban leszek negyvenhét éves. Szerintem ilyenkor jó nyugdíjba menni. Ha végre rá tudom venni Irvinget, hogy kérje meg a kezem, csak a bonbonoknak és a szappanoperáknak fogok élni.

– Hamar megunnád.

– Ó, igen! – nevetett fel Annie. – Egyszerűen szörnyűséges lenne.

Beléptek a szerkesztőségi terembe. Miranda hirtelen megérezte, hogy minden tekintet őt követi. Annie, a hallgatóságukról megfeledkezve, az asztalához ment, bedobta szekrénykulcsát a fiókjába, és kivett egy csomag cigarettát.

– Nincs véletlenül tüzed? – kérdezte Mirandától.

– Mindig megkérdezed, és soha nincs tüzem.

Annie megfordult, és elkiáltotta magát:

– Miles!

A nyári gyakornok megadóan felsóhajtott, és odalökte az öngyújtóját.

– Csak majd add vissza!

– Különben is túl fiatal vagy ahhoz, hogy dohányozz! – csattant fel Annie.

– Te is az voltál valaha, Berenger!

Annie Mirandára vigyorgott.

– Imádom ezeket a kisfiúkat. Egyfolytában ingerültek.

Miranda nem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon. Felült az asztallapra, és a volt munkatársaira nézett. Annie körül, mint mindig, füstfelhő terjengett. Félig szenvedély, félig kellék volt a cigaretta. Annie újságírói babérjait egy bostoni kiadónál szerezte, ahol állítólag a padlón egy centiméter vastagon álltak a cigarettacsikkek.

– Ugye hiszel nekem? – kérdezte halkan Miranda. – Ugye nem gondolod, hogy…

Annie egyenesen a szemébe nézett.

– Nem, nem gondolom. Csak vicceltem, amikor azt mondtam, hogy lusta vagyok – felelte Annie. – Már elkezdtem a kutatást. Majdcsak találok valamit. Nem azért, mert barátságból csinálom, vagy ilyesmi. Úgy értem, akár olyan dolgokat is találhatok, amelyek rosszul fognak esni. De ez a dolgom.

– Akkor kezdd ezzel! – bólintott Miranda.

– Mivel?

– Tudd meg, hogy ki tette le az óvadékot!

– Kezdésnek nem rossz – bólintott Annie.

A hátsó ajtó kicsapódott. Jill Vickery lépett be rajta, és végignézett a termen.

– Tengeri vészjelzések. Vitorlás küzd a tengerrel. Ki akarja megírni?

Annie mélyen a székébe süppedt. Miles talpra ugrott.

– Én elviszem!

– A parti őrség már úton van. Bérelj hajót, ha kell! Gyerünk, indulj, nehogy lekésd a mentést! – Jill megfordult és Annie-re nézett. – Ráérsz most?

Annie megvonta a vállát.

– Mindig elfoglalt vagyok.

Jill Miles felé biccentett.

– Segítségre lenne szüksége. Menj a fiúval! – A főszerkesztő az irodája felé indult.

– Nem tudok.

Jill megállt és visszafordult, hogy szembenézzen Annie-vel.

– Visszautasítod a megbízást?

– Igen. Olyasmi.

– Milyen alapon?

Annie hosszan és lassan kifújta a füstöt.

– Tengeribetegség.

– Tudtam, hogy meg fog kavarni, James! Egyszerűen tudtam. Nem érted meg úgy az egészet, ahogy én.

James az elmúlt egy órában a verandán ült és töprengett. Felnézett Evelynre, aki átöltözött, és a fekete ruha helyett egy szinte illetlenül világos citromzöld ruhát viselt. Tudta, hogy sajnálnia kellene a sógornőjét, de abban a pillanatban úgy tűnt, hogy Evelynnek inkább valami tömény italra lenne szüksége, semmint sajnálatra. Nem tudta megállni, hogy ne hasonlítsa Miranda Woodhoz. Mirandához, abban a szörnyű fekete ruhában, amint kócos hajjal állt egyedül a temető oldalában. Arra gondolt, vajon Richard tudatában volt-e annak, hogy mennyire megbántotta a nőt, és egyáltalán érdekelte-e.

– Egy szót sem szóltál, amióta hazajöttél – nyafogott Evelyn. – Mi van veled?

– Mennyire ismerted Miranda Woodot? – kérdezte.

A nő leült, és aprólékosan megigazította zöld ruhája gyűrődéseit.

– Hallottam felőle. Tudom, hogy Bass Harbor-ben nőtt fel. Valami… valami állami egyetemre járt. Biztos ösztöndíjat kapott, másképp nem engedhette volna meg magának. A családja nem volt valami jómódú.

– Mit értesz ezalatt?

– Gyári munkások voltak.

– Aha! Söpredékek.

– Mi a bajod, James?

A férfi felállt.

– Sétálok egyet.

– Ó! Veled megyek. – A nő felállt, összeráncolva ezzel az eddig gondosan kisimítgatott ruháját.

– Ne! Szeretnék egyedül lenni egy kicsit, ha nincs ellene kifogásod.

Evelyn úgy nézett rá, mint akinek nagyon is van kifogása, de sikerült erőt vennie magán.

– Megértem, James. Mindenkinek a maga módján kell gyászolnia.

A férfi megkönnyebbült, amikor eltávolodott a verandától. A ház légköre kezdett nyomasztóvá válni, mintha az emlékek súlya töltötte volna meg a levegőt. Fél óráig céltalanul bolyongott. Csak akkor jött rá, hová is akar menni, amikor már nem volt messze a várostól. Egyenesen a kiadó épülete felé vette az irányt.

Jill Vickery a simulékony modorú, csinos főszerkesztő melegen üdvözölte. Úgy tűnt, hogy Richard csupa vonzó nővel vette körül magát. James már találkozott vele korábban, a temetésen. Akkor is, most is tökéletesen úgy viselkedett, mint akinek a kisujjában van az egész szakma.

– Mr. Tremain – nyújtotta felé a kezét –, igazán örülök, hogy viszontlátom. Körbevezethetem?

– Én csak arra gondoltam… – James körbenézett a szerkesztőségi teremben, ahol most csupán pár ember ült: a tördelőszerkesztő a hirdetéseket rendezgette, valaki más a számítógép monitorjára meredt, egy rendetlen újságíró pedig cigarettafüstöt pöfékelt telefonálás közben.

– Igen? – kérdezte Jill.

– Hogy átnézhetném-e a testvérem papírjait.

– Személyes vagy irodai papírokra gondol?

– Mindkettőre.

A nő habozott, majd a terem hátsó része felé indulva egy „Richard Tremain – Tulajdonos és Lapkiadó” feliratú ajtóhoz vezette.

– Tudja, ez nem az összes papírja. A legtöbbet itt tartotta ugyan, de vannak otthon is meg a nyaralóban is.

– Úgy érti, a Rose Hillben?

– Igen. Szeretett ott dolgozni. – A nő az asztalra mutatott. – A kulcs a felső fiókban van. Kérem, jelezze, ha szeretne elvinni valamit!

– Nem áll szándékomban.

Jill megállt egy pillanatra, mintha nem tudná eldönteni, hogy hihet-e a férfinak. Nem volt azonban más választása, végül is ő a tulajdonos öccse. Biccentett, majd megfordult, és kiment a szobából.

James megvárta, amíg becsukódik mögötte az ajtó, aztán kinyitotta az iratszekrényt. Egyből a W betűnél kezdett keresgélni. Megtalálta Miranda Wood aktáját.

Leült az íróasztalhoz, és kinyitotta. Teljesen átlagos személyi aktának tűnt, amilyet rendszerint a dolgozókról szoktak vezetni. Egy éve vették fel, amikor Miranda huszonnyolc éves volt. A lakcímnél Willow Street 18 állt. A mellékelt képen egy mosolygós, magabiztos nő látszott, aki előtt még ott áll az élet. Szinte fájt látni, milyen boldog volt egykor. Az egyetemet kiváló minősítéssel végezte el. Sőt azt is ki lehetett volna jelenteni, hogy túlságosan jó volt ahhoz, hogy segédszerkesztő legyen. Ahhoz a kérdéshez, hogy „Miért választotta ezt a munkát?”, azt írta: „Penobscot Bay mellett töltöttem a gyerekkoromat. Mindennél jobban szeretnék ott élni és dolgozni, ahol felnőttem.” A férfi átugrott néhány oldalt, és a féléves munkavállalói értékelést nézte, amelyet Jill Vickery töltött ki. Miranda kitűnő minősítést kapott.

A férfi az utolsó oldalhoz lapozott. A felmondólevél volt az, két héttel korábbi keltezéssel.

Címzett: Richard Tremain Lapkiadó, Island Herald

Kedves Mr. Tremain!

Ezúton szeretném benyújtani felmondásomat a segédszerkesztői állásból, amelyhez személyes okok vezettek. Örömmel venném, ha ajánlólevelet kaphatnék Öntől, ugyanis más cégnél szeretnék állást keresni.

Ennyi volt az egész. Semmi magyarázat, semmi megbánás. Semmi vádaskodás.

Tehát igazat állított, gondolta James. *Tényleg felmondott!*

– Mr. Tremain? – Jill Vickery tért vissza. – Valamit keres? Esetleg segíthetek magának?

– Talán igen.

A nő belépett a szobába, és kecsesen leült a férfival szemben. Pillantása az asztalon heverő aktára esett.

– Látom, megtalálta Miranda munkavállalói aktáját.

– Igen, megpróbálom megérteni, mi történt. Hogy miért tette.

– Azt hiszem, tudnia kell, hogy nem sokkal ezelőtt járt itt.

– Az épületben?

– A holmijáért jött. Örülök, hogy elkerülték a… hm… a váratlan találkozást.

– Én is – bólintott a férfi.

– Engedje meg, hogy elmondjam, Mr. Tremain, nagyon sajnálom, ami a testvérével történt. Nagyszerű ember volt, és kivételes tehetségű író. Őszintén hitt az írott szó erejében. Hiányozni fog nekünk.

A szokásos mondatok voltak ezek, de a nő őszintének tetsző hangja majdnem meggyőzte a férfit arról, hogy tényleg így is gondolja. Jill Vickery értett a szakmájához!

– Úgy tudom, hogy Richardnak volt egy készülő cikke – mondta James. – Valami cégről, amelynek a neve Stone Coast. Hallott róla?

– Miért beszél mindenki erről a cégről? – sóhajtott fel Jill.

– Valaki más is érdeklődött?

– Miranda Wood. Ő kérdezősködött róla. Elmondtam neki, hogy amennyire én tudom, a cikk nem készült el. Legalábbis én soha nem láttam.

– De be volt tervezve?

– Amíg Richard ki nem törölte.

– Miért?

A nő hátradőlt, és kisöpört egy hajtincset az arcából.

– Nem tudom. Azt hiszem, nem volt elég bizonyítéka ahhoz, hogy a nyomdába adja.

– Tulajdonképpen mi a Stone Coast története?

– Igazából kisvárosi anyag. Nem túl érdekes annak, aki nem itt lakik.

– Azért csak mondja el!

– A fejlesztők jogairól van szó. Stone Coast területeket vásárolt fel az északi parton. Ami azt illeti, a Rose Hill nyaraló mellett, szóval tudja, hogy milyen szép is az a környék… az érintetlen partvonal a fenyőfákkal. Tony Graffam, ő a Stone Coast vezérigazgatója, úgy tett, mint aki meg akarja védeni a területet. Aztán hallottunk pletykákat egy nagy befektetésről. Majd hirtelen, egy hónappal ezelőtt, a terület besorolását megváltoztatták védettről nyaralóhellyé. Így most már lehet építkezni rajta.

– Ez az összes, ami a cikkben lehetett?

– Dióhéjban. Megkérdezhetem, miért érdekli ez az egész?

– Miranda Wood mesélt nekem erről. Annak kapcsán, hogy kinek állhatott érdekében megölni a bátyámat.

– Ebben az esetben igencsak borotvaélen táncol. – Jill felállt. – De egy próbát megér, ezt senki sem vetheti a szemére. Nincs sok dolog, amibe kapaszkodhatna.

– Maga szerint el fogják ítélni?

– Nem szeretnék találgatni. Azonban abból, amit az újságírótársaim mondanak, azt hiszem, igen.

– Úgy érti, hogy *az* az újságíró? Valamilyen Annie?

– Annie Berenger. Igen, ő kapta meg a cikket.

– Beszélhetnék vele?

– Miért? – szaladt ráncba Jill homloka.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem is tudom. Azt hiszem, csak azt szeretném megérteni, hogy kicsoda igazán ez a Miranda Wood. Miért gyilkolt? – Hátradőlt a székben, és beletúrt a hajába. – Nem igazán áll

össze a kép. Arra gondoltam, hogy valaki, aki figyelemmel követte az esetet, aki személyesen ismeri őt…

– Vagy úgy… Természetesen. – A szavak megértően hangzottak, de a nő szeméből közömbösség áradt. – Beküldőm magához Annie-t.

Jill kiment. Néhány perccel később Annie Berenger lépett be az ajtón.

– Jöjjön be! – mondta James. – Foglaljon helyet!

Annie bevágta az ajtót, és leült egy székre a férfival szemben. Úgy nézett ki, mint egy tipikus újságíró: göndör vörös hajába ősz tincsek vegyültek, éles tekintete volt, és gyűrött ruhája. Áradt belőle a cigarettafüst szaga. A férfinak az apját juttatta eszébe. Már csak a whisky bűze hiányzott a jó öreg újságárus szagához. A nő nyílt gyanakvással nézett a férfira.

– A főnökasszony mondta, hogy beszélni akar velem Mirandáról.

– Jól ismerte őt?

– Inkább *ismerem*, jelen időben. Igen, jól.

– Mit gondol róla?

A nő elmosolyodott.

– Ez most a saját magánnyomozása?

– Nevezze inkább az igazság keresésének! Miranda Wood tagadja, hogy ő ölte volna meg a bátyámat. Mit gondol erről?

Annie rágyújtott.

– Tudja, régebben a bostoni rendőrségen dolgoztam.

– Tehát nem először találkozik gyilkossággal.

– Valahogy úgy. – Annie hátradőlt, és tűnődve kifújt egy füstfelleget. – Mirandának megvolt rá az oka. Ó, igen, mindannyian tudtunk a kapcsolatukról. Nehéz bármit is eltitkolni ebben a szerkesztőségben. Próbáltam… nos, lebeszélni róla, de ő csak a szívére akart hallgatni, érti? Ezért került bajba. Ez nem azt jelenti, hogy meg is tette. Hogy megölte. – Annie lepöckölte a hamut a cigijéről. – Nem hiszem, hogy ő tette.

– Akkor ki volt?

Annie megvonta a vállát.

– Gondolja, hogy köze lehet a Tony Graffam-ügyhöz?

Annie felvonta a szemöldökét.

– Maga aztán gyorsan halad! Talán a családból ered, hiába, az újságírói véna…

– Miranda Wood azt mondta, hogy Richardnak volt egy cikke, amelyet meg akart jelentetni. Igaz ez?

– Tudtam róla, hogy írja. Volt néhány részlet, amelynek Richard még utána akart járni, mielőtt nyomdába kerül.

– Milyen részlet?

– Pénzügyi részletek a Stone Coastról. Richardnak csak néhány számlakivonata volt.

– Miért nem sikerült megjelentetni a cikket?

– Őszintén? – Annie felhorkant. – Mert Jill Vickery nem akart egy rágalmazási pert a nyakába!

– De Jill azt mondta, hogy a cikk nem is létezik. És hogy Richard soha nem is írta meg.

Annie kieresztett még egy füstfelhőt, majd elnyomta a csikket a hamutartóban.

– Adok magának egy jó tanácsot, Mr. Tremain – kezdte. A férfi szemébe nézett. – Soha ne higgyen a főszerkesztőknek!

Vajon létezett az a cikk, vagy sem?

James egy órán keresztül kereste az aktát Richard irodájában. Semmit nem talált sem a G-nél mint Graffamnél, sem az S-nél mint Stone Coast Vállalatnál. Még néhány betűvel próbálkozott, de egyiknél sem járt sikerrel. Vajon Richard otthon tartotta volna ezt az aktát?

Már késő délutánra járt az idő, amikor visszatért a házba. Evelyn és az ikrek nem voltak otthon. Egyenesen Richard dolgozószobájába ment, és tovább kutatott a Graffam-akta után. Nem talált semmit. Miranda biztosan állította, hogy létezett. Annie Berenger is ezt mondta…

Valami fura dolog történik, valami, ami csak alátámasztja a kétségeit Miranda Wood bűnösségét illetően. Gondolatban végigment a vád érvelésében található hiányosságokon. A gyilkos fegyveren nem találtak ujjlenyomatokat. A nő átment a hazugság vizsgálaton. Valamint maga a nő, aki büszke, és hajthatatlanul hangoztatja a saját ártatlanságát.

Már nem akarta lebeszélni magát a következő lépésről. Többet kell megtudnia! Nincs más út, ha végre meg akar bizonyosodni a gyanújáról. Beszélnie kell Miranda Wooddal.

Felvette a széldzsekijét, és kilépett az alkonyatba. Öt házzal odébb befordult a Willow Streetre. Pont olyan volt, mint amilyennek emlékezett rá: takaros középosztálybeli környék, hívogató verandákkal és jól karbantartott gyeppel. A halvány fénynél ki tudta venni a házszámokat. Még néhány ház és…

Az utcán kicsit feljebb egy ajtó becsapódott. A férfi meglátott egy nőt, ahogy lejött a veranda lépcsőjén, majd elindult feléje a járdán. Felismerte a nő körvonalait, hajának lebbenését, a karcsú alakot farmerban. Csak néhány lépésre volt tőle, amikor észrevette őt, és döbbenten visszahőkölt.

– Beszélnem kell magával – szólalt meg a férfi.

– Megígértem, nem emlékszik? – felelte a nő. – Nem mehetek közel magához, sem a családjához. Nos, ezt be is tartom! – Megfordult, és elindult az ellenkező irányba.

– Most másról van szó! Kérdeznem kell valamit Richardról. Meghallgatna?

– Pontosan így kerültem bajba! – kiáltott vissza Miranda a válla fölött. – Hogy egy Tremainre hallgattam!

A férfi zavartan nézett maga elé, miközben a nő sebesen haladt előre. Felesleges volt utánamennie. Már egy háztömbbel arrébb járt, és a testtartásából látta, hogy nem fogja meggondolni magát. Még a járdáról is lelépett, hogy átmenjen az úttesten, csak hogy minél messzebb legyen tőle.

Felejtsd el! – gondolta. *Ha túl makacs ahhoz, hogy meghallgasson, akkor hagyd, hadd menjen börtönbe!*

James megfordult, hogy hazainduljon, amikor elhaladt mellette egy autó. Észre sem vette volna, ha nincs rajta egy különös dolog: a fényszórói nem voltak bekapcsolva. Jamesnek néhány lépésnyi időbe került, amíg ráeszmélt erre. Megállt és megfordult. Kicsit távolabb Miranda karcsú alakját látta, ahogy átmegy az úttesten.

Addigra a kocsi már a háztömb közepénél tartott.

A vezető időben észre fogja venni, gondolta. Látnia kell!

A kocsi motorja hirtelen fenyegetően felbőgött. Az autó csikorgó gumikkal megugrott, vastag keréknyomot és füstöt hagyva maga után, és beleveszett az árnyékba. Egyenesen Miranda felé tartott!

5.

A fényszórók hirtelen kigyulladtak, s a fénycsóvák csapdába ejtették a könnyű prédát.

– Vigyázat! – ordította teli tüdőből James.

Miranda megfordult, és szembe találta magát a szörnyű, vakító fényességgel. Minél közelebb ért hozzá a kocsi, a fény minél élesebb lett, annál kevésbé tudott megmozdulni. A meglepettségtől lemerevedett, úgy érezte, csak álmodik. Egy másodperccel azelőtt, hogy az egytonnás monstrum átgázolt volna a testén, a reflexei újra működésbe léptek. Oldalra vetette magát, és épp csak egy hajszálnyival, de kitért a rárontó fényszórók útjából.

Hirtelen csak azt érezte, hogy repül, egy örökkévalóságnak tűnő ideig lebegve a nyári sötétségben, miközben a halál elszáguld mellette, szelet kavarva maga után.

A füvön feküdt. Nem tudta, mennyi ideje fekszik ott. Csak azt tudta, hogy a fű nedves, a feje sajog… és egy gyengéd kéz simogatja az arcát. Valaki a nevén szólította, többször is. Ismerte ezt a hangot, és abban a zavaros pillanatban úgy gondolta, hogy talán mindig is ismerte, egész életében. Úgy tűnt, hogy ez a hang a biztonság melegével árasztja el.

A férfi megint a nevén szólította, de ez alkalommal ijedten csengett a hangja. *Fél valamitől. Miért?*

Kinyitotta a szemét, és meghökkenve nézett a férfira. Csak akkor jött rá, hogy kicsoda. Az összes biztonsággal kapcsolatos képzete elszállt.

– Ne! – tolta el a férfi kezét. – Ne érjen hozzám!

– Feküdjön nyugodtan!

– Nincs szükségem magára! – Megpróbált felülni, de képtelen volt mozdulni a férfi szoros fogásából, aki a vállánál fogva szorította le őt a fűre.

– Nézze – kezdte a férfi idegesítően nyugodt hangon –, nagyon nagyot esett. Talán el is tört valamije…

– Azt mondtam, hogy ne érjen hozzám! – A nő harciasan félrelökte a férfit, és felült. A dühéből merített erőt ahhoz, hogy feltérdeljen. Majd megingott, és visszaesett a fűre. Ott ült, és a kóválygó fejét fogta.

– Ó, istenem! – morogta. – Miért nem tud maga egyszerűen… egyszerűen csak békén hagyni engem?

– Azt már nem! – érkezett a hajthatatlan és elszánt válasz.

Meglepetésére a férfi hirtelen felkapta. Annak ellenére, hogy mérges volt, el kellett ismernie, jó érzés valakinek a karjai között lenni, még akkor is, ha az a valaki James Tremain. Lebegett, mintha egy madártoll lenne a sötét éjszakában. *Vajon hová visz?* – töprengett nyugtalanul Miranda.

– Ennyi elég volt! – tiltakozott. – Tegyen le!

– Már csak néhány lépés.

– Remélem, sérvet fog kapni.

– Ha így folytatja a ficánkolást, biztos lehet benne.

A férfi felvitte a bejárati lépcsőn, be a lakásba. Egyenesen a hálószobába ment vele, és még a villanykapcsolót is sikerült megtalálnia. Miranda meglátta a szobát – és az ágyat. Az ágyat, ahol Richard holttestét megtalálta. A vér ugyan már nem volt ott, a matrac újnak és tisztának látszott, de ez a szoba mindig is a halálra fogja emlékeztetni. Azóta nem is aludt itt, és soha nem is fog még egyszer.

Összerázkódott.

– Kérem – suttogta, arcát a férfi mellkasához szorítva. – Ne ide! Ne ebbe a szobába!

A férfi egy pillanatra megállt, mert nem értette a dolgot. Aztán gyengéden megszólalt:

– Megteszem, amit csak kér, Miranda. Visszavitte a nappaliba, és óvatosan lerakta a kanapéra. A nő érezte, hogy a férfi mellé ül.

– Fáj valamije? – kérdezte. – A háta? A nyaka?
– A vállam egy kicsit. Azt hiszem, pont ráestem.
Megrándult a férfi érintése alatt. James óvatosan megmozgatta a karját, ellenőrizte, mennyire tudja felemelni. A nő tudomást sem vett a nyilallásokról, amelyeket a férfi okozott neki. Túlságosan el volt foglalva azzal, hogy az arcát nézze. Újra meglepődött azon, hogy mennyire nem hasonlít Richardra. Nem csak a fekete haja és szeme miatt. Inkább a belőle áradó nyugalom tette annyira mássá. Mintha az érzéseit mindig féken tartaná… Nem olyan férfi volt, aki könnyen kitárulkozik, aki bárkinek elárulja a titkait.
– Úgy tűnik, rendben van – egyenesedett fel a férfi. – Azért jobb, ha orvost hívok. Kihez szokott járni?
– Dr. Steinerhez.
– Steinerhez? Az a vén kecske még nem ment nyugdíjba?
– Nézze, jól vagyok. Semmi szükségem orvosra.
– Legyünk inkább biztosak benne! – James a telefonért nyúlt.
– De dr. Steiner nem szokott házhoz menni – tiltakozott Miranda. – Soha nem is ment.
– Akkor ma este – vigyorgott a férfi, miközben tárcsázott – megtörjük ezt a jó szokását.

Lorne Tibbetts töltött magának egy csésze kávét, és James felé fordult.
– Csak azt szeretném tudni, hogy mi a fenét keres maga itt.
James áthajolt Miranda konyhaasztala felett, és fáradtan megdörzsölte az arcát.
– Az igazat megvallva, Lorne – mormogta –, magam sem tudom.
– Ó!
– Talán úgy éreztem, hogy… meg tudnám oldani a rejtélyt. Megérteném, hogy mi történt.
– Ez a mi munkánk, James, nem a magáé.
– Igen, tudom. De…
– Nem hiszi, hogy jól végzem a munkámat?
– Csak az volt az érzésem, hogy több van a dolog mögött, mint amit látunk. Már biztosan tudom, hogy így van.
– Az autó miatt gondolja? – Lorne megvonta a vállát. – Az még nem bizonyít semmit.
– Célba vette őt. Láttam! Ahogy Miranda lelépett a járdáról, a fickó felgyorsított.
– Férfi volt?
– Hát… sötét volt. Nem láttam a sofőrt. Csak a rendszámtáblát. És a hátsó lámpát. Nagy, amerikai kocsi volt. Ebben elég biztos vagyok.
– Színe?
– Sötét. Fekete, talán kék.
Lorne bólintott.
– Maga nem rossz szemtanú, James.
– Ezt hogy érti?
– Ellis ellenőrizte a rendszámot. Egy barna 88-as Lincolné, amely egy szigetlakó tulajdona.
– Kié?
– Mr. Eddie Lanzóé. Miss Wood szomszédjáé.
James a felügyelőre meredt.
– A szomszédjáé? Be is vitték már?
– A kocsit ellopták, James. Tudja, hogy megy itt a környéken. Az emberek a kocsiban hagyják a slusszkulcsot. Az autót megtaláltuk a mólónál. James kábán hátradőlt;
– Tehát a vezető kinyomozhatatlan. Ez még valószínűbbé teszi, hogy meg akarta ölni Mirandát.
– Inkább csak azt jelenti, hogy valami buta kölyök kocsikázni akart. Megkaparintotta a kormányt, megrészegült a motor erejétől, és túl erősen nyomta meg a gázpedált.

– Lorne, a fickó meg akarta ölni Mirandát!

A rendőrfőnök leült, és James szemébe nézett.

– És mit szeretne tenni ezután?

– Megtudni az igazságot.

– Nem hiszi, hogy a nő tette?

– Hallottam egyet-mást, Lorne. Más neveket, más indokokat. Például Tony Graffamét.

– Már utánanéztünk. Graffam nem tartózkodott a szigeten, amikor a gyilkosság történt. Fél tucat szemtanúm is van rá.

– Fel is bérelhetett valakit.

– Graffam már így is elég nagy bajban van, ami az északi parti beruházásokat illeti. Azzal vádolják, hogy lefizette a vidékfejlesztési bizottságot. Az a cikk lett volna az utolsó szög a koporsójába. Amúgy ez hogy jön ahhoz, ami ma este történt? Miért akarná megölni Miranda Woodot?

James nem tudott mit válaszolni. Ő sem látta a férfi indokait. Talán mások sem szerették Mirandát a városban, de ki akarná ezért megölni?

– Talán rossz irányból közelítünk a kérdéshez – szólalt meg James. – Induljunk el az alapoktól! Ki fizette ki az óvadékot? Ki akarta annyira kihozni, hogy képes volt kifizetni százezer dollárt?

– Egy titkos imádó?

– A börtönben biztonságban lenne. Idekint viszont könnyű célpont. Nincs ötlete arra, hogy ki fizette ki az óvadékot, Lorne?

– Nincs.

– A pénz kinyomozható.

– Egy ügyvéd intézte az átutalást. Készpénzben fizettek. Valamilyen bostoni számláról vették ki. Csak a bank tudja a számla tulajdonosának a nevét, ők pedig nem fogják elmondani.

– Idézze be a bankot! Tudja meg a számlatulajdonos nevét!

– Az időbe telik.

– Tegye meg, Lorne! Mielőtt még valami más is történik.

A rendőrfőnök a mosogatóhoz ment, és elöblítette a kávéscsészéjét.

– Még mindig nem értem, hogy miért avatkozik bele.

James maga sem tudta a választ. Aznap reggel még azt kívánta, hogy Miranda Wood rács mögé kerüljön. Most már nem volt biztos abban, hogy mit akar. Az az ártatlan arc, az őszinte tagadás teljesen összezavarta.

Körbenézett a konyhában, és arra gondolt, hogy egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy gyilkos konyhája. Növények lógtak az ablak mellett, szemmel láthatólag gondosan bántak velük. A tojáshéjszín tapétát halvány vadvirágminták díszítették. A hűtőszekrényre két szőke kisfiút ábrázoló fénykép volt rögzítve – talán az unokaöccsei? – valamint a helyi kertészegylet gyűléseinek időpontjai és egy bevásárlólista. A lista alján „fahéjas tea” volt olvasható. Ez olyan ital, amilyet a gyilkosok szoktak inni? Nem tudta maga elé képzelni Mirandát, amint az egyik kezében egy kést, a másikban pedig gyógyteát szorongat.

James még ott nézelődött, amikor dr. Steiner csoszogott be a konyhába. Voltak olyan dolgok a szigeten, amelyek soha nem változtak – a zsémbes öregúr is közéjük tartozott. Még mindig ugyanúgy nézett ki, ahogy James emlékezett rá a gyerekkorából, ugyanabban a gyűrött barna öltönyben és kígyóbőr orvosi táskával járt.

– Ekkora felhajtás ilyen kis semmiségért – dohogta –, csak egy kis húzódásért.

– Biztos benne? – kérdezte James. – Egy pillanatra el is ájult. Rögtön, miután megtörtént.

– Alaposan átvizsgáltam. Jól van, már ami az idegállapotát illeti. Csak vigyázzon rá ma este, fiatalember! Bizonyosodjon meg arról, hogy minden rendben van! Tudja, fejfájás, kettős látás, zavartság…

– Nem tudok.
– Mit nem tud?
– Nem tudok vele maradni. Nem lenne helyénvaló. Tekintetbe véve, hogy…
– Hát igen – mormogta Lorne.
– Nem az én felelősségem – mondta James. – Mit tegyek?
Dr. Steiner felmordult, és az ajtó felé indult.
– Találja ki! Amúgy pedig – fordult vissza az ajtóban – nem szoktam házhoz menni!
Az ajtó becsapódott utána. James megfordult, és észrevette, hogy Lorne őt nézi.
– Mi az?
– Semmi – felelte Lorne. A kalapjáért nyúlt. – Hazamegyek.
– Mi a fenét tegyek?
– Ez bizony – felelte Lorne egy na-ugye-én-megmondtam pillantással – a maga gondja.

Miranda a nappaliban feküdt a kanapén, és a mennyezetet bámulta. Tompán hallotta a hangokat a konyhából, az ajtó nyitódását és csukódását. Arra gondolt, vajon mit mondott James a többieknek, és vajon Tibbetts elhitte-e. Ő maga sem nagyon tudta elhinni, ami történt. Azonban ha lecsukta a szemét, egyből minden eszébe jutott: a kocsi motorjának hangja, a lámpák fénye, ahogy közelednek felé.

Ki utál annyira, hogy meg akar ölni?

Nem volt nehéz választ találnia: a Tremain család. Evelyn, Phillip és Cassie…

És James.

Nem, ő nem lehetett. Az ő figyelmeztető kiáltása mentette meg az életét. Ha ő nem lett volna, már a Ben LaPorte Temetkezési Vállalat asztalán feküdne.

A gondolatra megborzongott. Összegömbölyödött, és mélyebbre süppedt a kanapé párnái közé, egy kis biztonságos zugot keresve, ahol elbújhat. Hallotta, hogy a konyhaajtó újra kinyílik és becsukódik, majd léptek kopogtak a nappaliban, és a kanapé felé közeledtek. Felnézett, és meglátta Jamest.

Fáradtságot látott az arcán, és bizonytalanságot, mintha még nem döntötte volna el, mit fog tenni ezután. Vagy hogy mit fog mondani. A férfi levette a széldzsekijét. Alatta kifakult, agyonmosott kék inget viselt. A nőt az apjára emlékeztette, arra, milyen érzés volt a vállához bújni, a csodálatos gyerekkori illatokra, a mosószappan, a pipadohány illatára és a biztonságra. Erre vágyott leginkább, és ezt látta most a fakó kék ingben is.

Azt, amit soha nem fog megtalálni ebben a férfiban.

James leült a karosszékbe. *Kellő távolságra tőlem,* állapította meg Miranda. *Másfelől viszont… karnyújtásnyira tőlem.*

– Jobban van? – kérdezte a férfi.

– Megleszek. – A lány ugyanolyan hangnemben válaszolt: szenvtelenül, semlegesen. – Elmehet, ha akar.

– Nem, még nem. Egy darabig még várnék, ha nem baj. Amíg Annie ideér.

– Annie?

– Nem tudtam mást felhívni. Azt mondta, hogy átjön éjszakára. Kell valaki, aki vigyáz magára. Nehogy kómába essen, vagy bármi baja legyen.

– Pedig most jól jönne egy kis kóma – nevetett fel fáradtan Miranda.

– Ez nem túl vicces.

– Igaza van, nem az. Hosszan hallgattak.

– Nem baleset volt, Miranda – szólalt meg a férfi. – Meg akarta ölni magát.

A nő nem válaszolt. Csak feküdt, és megpróbálta visszafojtani a torkát feszítő zokogást. *Mit számít ez neked?* – gondolta. *Éppen neked!*

– Talán nem tudja – folytatta a férfi –, de a kocsi a szomszédjáé volt, Mr. Lanzóé.

A nő szúrós szemmel nézett a férfira.

– Eddie Lanzo soha nem ártana nekem! Ő az egyetlen, aki kiállt mellettem. Az egyetlen barátom ebben a városban.

– Nem azt mondtam, hogy ő volt. Lorne azt gondolja, hogy a vezető ellopta Mr. Lanzo autóját. Később megtalálták a mólónál.

– Szegény Eddie – jegyezte meg Miranda. – Azt hiszem, ez az utolsó eset, hogy a kocsiban hagyta a slusszkulcsot.

– Szóval, ha nem Eddie volt, akkor ki akarhatja megölni magát?

– Lenne egy igen merész tippem. – A férfira nézett. – Ami magának is eszébe juthat.

– Evelynre céloz?

– Utál engem. Meg is van rá minden oka. Ahogy a gyerekeinek is – kis szünetet tartott –, ahogy magának is.

A férfi nem szólt semmit.

– Még mindig azt hiszi, hogy én öltem meg Richardot. Nem így van?

A férfi felsóhajtott, és beletúrt a hajába.

– Már nem tudom, mit gondoljak. Magáról vagy bárki másról. Csak abban vagyok biztos, amit ma este láttam. Ez összefügg a fivérem halálával, biztos vagyok benne.

Olyan fáradtnak néz ki, olyan zavartnak, gondolta Miranda. Majdnem annyira, mint amennyire én össze vagyok zavarodva.

– Talán néhány napra el kellene mennie innen – szólalt meg James. – Amíg rendbe nem jönnek a dolgok.

– Hová mehetnék?

– Biztos vannak barátai.

– Voltak. – Miranda félrekapta a tekintetét. – Legalábbis azt hittem, hogy voltak. De minden megváltozott. Találkozom velük az utcán, és még csak nem is köszönnek. Vagy átmennek a másik oldalra. Vagy úgy tesznek, mintha észre sem vettek volna. Az a legrosszabb, mert akkor úgy érzem, hogy nem is létezem. – A férfira pillantott. – Ez egy kisváros, James. Vagy beilleszkedik az ember, vagy kiközösítik. És egy gyilkos soha nem fog tudni beilleszkedni. – Visszafeküdt a párnákra, és a mennyezetre bámult. – Ugyanakkor ez az én házam. Sokat kellett spórolnom rá, nem fogom itt hagyni. Nem sok, de ennyi, amim van.

– Ezt megértem. Szép ez a ház.

Őszintének hangzott a férfi megjegyzése, Miranda mégis leereszkedőnek érezte. Hirtelen mérgében felült. A gyors mozdulattól megszédült. Egy pillanatra megfogta a fejét, és várta, hogy elmúljon a forgás.

– Nézze, legyünk őszinték egymással! – motyogta a keze mögött. – Ez csak egy kétszobás házikó. Az alagsor vizesedik, a vízvezeték sípol, és a konyhában beázik a tető. Ez nem a Chestnut Street.

– Őszintén szólva soha nem éreztem úgy, hogy otthon lennék a Chestnut Streeten – mondta halkan a férfi.

– Miért nem? Hiszen ott nőtt fel.

– De nem volt igazán az otthonom. Nem olyan volt, mint ez a ház.

Miranda zavartan a férfira nézett. Megdöbbent James Tremain kemény vonásainak láttán. Egy sötét, gyűrött idegen ült a mályvaszínű foteljében. Nem, ez az ember valóban nem tartozott a Chestnut Streetre. Inkább el tudta volna képzelni a kikötőben vagy egy kétárbocos szélfútta fedélzetén, mint egy áporodott levegőjű viktoriánus ház falai között.

– Azt akarja mondani, hogy szívesebben lakott volna egy kis házban a Willow Streeten, mint a Chestnut Street-i hatalmas házban?

– Azt hiszem, igen. Furán hangzik, de igaz. Tudja, hol töltöttem gyerekkoromban a legtöbb időt? A toronyszobában, a régi bőröndök és bútorok között játszottam. Az volt az egyetlen hely a házban, ahol jól éreztem magam. Az egyetlen szoba, ahová más be sem lépett.

– Ez úgy hangzik, mintha kívülálló lett volna a családjában.

– Bizonyos értelemben az is voltam.

A nő felnevetett.

– Én azt hittem, hogy maguk, Tremainek eleve mind bent vannak.

– Van, aki a neve ellenére valójában mégsem a család része. Maga soha nem érzett így?

– Nem, én mindig is a családom része voltam. Már amennyi jutott belőle.

Miranda az apja képére nézett a zongorán. Régi fénykép volt, egyike annak a néhány felvételnek, amelyek megmaradtak róla, és amelyeket ő készített a régi Kodak Brownie-jával. Egy kicsi, kopasz, kék overallos férfi mosolygott rá kocsijának a teteje fölött. Azon kapta magát, hogy visszamosolyog a képre.

– Az apja? – kérdezte James.

– Igen. Valójában a mostohaapám, de csodálatosabb volt, mint egy valódi apuka.

– Úgy hallottam, hogy a gyárban dolgozott.

Miranda összevonta a szemöldökét. Zavarta, hogy James ismeri életének ezt a részletét is, amihez pedig semmi köze.

– Igen – felelte. – Az anyám is ott dolgozott. Mi mást hallott még rólam?

– Nem kutattam szándékosan maga után.

– Valaki mégis megtette, nem? A családja biztos rákeresett a nevemre néhány nyilvántartásban: voltam-e már büntetve, családi helyzetem, bankszámlák…

– Semmi ilyet nem tettünk.

– …na és a magánéletem minden érdekes és pikáns története.

– Hol találhatnám meg őket?

– Kezdje a rendőrségi aktámmal! – Miranda idegesen felpattant, és a kandallóhoz ment. A párkányon álló órára nézett. – Már későre jár, Mr. Tremain. Annie bármelyik percben megérkezhet. Nyugodtan itt hagyhat. Miért nem megy már el?

– Miért nem ül vissza? Idegesít, hogy itt járkál.

– Maga ideges, amikor maga az, aki mindent tud énrólam? Azt, hogy mit dolgoztak a szüleim, hová jártam iskolába, kikkel feküdtem le. Nem tetszik ez nekem!

– Olyan sokan voltak?

A férfi szavai arculcsapásként érték a nőt. Nem is tudta, mit válaszoljon erre a kegyetlen kérdésre. Beérte azzal, hogy néma dühvel meredt rá.

– Ne válaszoljon! – szólalt meg James. – Nem akarom tudni. Semmi közöm a szerelmi életéhez.

– Úgy van! Egyáltalán semmi köze hozzá! – Miranda elfordult, és mérgesen megszorította a kandallópárkányt. – Bármit is tudott meg rólam, az mind beleillik a gyári munkás szülők lányáról alkotott képbe, ugye? Nos, nem szégyellem, hogy honnan jöttem. A szüleim becsületesen éltek. Nem hoztak létre semmilyen vállalatot azért, hogy kaviárt ehessenek. Nem úgy, mint más családok – tette hozzá, kétséget sem hagyva afelől, kikre gondolt.

A férfi csendben vette tudomásul a sértést.

– Meglep, hogy maga beleszeretett Richardba – szólalt meg –, ismerve az üzletemberekhez való hozzáállását.

– Richard előtt nem volt semmilyen baj a hozzáállásommal. – Megfordult, hogy szembenézzen a férfival. – Aztán megismertem őt. Láttam, mit tett vele a pénz. És ő mit tett érte. Soha nem kellett semmiért megküzdenie. Mindig ott volt a zöldhasú, ami megvédte őt. Ez tette figyelmetlenné, érzéketlenné a többi ember fájdalma iránt. – Megvetően felszegte az állát. – Pont úgy, mint magát.

– Most maga ítélkezik rólam.
– Maga is Tremain.
– Én olyan vagyok, mint maga. Van munkám, Miranda. Dolgozom.
– Ugyanúgy, mint Richard. Őt is szórakoztatta a munka.
– Rendben, talán Richarddal kapcsolatban igaza van. Nem volt szüksége arra, hogy dolgozzon. A *Herald* inkább szórakozás volt számára, valami, amiért érdemes volt felkelnie reggelenként. És szeretett felvágni a bostoni barátai előtt, hogy lapkiadója van. De nem ragaszthatja rám ugyanazt a *gazdag fiú* címkét, mert nem fog rám illeni. Engem kitagadtak a családból évekkel ezelőtt. Nekem nincs vállalatom, se családi házam. Van munkám, amiből a számláimat fizetni tudom. És igen, még el is szórakoztat.
A férfi láthatóan dühös volt, de uralkodott magán. *Érzékeny pontra tapintottam,* gondolta Miranda. Visszavonulót fújva leült a kandalló melletti székbe.
– Azt hiszem… azt hiszem, túl sok előítéletem van.
– Mindkettőnknek – bólintott a férfi.
Csendben egymásra néztek. Végre fegyverszünet…
– Azt mondta, hogy kitagadták a családból. Mi történt?
– Egyszerű. Megházasodtam.
A nő zavarodottan nézett a férfira, aki érzelem nélkül ejtette ki a szavakat, mintha csak az időjárásról beszélne.
– Fogadok, hogy nem volt megfelelő a menyasszony.
– Legalábbis nem az apámnak.
– Nem a megfelelő körökhöz tartozott?
– Valahogy úgy. Az apám nagyon adott ezekre a dolgokra.
Természetesen, gondolta Miranda.
– És igaza volt az apjának? Mármint a nem megfelelő lánnyal kapcsolatban?
– Nem ezért váltunk el.
– Hanem miért?
– Christine túl… becsvágyó volt.
– Ez nem hangzik olyan vészesnek.
– Én csak egy fok voltam a létrán, amelyet meg akart mászni.
– Ó!
– Volt egy-két nehéz évünk. Egész nap dolgoztam… – A férfi vállat vont.
Megint csend telepedett közéjük.
– Richard soha nem mondta, hogy maga mivel foglalkozik – jegyezte meg Miranda.
James hátradőlt, arcáról eltűnt a feszültség. Váratlanul felnevetett.
– Talán azért, mert annyira unalmasnak tartotta a munkámat. A társaim és én irodaházakat tervezünk.
– Maga építész?
– Statikus mérnök. Az építész társaim végzik a munka alkotó részét. Én arra ügyelek, hogy ne dőljenek össze a falak.
Mérnök. Nem valami vidám munka, de tisztességes foglalkozás. Mint amilyen az apámnak is volt, gondolta Miranda. Megrázta a fejét.
– Különös. Ha magára nézek, alig tudom elhinni, hogy testvérek. Mindig úgy képzeltem, hogy…
– Hogy hasonlítunk egymásra? Nem, mi teljesen különbözünk. El sem tudja képzelni, mennyi mindenben.
Igen, minél többet tudott meg Miranda Jamesről, annál kevésbé tűnt neki úgy, hogy a férfi is a Tremain családból származik. És annál inkább érezte, hogy meg tudná kedvelni őt.
– Mi volt olyan vonzó a bátyámban a maga számára? – kérdezte James.

A halk kérdés kellemetlenül érintette Mirandát. Arra emlékeztette, akinek a szellemét még mindig érezte a házban.

– Azt láttam benne, amit látni akartam – sóhajtott fel.

– Vagyis?

– Egy férfit, akinek szüksége van rám. Egy férfit, aki számára én lehetek a megmentő.

– Ilyennek látta Richardot?

– Ó, csak úgy tűnt, mintha mindenben sikeres lett volna. Ugyanakkor olyan… sebezhető volt. Meg kellett menteni… Nem is tudom, mitől… Talán saját magától.

– Maga pedig segíteni akart rajta.

– Nem tudom – nevetett fel keserűen Miranda. – Az ember nem gondol bele ilyenkor. Csak érzi. Aztán beleesik…

– Úgy érti, hogy a szívére hallgatott?

– Igen – suttogta a nő, és a férfira nézett.

– Nem tűnt úgy, hogy rosszat tesz?

– Dehogynem!

– Csak?

A nő teste megroskadt a boldogtalanság súlya alatt.

– Nem láttam… a kifelé vezető utat. Aggódtam érte. Vele akartam lenni. Ő pedig becsapott engem. Azt mondta, hogy minden rendben lesz, amíg mindketten bízunk a másikban. – Miranda az ölében összekulcsolt kezére nézett. – Azt hiszem, először a bizalmamat vesztettem el.

– A benne való bizalmát? Vagy az egész kapcsolatba vetett hitét?

– Kezdtem észrevenni a hibáit. Egy idő után fény derült arra, hogyan használja ki és irányítja az embereket. Ha nem volt valakire szüksége, akkor tudomást sem vett róla. Haszonleső volt. Nagyon jól rá tudta venni az embereket, hogy azt tegyék, amit ő akar.

– Tehát szakított vele. Richard hogyan viselte?

– Nem hitte el. Azt hiszem, őt azelőtt még soha senki nem hagyta el. Állandóan hívogatott, zaklatott. Még az irodában is, mindennap. Nekem meg úgy kellett tennem, mintha semmi sem lenne kettőnk között.

– Holott mindenki tudott róla.

– Talán. – Miranda vállat vont. – Nem tudok jól titkolózni. Annie tudta, mert neki elmondtam. És mindenki más kitalálhatta. – Felsóhajtott. Igazából nem is érdekelte akkoriban. A szerelem, majd a fájdalom közömbössé tette az iránt, hogy mit gondolnak róla az emberek.

Egy ideig csendben voltak. Azon tanakodott, vajon mit gondolhat róla a férfi, és hogy az vajon változtat-e valamit a helyzetén. Hirtelen érdekelni kezdte, mit gondol róla James. Alig volt több számára, mint egy idegen, ráadásul ellenséges idegen, mégis sokat számított.

– Nem maga volt az első, ugye tudja? – szólalt meg a férfi. – Voltak más nők is.

Kegyetlenség volt ezt mondani a nőnek, és James nem is tudta, miért tette. Csak azt érezte, szeretné felrázni valahogyan, hogy eloszlasson minden rózsaszín álmot, amelyet Miranda még dédelget esetleg Richarddal kapcsolatban. Ugyan azt mondta, hogy már nem érez iránta semmit, de hátha még őriz mélyen néhány kedves emléket.

Látta a nő szemében, hogy szavai elérték a kellő hatást. Hirtelen sajnálni kezdte, amiért megbántotta. Ennek ellenére tudnia kellett róla. Valakinek el kellett mondania neki, milyen hiszékeny volt.

– Sokan voltak? – kérdezte halkan Miranda.

– Igen.

A nő elkapta a tekintetét, mintha el akarná rejteni a fájdalmát.

– Azt… azt hiszem, tudtam. Igen, valószínűleg tudtam róla.

– Ő már csak ilyen volt – magyarázta James. – Szerette, ha csodálják. Már kisfiúnak is ilyen volt.

A nő bólintott. A férfi csak most értette meg, hogy Miranda tudta ezt Richardról. Valamilyen szinten megérezte Richard kiolthatatlan szomjúságát a csodálat iránt. Meg is próbálta kielégíteni ezt a vágyát.

James úgy vélte, elég fájdalmat okozott már. Miranda amúgy is csüggedt és sebzett volt. *Én pedig csak sót szórok a sebére.*

El kellene mennem innen, egyedül kellene hagynom.

Hol a pokolban van Annie Berenger?

Úgy tűnt, hogy Mirandába visszatért az élet. Kisöpörte haját az arcából, felült és a férfira nézett. Mennyi gyötrelem van a tekintetében, gondolta James. Ugyanakkor mennyi bátorság.

– Nem mondta, miért is van itt – szólalt meg a nő.

– Az orvos azt mondta, hogy valakinek vigyáznia kell magára…

– Úgy értettem, hogy miért jött ide egyáltalán?

– Ó! – A férfi hátradőlt. – Bent voltam a *Herald*nál ma délután. Beszéltem Jill Vickeryvel a Stone Coast Vállalatról szóló cikkről, amelyet említett. Azt mondta, hogy Richard nem írta meg, mert nem jutott el odáig az anyaggal.

Miranda megrázta a fejét.

– Nem értem. Tudom, hogy legalább néhány oldallal már elkészült. Láttam az asztalán, a *Herald*ban.

– Nos, én semmiféle cikket nem találtam. Arra gondoltam, hogy talán maga tudná, hol keressem. Vagy talán magánál van.

A nő elképedve nézett rá.

– Miért lenne nálam?

– Gondolom, Richard gyakran jött ide.

– De soha nem dolgozott itt! Megnézte otthon, nála?

– Ott nincs semmi.

A nő egy pillanatig gondolkodott.

– Néha felment az északi partra írni. Ott volt egy nyaraló…

– Rose Hillre gondol. Igen, azt hiszem, megnézem holnap.

A tekintetük találkozott.

– Ugye már kezd hinni nekem?

A férfi hallotta a nő hangjában a halvány reménykedést. Majdnem azt válaszolta, hogy „talán”, kis esélyt adva ezzel neki. Nehéz volt nem hinnie Mirandának, főleg, amikor ilyen rendíthetetlenül nézett rá a nagy, fényes, csillogó szürke szemével. Az a szempár képes lett volna arra, hogy megfosszon egy férfit a józan eszétől, hogy őt is megfossza az önuralmától. Más érzékeit is felébresztette, ami zavaró volt számára. A nő a szoba másik végében ült ugyan, mégis úgy hatott a jelenléte, mint egy súlyos parfüm illata, amelyet lehetetlen nem észrevenni. Miranda halkan újra megkérdezte:

– Hisz nekem?

A férfi hirtelen talpra ugrott, elszántan arra, hogy lerázza magáról a varázslatot.

– Nem – felelte. – Nem mondhatnám.

– De hát nem látja, hogy itt többről van szó, mint egy… egy felindultságból elkövetett gyilkosságról?

– Elismerem, hogy nem teljesen egyértelmű a helyzet. De még nem tudok hinni magának. Ilyen rövid idő után nem.

Valaki kopogott az ajtón. James megfordult. Az ajtó kitárult, és Annie Berenger vonult be rajta.

– Hahó, itt a felmentő sereg! – kiáltotta. Egy régi póló és tréningnadrág volt rajta. Vizes fű lógott az edzőcipőjéről. – Mi a helyzet?

– Jól vagyok – felelte Miranda.

– Vigyázni kell rá – tette hozzá James. – Ha bármi van, dr. Steiner telefonszámát a készülék mellett találja.

– Már el is megy? – kérdezte Annie.

– Várnak otthon. – A férfi az ajtóhoz ment. Ott megállt, és Mirandára nézett.

A nő nem mozdult, csak ült a kanapén. A férfi hirtelen úgy érezte, hogy kellene valami megnyugtatót mondania. Azt, hogy amit korábban mondott, nem volt teljesen igaz. Hogy kezdett hinni neki. De nem mondhatta el Mirandának azt, amit még magának is alig ismert be. Ezenkívül ott volt Annie, aki mindent éles újságírói szemmel figyelt. Ezért csupán annyit mondott:

– Jó éjszakát, Miranda! Remélem, már jobban érzi magát. Annie, köszönöm a szívességét. – Majd megfordult, és kisétált az ajtón.

Kint beletelt egy időbe, amíg a szeme alkalmazkodott a sötétséghez. Mire elért a ház előtti kert széléig, már ki tudta venni a járdát a lába alatt.

Azt is látta, hogy egy görnyedt férfi áll előtte a kövezeten. James megtorpant.

– Jól van Miranda? – kérdezte a férfi.

– Ki maga? – kérdezte James.

– Ezt én kérdezhetném öntől – érkezett a válasz.

– Én… látogatóban voltam nála – felelte James.

– Tehát Mo jobban van, vagy sem?

– Mo? O, úgy érti, Miranda? Igen, jobban van, Mr…

– Eddie Lanzo. A szomszédban lakom. Szeretem tudni, hogy mi történik vele. Nem túl jó egy csinos, kedves nőnek egyedül élnie manapság. Sok a bolond ember, aki errefelé rohangál, és beleskelődik az ablakokon. Nem túl biztonságos nőnek lenni mostanság.

– Ma este valaki vele marad, tehát nem kell aggódnia.

– Igen. Rendben. Nos, akkor nem is zavarom őt. – Eddie Lanzo megfordult, és elindult a háza felé. – Én mondom, az egész sziget tönkremegy lassan – lamentált. – Túl sok a bolond ember. Most utoljára hagytam a kocsiban a kulcsot.

– Mr. Lanzo? – szólt utána James.

– Igen?

– Csak egy kérdés: itthon volt maga akkor este, amikor Richard Tremaint meggyilkolták?

– Én? – horkant fel Eddie. – Én mindig itthon vagyok!

– Nem látott vagy hallott valamit véletlenül?

– Már elmondtam Lorne Tibbettsnek. Minden este pontban kilenckor lefekszem, és fel sem kelek reggelig.

– Mélyen alszik? Nem hallott semmit?

– Hogyan hallanék, ha a nagyothalló készülékem ki van kapcsolva?

– Ó! – James nézte, ahogy a férfi visszaballag a házába, magában motyogva a leselkedőkről meg a kocsitolvajokról.

Meglepte, hogy egy ilyen zsémbes vénember, mint Lanzo, mennyire törődik Miranda Wooddal. Csinos, kedves nő, ahogy Lanzo mondta.

Mi a fenét tudhat a nőről? – gondolta James. *Mit tudunk egyáltalán a többi emberről? Mindenkinek megvan a maga titka. Nekem az enyém, Miranda Woodnak a sajátja.*

Megfordult, és elindult a Chestnut Street felé. Élénkítően hatott rá a friss éjszakai levegő. Amikor húszperces séta után végül a bejárati ajtó elé lépett, meglepetten látta, hogy a folyosói lámpát kivéve az egész házban sötétség honol. Vajon senki sem ért még haza?

Aztán hallotta, hogy Evelyn a nevét kiáltja. Az özvegy egyedül ücsörgött a sötét nappaliban. James alig tudta kivenni az alakját a hintaszékben. Az utcai világítás halvány fényében látta meg a nő körvonalait.

– Végre itthon vagy! – üdvözölte a nő.

A férfi az egyik állólámpa felé indult.

– Felkapcsolom a lámpát, Evelyn.

– Ne, James. Ne! Szeretem a sötétséget. Mindig is szerettem.

A férfi megállt, nem tudta, mit mondjon, vagy mit tegyen. A sötétben ácsorgott, és a nőt nézte.

– Már vártalak – suttogta Evelyn. – Merre jártál?

Rövid szünet után James megszólalt:

– Miranda Woodnál voltam.

A hintaszék nyikorgása abbamaradt.

– Ugye téged is elvarázsolt? – kérdezte Evelyn.

– Szó sincs semmiféle varázslatról. Csak feltettem neki néhány kérdést Richardról. – Felsóhajtott. – Nézd, Evelyn, hosszú napod volt. Miért nem mész fel, és próbálsz aludni egy kicsit?

A nő még mindig mozdulatlanul ült. Olyan volt, mint egy fekete szobor az ablak előtt.

– Aznap este, amikor felhívtalak – kezdte –, azon az éjszakán, amikor meghalt, azt reméltem…

– Igen?

Megint csend.

– Mindig is kedveltelek, James. Gyerekkorunk óta. Mindig azt reméltem, hogy te fogod megkérni a kezem. Nem Richard, hanem te. – A hintaszék halkan megnyikordult. – De te soha nem kérted meg.

– Én Christine-be voltam szerelmes. Emlékszel?

– Ó, Christine! – A nő utálattal sziszegte a nevet. – Ő nem volt elég jó hozzád! De erre végül te is rájöttél.

– Nem illettünk össze, ennyi az egész.

– Mint ahogy Richard és én sem.

A férfi tudta, mire megy ki a játék, és nem akart belemenni. Együtt nőttek fel, de soha nem tudta elképzelni, hogy ő és Evelyn DeBolt egy pár lehetne. Természetesen a nő nagyon vonzó volt. Korban is közelebb állt őhozzá, mint Richardhoz. De idejében észrevette, hogy a nő szereti irányítani az embereket, elcsavarni a fejüket és a szívüket. Pont, mint Richard.

Most mégis sajnálatot érzett iránta. Gyengéden szólt hozzá:

– Fáradt vagy, Evelyn. Szörnyű héten vagy túl. De a legrosszabbnak már vége.

– Nem. A legrosszabb rész csak most kezdődik: a magány.

– De hát vannak gyerekeid…

– Hamarosan te is elmész, ugye?

– Néhány nap múlva. Muszáj. Vár egy munka Greenwichben.

– Maradhatnál. Átvehetned a *Herald*ot. Phillip még túl fiatal hozzá.

– Pocsék lapkiadó lennék, ezt te is tudod. Nem tartozom már ide. Nem tartozom a szigethez.

Egy pillanatig nézték egymást a sötétben.

– Szóval, ennyit rólunk – suttogta Evelyn.

– Attól tartok.

Látta, hogy a nő szomorúan bólint.

– Rendben leszel?

– Igen. – A nő halkan felnevetett. – Minden rendben lesz.

– Jó éjt, Evelyn!

– Jó éjt!

Otthagyta a nőt az ablak mellett. Csak amikor a lépcső felé indult, akkor érezte meg a keserű illatot, amely az előszobában terjengett. Egy üres pohár volt az asztalon, a telefon mellett. Felkapta és beleszagolt.

Whisky.

Mindenkinek megvan a maga titka. Evelynnek is.

Gondolataiba mélyedve felment a lépcsőn, hogy lefeküdjön aludni.

6.

– Tehát, merre jártatok tegnap este? – kérdezte James.

Az ikrek, akik addig el voltak foglalva a felvágottal és a tojással, egyszerre néztek fel a nagybátyjukra.

– Zach Brewernél voltam – válaszolta Phillip. – Emlékszel a Brewer családra? A Pearl Streeten laknak.

– Kicsi Phil azt akarja mondani, hogy valójában Zach húgánál volt – vágott közbe Cassie.

– Én legalább nem bújok be a barlangba, arra sóvárogva, hogy valaki randira hívjon.

– Nem sóvárogtam semmi után. Elfoglaltam magam.

– Ó, hogyne! – horkant fel Phillip.

– Mivel foglaltad el magad? – kérdezte James.

– Bementem a *Herald*hoz, megpróbáltam egy kicsit helyrerázni a dolgokat – felelte Cassie. – Tudod, apa teljes zűrzavart hagyott maga után. Nem rendelkezett sehogy az öröklésről. Semmi támpontot nem adott, hogy milyen irányba vigyük tovább az újságot. Mármint kiadói szempontból.

– Majd Jill Vickery törődik vele – vont vállat Phillip. – Ezért fizetjük.

– Szerintem neked kellene törődnöd vele, Phil! Mivel úgy tűnik, te vagy az örökös.

– Az átmenetnek fokozatosan kell végbemennie. – Phil közömbösen bekapott egy falat tojást.

– A *Herald* addig meg irányát vesztve fog hányódni. Nem szeretném, ha bulvárlappá válna. Leleplező újságot kell csinálnunk belőle! Fel kell ráznunk az embereket a part mentén, felpiszkálni őket. Mint ahogy apa tette néhány hónapja.

– Kit dühített fel? – kérdezte James.

– Azokat a fafejeket a vidékfejlesztési osztályon. Azokat, akik megszavazták, hogy az északi partot más övezetté nyilvánítsák. Apa úgy tüntette fel, mintha megkenték volna őket. Fogadok, hogy Jill reszketett a fényes kis olasz cipőjében, miközben arra várt, hogy rágalmazási pert indítsanak ellene.

– Úgy tűnik, sokat tudsz arról, hogy mi folyik a *Herald*nál – mondta James.

– Természetesen! A második legjobbnak többet kell bizonyítania.

Könnyedén mondta, de James figyelmét nem kerülte el a sértettség, amely a lány hangjából kihallatszott. Pontosan tudta, miként érezhet. Ő maga is mindig csak a második legjobb lehetett, és egész gyerekkorában bizonyítani akart, de semmi haszna nem volt. Richard volt a minden. Mint ahogy most Phillip. Megszólalt a csengő.

– Ez a nagypapa lesz – szólt Phillip. – Korán érkezett.

– Majd én kinyitom – állt fel James.

Noah DeBolt állt a bejárati ajtó előtt.

– Jó reggelt, James! Evelyn készen áll a találkozójára?

– Azt hiszem. Jöjjön be, uram! Önkéntelenül jött az „uram” megszólítás James ajkára. Az ember nem hívta egyszerűen a keresztnevén ezt a férfit. Ahogy Noah besétált az ajtón, James elámult azon, milyen keveset változott az évek alatt. A válla cseppet sem görnyedt meg a jól szabott öltönyben, a jégkék szem tekintete sem veszített erejéből.

Noah megállt a folyosón, és bírálóan körbenézett.

– Ideje, hogy változtassunk a házon! Új kanapé, új székek. Evelyn már eleget lakott ezek között az öreg bútorok között.

– Ezek voltak anyám kedvenc bútorai – mondta James. – Antik…

– Jól tudom, hogy milyenek ezek! Egytől egyig tűzre valók! – Noah az ikrekre nézett, akik őt lestek az ajtónyílásból. – Mi az, ti ketten még mindig reggeliztek? Gyerünk, már fél kilenc van! A mostani magas ügyvédi óradíjak mellett nem késhetünk el.

– De igazán, Mr. DeBolt – kezdte James –, én is el tudom vinni őket az ügyvédhez. Magának nem kell…

– Evelyn kérte, hogy jöjjek – felelte Noah. – Amit a lányom kér, azt teljesítem. – Felnézett a lépcső tetejére, ahol Evelyn jelent meg. – Ugye, édesem?

Evelyn magasra tartott fejjel jött le a lépcsőn. Az elmúlt éjszaka óta James most találkozott vele először. A whisky hatása egyáltalán nem látszott rajta. Olyan hidegnek tűnt, mint a jég.

– Szia, apu! – köszöntötte.

Noah megölelte.

– Most pedig – mondta gyengéden –, tegyünk eleget ennek a kellemetlen kötelességünknek!

Noah Mercedesével mentek, Evelyn és az apja elöl ült, James hátulra zsúfolódott be az ikrekkel. Azon töprengett, hogyan tudta Richard elviselni annyi évig, hogy egy városban kell élnie egy ilyen zsarnok apóssal. Ezt az árat kellett fizetnie annak, aki feleségül vette Noah DeBolt egyetlen lányát: állandó bírálat, állandó vizslató figyelem középpontjában állt.

Most, hogy Richard meghalt, Noah újra átvette az irányítást a lánya életében. Les Hardee irodájához vitte őket. Bekísérte Evelynt a kapun. Kart karba öltve vezette egészen a portáig.

– Mrs. Tremain érkezett meg Leshez – zengte Noah. – Azért jöttünk, hogy megnézzük a végrendeletet.

A portás furán nézett rájuk – James leginkább rémületet olvasott ki a tekintetéből –, és megnyomta a telefon gombját.

– Mr. Hardee – szólt bele –, megérkeztek.

Les Hardee azon nyomban előbukkant az irodájából. Úgy nézett ki, mint akit skatulyából húztak elő, egyedül izzadtságtól gyöngyöző homloka nem illett a képbe.

– Mr. DeBolt, Mrs. Tremain – mondta szinte csikorgó hangon –, már előbb hívtam volna önöket, de csak most… vagyis inkább mi… – Nyelt egy nagyot. – Úgy tűnik, van egy kis gond a végakarattal.

– Mindent megoldunk! – harsogta Noah.

– Tulajdonképpen… – Hardee kinyitotta a tárgyalóterem ajtaját – azt hiszem, jobb lenne, ha mindannyian leülnénk.

Egy másik férfi is volt a teremben. Hardee bemutatta nekik Vernon FitzHugh-t, egy Bass Harbor-i ügyvédet. FitzHugh úgy nézett ki, mintha Hardee munkásosztálybeli mása lenne. Jól öltözött volt ő is, de egy kicsit faragatlan, az a fajta fickó, akinek pincérkedésből kellett fedeznie a jogi egyetem költségeit. Mindannyian leültek a tárgyalóasztalhoz, Hardee és FitzHugh a két végénél foglalt helyet.

– Tehát, mi az a kis gond Richard végrendeletével? – kérdezte Noah. – És mi köze ehhez az egészhez magának, Mr. FitzHugh?

FitzHugh megköszörülte a torkát:

– Attól tartok, ezúttal én vagyok a rossz hír hozója. Vagyis inkább egy új végrendeleté.

– Micsoda? – Noah Hardee-hoz fordult. – Mi ez a zagyvaság, Les? Te voltál Richard ügyvédje.

– Én is ezt gondoltam – felelte Hardee morcosan.

– Akkor honnan van az a másik végrendelet? Mindenki FitzHugh-ra nézett.

– Néhány hete megkeresett az irodámban Mr. Tremain – fogott bele a magyarázatba FitzHugh. –Azt mondta, hogy szeretne egy új végrendeletet, amely felülírja azt, amelyet Mr. Hardee-val készítettek. Azt tanácsoltam neki, hogy forduljon Mr. Hardee-hoz, de Mr. Tremain ragaszkodott ahhoz, hogy én szövegezzem meg. Tiszteletben tartottam a kérését. Már hamarabb is elhoztam volna önöknek, de néhány hétig nem voltam a városban. Csak múlt éjjel hallottam Mr. Tremain haláláról.

– Ez különös – szólalt meg Evelyn. – Miért akart Richard új végrendeletet írni? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy tényleg ő volt az?

– Ő volt – erősítette meg Hardee. – Felismerem az aláírását.

Hosszú csönd telepedett a teremre.

– Nos – szólalt meg Evelyn –, halljuk, Les! Mi változott?

Hardee feltette a szemüvegét, és fennhangon olvasni kezdett.

– Én, Richard D. Tremain, józan eszem teljes tudatában…

– Ó, ugorjuk át a szokásos halandzsát! – csattant fel Noah. – Térjünk a lényegre! Mi változott meg az új végrendeletben?

Hardee felnézett.

– A legtöbb dolog változatlan maradt. A ház minden benne foglalttal együtt, valamint a közös számla Mrs. Tremainé. A gyerekek nagyvonalú letéteket kapnak, néhány személyes tárgyat pedig az öccsére hagyott.

– Mi van a Rose Hill nyaralóval? – kérdezte Noah.

Hardee felegyenesedett a székében.

– Talán jobb, ha felolvasom azt a részt. – Átlapozott hat oldalt, és megköszörülte a torkát. – „Az északi parton fekvő területet, amely magában foglal mintegy harminc hold földet, a hozzá tartozó utat, valamint az épületet, amelyet Rose Hill nyaralónak neveznek, ezennel ráhagyom…” – Itt Hardee megállt.

– Mi van Rose Hill-lel? – sürgette Evelyn.

Hardee mély levegőt vett:

– „…ezennel ráhagyom Miranda Woodra, kedves barátomra és társamra.”

– Szó sem lehet róla! – kiáltott fel Noah.

Az utcán, Hardee irodája előtt Noah és Evelyn egymás mellett ült az autóban. Egyikük sem szólalt meg, bár egyiküknek sem esett jól a csend. Noah megkönnyebbülésére a többiek inkább hazasétáltak. Szüksége volt arra, hogy kettesben maradjon Evelynnel.

Halkan megszólalt:

– Nem szeretnél elmondani nekem valamit, Evelyn?

– Mire gondolsz, apu?

– Bármire. Richardról…

– Kellene mondanom valamit? – nézett az apjára.

– Tudod, most elmondhatod. Egy család vagyunk, csak ez számít. A családnak össze kell tartania. Az egész világ ellen is, ha arról van szó.

– Nem tudom, miről beszélsz.

Noah a lánya szemébe nézett. A zöld ugyanolyan árnyalatában ragyogott, mint valaha a feleségéé. Már csak ez az egy szál maradt, ami drága Susannah-jához kötötte. Már csak ez az egy ember maradt a világon, akivel még törődött.

A lánya nyugodtan viszonozta pillantását, a zavar legkisebb jele nélkül. Remek, remek! Bárki ellen tudja tartani magát, ebben igazi DeBolt.

– Bármit megtennék érted, Evelyn. Bármit! Csak egy szavadba kerül.

A nő maga elé nézett.

– Akkor vigyél haza, apu!

A férfi beindította a kocsit, majd visszafordult vele a Chestnut Street felé. Egy szót sem szóltak egész úton. Büszke teremtés Evelyn, az ő lánya! Ugyan soha nem kérné a segítségét, mégis szüksége van rá. És ő segít neki.

Bármibe is kerül, gondolta Noah DeBolt, *támogatom őt.* Végül is Evelyn a saját húsa és vére, nem hagyhatja, hogy börtönbe csukják. Még akkor sem, ha bűnös.

A kert mindig olyan volt Miranda számára, mint egy szentély. Beültette mályvarózsával, sarkantyúvirággal, fátyolvirággal és galambvirággal. A színekkel és az elrendezéssel nem sokat foglalkozott. Egyszerűen elültette a növényeket, elszórta a magokat, és hagyta, hogy a kúszónövények meg a virágok sűrűje kinőjön a hátsó kertben. Szegénykék eléggé el voltak hanyagolva az elmúlt hetekben. Néhány nap víz nélkül, és a virágok elfonnyadnak. De most, hogy itthon volt, a kicsikéi boldogabbnak tűntek. Furcsa módon ő is boldognak érezte magát. Hátát melegítette a napsütés, kezével a gazdag termőtalajt forgatta. Másra nem is volt szüksége. Friss levegő és szabadság. Vajon mennyi ideig fog tartani?

Ezt a gondolatot gyorsan elhessegette, és erőteljesen belevágta az ásót a kemény földbe. Kicsit továbbásott, még két méterrel megtoldva a virágágyást. A ház oldalának döntötte a szerszámot, és letérdelt, hogy elegyengesse a göröngyöket, és kivegye a köveket.

A napsütés elálmosította.

Végül nem tudott ellenállni egy délutáni szunyókálásnak, és kinyújtózott a füvön. Ott feküdt, földes kézzel és térddel, a puha füvön pihentetve meztelen lábait. Tökéletes nyári nap volt, pont, ahogy gyerekkorából emlékezett rá. Lehunyta szemét, és azokra a délutánokra gondolt, amikor az anyja még élt, az apja meg a grillsütő mellett állt és énekelt, miközben hamburgert sütött…

– Miféle ravasz játékot játszik maga! – szólalt meg egy hang.

Miranda hirtelen felült, és észrevette Jamest a fehér kerítés mellett állva. A férfi felrántotta a kertkaput, és berontott a kertbe. Ahogy közeledett, a nő rádöbbent, milyen koszosnak tűnhet. James a napfényben tökéletesnek, érinthetetlennek látszott. A nő megpróbálta kivenni az arckifejezését, de csak egy sötét fejformát látott, amelyet szélfútta haj keretezett.

– Ugye maga tudott róla? – vonta kérdőre.

A nő felállt, és leporolta kezéről a földet.

– Miről tudtam?

– Hogyan intézte el, Miranda? Néhány kedves suttogással? Vegyél be a végrendeletedbe, és én örökre a tiéd leszek?

– Fogalmam sincs, miről beszél!

– Éppen most jövök a család ügyvédjétől. Komisz meglepetés várt minket nála. Két héttel ezelőtt Richard megváltoztatta a végrendeletét. Magára hagyta a Rose Hill nyaralót.

A nő elnémult. Hitetlenkedve meredt a férfira.

– Nincs mit mondania? Nem is tagadja?

– Soha nem számítottam…

– Azt hiszem, pont ez az, amire számított.

– Nem! – Miranda zavartan elfordult. – Soha nem akartam tőle semmit…

– Ó, ugyan már! – A férfi megfogta a nő karját, és megfordította, hogy szembenézzen vele. – Miért kapta? Le akarta fizetni magát? Azért, hogy hallgasson a viszonyukról?

– Semmit sem tudtam a végrendeletről! Sem a nyaralóról! Amellett hogyan hagyhatta rám? Nem Evelyné a fele?

– Nem, nem az övé. Rose Hill az anyám révén került a családba. Örökségként Richard kapta meg, így Evelynnek nincs hozzá köze. Richardon múlt, hogy kinek adja tovább, és ő magának szánta.

– Nem tudom, miért – rázta meg a fejét Miranda.

– Az a nyaraló volt az egyetlen hely az egész szigeten, amellyel igazán törődött. Az egyetlen hely, amellyel mindketten törődtünk!

– Rendben van! – kiáltotta a nő. – Akkor legyen a magáé! Holnap aláírok egy nyilatkozatot arról, hogy átengedem magának. Nekem nem kell! Csak azt szeretném, ha végre békén hagyna! – Egyenesen a férfi hideg, rezzenéstelen arcába nézett. – És soha az életben nem akarok látni többé egyetlen Tremaint sem!

Miranda nekilódult, felfutott a veranda lépcsőjén, be a házba. Bevágta maga mögött az ajtót. Egyenesen a konyhába indult, ahol hirtelen megállt. Nem volt hová futnia. Izgatottan a mosogatóhoz ment, és kinyitotta a csapot. Ott, a kedvenc páfrányai között mérgesen súrolni kezdte a kezét borító földréteget.

Még akkor is dörzsölte, amikor a hátsó ajtó kinyílt, majd halkan becsukódott. A férfi sokáig meg sem szólalt. A nő tudta, hogy mögötte áll, és őt nézi.

– Miranda… – szólalt meg végül.

A nő mérgesen elzárta a csapot.

– Menjen el!

– Szeretném hallani a maga változatát is.

– Miért? Úgysem hinne nekem! Nem akar hinni nekem. De tudja mit? Már nem is érdekel! – Megragadott egy konyharuhát, és erőteljesen megtörölte a kezét. – Elmegyek ma délután az ügyvédhez, és aláírok egy elutasító nyilatkozatot, vagy hogy is hívják. Nem fogadom el! Minden, amit tőle kapnék, beszennyeződött. Mint ahogy én is.

– Nincsen igaza, Miranda. Hinni szeretnék magának.

A nő megmerevedett. Félt megfordulni, félt a férfira nézni. Érezte, hogy amaz közeledik felé a konyhán át. Még mindig nem tudott megfordulni és szembenézni vele. Csak a nedves földdarabkákra tudott bámulni a mosogatóban.

– De nem teheti, ugye? – kérdezte.

– A tények maga ellen szólnak.

– És ha azt mondom, hogy a tények félrevezetik? – Miranda lassan megfordult, és ott találta a férfit, olyan közel, hogy szinte megérinthette volna az arcát. – Akkor mit lép?

– Akkor az ösztöneimnek kellene hinnem, de ebben az esetben az ösztöneim ki vannak ütve.

A nő rámeredt, összezavarodva attól, amit a férfi sugallt neki. Attól, amit a saját teste sugallt neki. James Tremain elzárta előle a menekülés útját, így jobb híján háttal a mosogatónak dőlt. Fel kellett emelnie a fejét, hogy belenézhessen a férfi szemébe, és amit látott, az több volt, mint ijesztő. Mégsem félelem futott végig rajta, hanem a vágy váratlan és forró érzése.

Kicsúszott a szorításból, és a konyha másik végébe indult, olyan messze a férfitól, amennyire csak tudott.

– Komolyan gondoltam, amit mondtam. Visszautasítom a Rose Hill nyaralót. Azt hiszem, most mindjárt írásba is kellene foglalnunk. Menjünk azonnal az ügyvédhez!

– Tényleg ezt akarja?

– Azt tudom, hogy nem akarok tőle semmit! Semmit, ami rá emlékeztet.

– Képes lenne csak így feladni a nyaralót?

– Számomra semmit sem jelent. Még soha nem is láttam.

James meglepetten nézett rá.

– Richard soha nem vitte el magát Rose Hillbe?

– Nem. Persze mesélt róla, de az a saját területe volt. Nem olyan hely, amelyet megosztott volna velem.

– Képes lenne visszautasítani egy vagyont érő ingatlant úgy, hogy még csak nem is látta?

– Nem az én vagyonom. Soha nem is volt.

A férfi összeszűkült szemmel nézte.

– Nem tudok kiigazodni magán. Amikor azt hiszem, hogy már sikerült, mindig csavar egyet rajta.

– Nem vagyok ennyire bonyolult.

– Sikerült magába bolondítania Richardot.

– Nem én voltam az első nő, aki megtette.

– De maga volt az első, aki el is hagyta.

– És nézze, mire mentem vele! – Miranda keserűen felnevetett. – Talán nem hiszi el, de mindig is erkölcsös embernek tartottam magam. Rendesen fizettem az adóimat, minden piros lámpánál megálltam, minden szabályt betartottam. – Megfordult, és kinézett az ablakon. Halkan folytatta: – Aztán beleszerettem a bátyjába, és hirtelen nem tudtam már, hogy mik a szabályok. Idegen területre tévedtem, ami megrémített. Ugyanakkor olyan… jókedvűnek éreztem magam. Ami csak még jobban megrémített. –Visszafordult. – Bármit megadnék, hogy visszaforgathassam az idő kerekét. Azért, hogy… újra ártatlannak érezzem magam.

A férfi lassan megindult felé.

– Vannak dolgok, amelyek nem jönnek vissza, Miranda.

– Igen… – A lány maga elé nézett, arca a bűntudattól elpirult. – Van, amit örökre elveszítünk.

A férfi váratlan érintésére összerezzent. A legszelídebb érintés volt, ujjhegye épphogy hozzáért az arcához. Meglepetten Jamesre nézett, akinek kutató tekintete elől nem tudott hová bújni. Nem szerette, amikor így ki volt szolgáltatva valakinek, de nem tudott elmenekülni. A kéz, amely végigsimított az arcán, meleg volt, és olyan… ellenállhatatlan.

Már megint ugyanabba a csapdába készülök beleesni, gondolta. *Richarddal elvesztettem az ártatlanságomat. Mit fogok elveszíteni ezzel a férfival? A lelkemet?*

– Megtanultam a leckét a bátyjától, James. Nem vagyok már szabad préda! – Megfordult, és átment a nappaliba.

– Én nem vagyok Richard.

Miranda visszanézett a férfira.

– Nem számít, hogy maga kicsoda. Csak az számít, hogy már nem vagyok az az ostoba, hiszékeny lélek, aki voltam.

– Igazán megbántotta magát, ugye? – James a konyha küszöbéről figyelte a nőt. Válla betöltötte az ajtónyílást.

Miranda nem válaszolt. Egy fotelba süppedt, és a földes térdét bámulta.

Az összes düh, amely Les Hardee irodájából jövet felgyülemlett benne, most hirtelen elpárolgott a férfiból. Helyette Richardra volt mérges. Richard, az aranyfiú, aki mindig megkapta, amit akart. Richard, az elsőszülött, akinek a Tremainek fakó haja és kék szeme jutott, megvásárolt mindent, amit csak megkívánt, a szellemesség és a vonzerő fizetőeszközével, de amint elérte célját, elveszítette érdeklődését.

Ugyanez történt a nőkkel is. Egyszer Richard megkívánta Evelyn DeBoltot, és meg is szerezte. Aztán természetesen el is kellett vennie feleségül. Az ember nem szórakozhat csak úgy Noah DeBolt egyetlen lányával. De miután a díjat megkapta, hamar megunta a feleségét. Ilyen volt Richard: mindig megkívánt valamit, és soha nem volt elégedett.

És itt volt az egyetlen nő, az egyetlen díj, amelyet nem tudott megtartani. *Egy ilyen szerény teremtést,* gondolta James, s a torkában furcsa szorítást érzett. Vajon sajnálat volt, vagy együttérzés? Nem tudta volna megmondani a különbséget.

Leült a nővel szemben.

– Úgy tűnik, jobban van a tegnap este után.

– Csak egy húzódás volt. – Miranda megvonta a vállát, mintha azt gondolná, hogy az egész úgysem érdekli a férfit. Bármilyen zűrzavar uralkodott is a gondolatai közt, gondosan titkolta. – Hazaküldtem Annie-t ma reggel. Nem láttam értelmét annak, hogy tovább maradjon.

– Mi lesz a biztonságával?

– Mi elől kell biztonságban lennem?

– Mi van, ha nem csak baleset volt?

A nő felnézett.

– Mostanság nem vagyok túlságosan népszerű a városban, de nem hiszem, hogy bármelyik tiszteletre méltó polgár ámokfutóvá vált volna.

– Valamelyik tiszteletre méltó polgárunk mégis ellopta Mr. Lanzo kocsiját.

– Szegény Eddie – a nő megrázta a fejét –, ez csak megerősíti az üldözési mániáját. Most még hozzáteheti az autótolvajokat is azokhoz a bolondokhoz, akik az utcákat járják.

– Igen, említette tegnap éjjel. Meg valami leselkedőket is.

A nő elmosolyodott.

– Eddie Chicagóban nőtt fel. Soha nem heverte ki a nagyvárosi megrázkódtatást. Abban is biztos volt, hogy látott egy kocsit, amely figyelte a… – Hirtelen elhallgatott, és összevonta a szemöldökét. – Tudja, soha nem tulajdonítottam nagy jelentőséget a meséinek, de most, hogy jobban belegondolok…

– Mikor beszélt magának arról az autóról?

– Talán egy vagy két hónappal ezelőtt.

– Tehát Richard meggyilkolása előtt.

– Igen. Szóval valószínűleg nincs összefüggés. – Miranda felsóhajtott. – Szegény, bolond Eddie! –Felállt. – Átöltözöm. Nem mehetek így ügyvédhez.

– Valóban most akar menni?

– Muszáj. Amíg nem teszem meg, nem fogom tisztának érezni magam. Vagy szabadnak az ő emlékétől.

– Akkor odatelefonálok. – A férfi az órájára nézett. – Még elérhetjük a kompot Bass Harborbe.

– Bass Harbor? Azt hittem, Les Hardee volt Richard ügyvédje.

– Igen, ő az, de ezt az új végrendeletet egy másik ügyvéddel fogalmaztatta meg, akit Vernon FitzHugh-nak hívnak. Ismeri?

– Nem, hála istennek! – Miranda megfordult, és elindult a szoba felé. – Különben még azzal vádolna, hogy összejátszunk! – Eltűnt a hálószobában.

James nézte, ahogy az ajtó becsapódott a nő mögött.

– Ami azt illeti – mormolta –, átfutott az agyamon a gondolat.

Vernon FitzHugh már várta őket. Amit nem tudott kitalálni, az a látogatásuk célja volt.

– Tényleg átgondolta ezt, Miss Wood? Egy elsőrendű ingatlanról beszélünk. Az északi partot éppen most nyilvánították nyaralóövezetté. Szerintem a terület értéke néhány év múlva…

– Soha nem is kellett volna, hogy az enyém legyen! – vágott közbe Miranda. – Az a Tremain családé.

FitzHugh szorongva Jamesre pillantott.

– Talán ezt négyszemközt kellene megbeszélnünk, Miss Wood. Ha Mr. Tremain lenne olyan szíves kint megvárni…

– Nem! Szeretném, ha maradna. Azt akarom, hogy halljon minden szót – Miranda sokatmondóan FitzHugh-ra nézett –, így nem vádolhat azzal, hogy összejátszunk.

– Összejátszunk? – FitzHugh hirtelen kihúzta magát. – Mr. Tremain, csak nem gondolja, hogy én bele akartam keveredni ebbe az egészbe? Ez egy kényes helyzet: két ügyvéd, két végrendelet. Továbbá az ügyfél halálának körülményei is nehezítik az ügyet. – Igyekezett nem nézni Mirandára. – Én csak szeretném véghezvinni Mr. Tremain utasításait. Ami azt jelenti, hogy gondoskodnom kell arról, hogy a Rose Hill nyaraló Miss Woodé legyen.

– Nekem nem kell! – mondta Miranda. – Vissza akarom adni!

FitzHugh zavartnak látszott. Levette szemüvegét, és az asztalra tette. Úgy tűnt, hogy ezzel a mozdulattal levetette a pártatlan ítélő szerepét is. Most úgy beszélt, mint egy barát, egy tanácsadó. A Maine-beli munkásosztály kiejtésmódja újra érződött a beszédén. Ez az ember

túl jól ismerte az érzést, milyen szegénynek lenni. Itt van ez a konok fiatal nő, aki el akarja dobni magától az anyagi biztonság lehetőségét.

– Richard Tremain egy kéréssel fordult hozzám – kezdte –, amelyet kötelességem tiszteletben tartani. Nem az én tisztem eldönteni, hogy maga bűnös vagy ártatlan. Nekem csak az számít, hogy a végakarat teljesítve legyen. Biztos vagyok abban, hogy ő azt akarta, hogy az a terület az öné legyen. Ha önt elítélik, akkor a Tremain család megtámadhatja a végrendeletet, és akkor nem kapja meg. De ha ártatlannak találják, akkor Rose Hill az öné lesz, efelől semmi kétség. Várjon még néhány napot, Miss Wood! Ha nem változtatja meg a döntését, jöjjön vissza akkor, és megírom a papírokat! De ma nem teszem meg. Gondolnom kell Mr. Tremain utolsó kívánságára. Végül is ő az ügyfelem volt.

– Miért jött magához? – kérdezte James. – Mr. Hardee volt már évek óta Richard ügyvédje.

FitzHugh egy pillanatig tanulmányozta Jamest, mintha a férfi indítékait latolgatná. Azt gyanította, hogy a gazdag Tremain család kényszeríti a nőt, ezt a kívülállót, hogy adja vissza az örökséget. Ez nem helyes! Valakinek a nő érdekeit is kellene képviselni, még akkor is, ha ő maga nem akarja.

– Richard Tremain azért jött hozzám – magyarázta FitzHugh –, mert nem akarta, hogy Les Hardee is tudjon az ügyről.

– Miért nem?

– Mr. Hardee egyben Noah DeBolt ügyvédje is. Azt hiszem, Mr. Tremain attól tartott, hogy az apósa tudomására jut a dolog.

– Az nagy bonyodalmat okozott volna – ismerte el James.

– Miután ma reggel találkoztam Mr. DeBolttal, azt hiszem, igen, el tudom képzelni, micsoda tűzijáték lett volna.

James előredőlt, összehúzott szemmel nézett az ügyvédre.

– Aznap, amikor Richard idejött, hogy megváltoztassa a végrendeletét, milyennek tűnt? Úgy értem, értelmileg. Az emberek nem sétálnak be csak úgy, és változtatják meg a végakaratukat ok nélkül.

FitzHugh eltűnődött.

– Nos, olyan… mérgesnek tűnt. Nem említette, hogy félne a haláltól. Csak azt mondta, hogy rendbe akarja hozni a viszonyát… – Mirandára pillantott és elpirult, mert nem szándékosan használta a kétértelmű szót.

Miranda is elvörösödött, de már nem érezte úgy, hogy menten elsüllyed az ügyvéd tekintetének súlya alatt. *Túlléptem azon, hogy engem vádolnak,* gondolta. *Már nem alázkodom meg az emberek előtt.*

– Azt mondta, hogy mérges volt. Mit ért ezalatt? – kérdezte James.

– Dühösnek tűnt.

– Kire?

– Nem beszéltünk róla. Csak bejött és azt mondta, nem akarja, hogy a nyaraló Mrs. Tremainé legyen.

– Külön megemlítette Evelynt?

– Igen. És csak a Rose Hill nyaraló érdekelte. A bankszámla vagy más vagyontárgy nem. Arra gondoltam, hogy biztos azért, mert a vagyon többi részét meg kellett osztania a feleségével. Rose Hillt azonban ő maga örökölte, ezért azzal úgy rendelkezhetett, ahogy akart. – FitzHugh Mirandára nézett. – És azt akarta, hogy az öné legyen.

– De miért? – rázta meg a fejét értetlenül a nő.

– Azt hiszem, azért, mert törődött önnel. Azzal, hogy magának adta a nyaralót, kifejezésre juttatta, hogy mennyire.

Miranda csendben lehajtotta a fejét. Tudta, hogy mindkét férfi őt nézi. Azon töprengett, vajon mi olvasható ki James tekintetéből. Kételkedés? Hitetlenség? *El sem tudod képzelni, hogy a bátyád szerethetett is engem, és nem csak a testemet akarta?*

– Tehát, Miss Wood? – kérdezte FitzHugh. – Egyetért azzal, hogy jobb lesz még várnia ezzel a lépéssel?

Miranda felemelte a fejét, és az asztal fölött az ügyvédre nézett.

– Írja meg a papírokat! Most akarom aláírni!

– Talán mégsem kellene – szólalt meg halkan James.

Miranda hitetlenkedve meredt rá.

– Miért?

– Mr. FitzHugh említett néhány szempontot, amelyekre én nem gondoltam. Talán meg kellene gondolnia, csak néhány napig…

Találkozott a tekintetük. Miranda láthatta, hogy a férfit összezavarta valami, amit itt hallott.

– Azt mondja, hogy meg kellene tartanom a nyaralót?

– Csak annyit mondok, Richardnak megvolt az oka arra, hogy megváltoztassa a végrendeletét. Mielőtt visszaváltoztatjuk, találjuk meg a döntése okát!

Vernon FitzHugh bólintott.

– Én is pontosan ezt gondolom.

7.

Alig váltottak néhány szót a kompon, amely visszavitte őket Shepherd szigetére. Csak amikor lehajtottak a móló́ról, és befordultak a Shore Circle Roadra, szólalt meg Miranda.

– Hová megyünk? – kérdezte.

– Az északi partra.

– Miért?

– Szeretném megmutatni a Rose Hill nyaralót. Tudnia kell, mit akar visszaadni Evelynnek.

– Ugye maga élvezi ezt? Játssza velem a kisded játékait. Az egyik percben azt mondja, hogy ellopom a Tremainek birtokát, a másikban pedig arra akar rávenni, hogy legyek tolvaj. Mit akar elérni ezzel, James?

– Azon töprengek, amit FitzHugh mondott nekünk. Azt, hogy Richard nem akarta, hogy Evelyné legyen a nyaraló.

– De az övé kellene hogy legyen!

– Rose Hill az anyám ágáról jött, a Pruitt családtól. Evelynnek nincs hozzá joga.

– Magára is hagyhatta volna.

– Nem igazán – nevetett fel James.

– Miért nem?

– Nem álltunk közel egymáshoz. Szerencsém volt, hogy megkaptam a rozsdás polgárháborús kardjait. Nem, a nyaralót valaki olyanra akarta hagyni, akit szeretett. Maga volt az első választása. Talán az egyetlen.

– Nem szeretett engem, James – mondta halkan a nő. – Nem igazán.

Nyaralók között kanyargott az út felfelé. Elhaladtak a fenyőfákkal tarkított szürke gránitsziklák, köves partszakaszok mellett, ahol a hullámok fehér habokat vetettek. Sirályok köröztek a kék tenger fölött és csaptak le.

– Miért mondta ezt? – kérdezte a férfi. – Azt, hogy Richard nem szerette magát.

– Mert tudtam. Azt hiszem, mindig is tudtam. Ó, talán azt gondolta, hogy szeret, de Richardnak a szerelem leginkább az őrületet és a holdfényt jelentette. Olyan lázat, amely egy idő után elenyészik. Csak idő kérdése volt.

– Ez valóban jellemző volt Richardra. Gyerekként is mindig az elérhetetlen magasságokat kereste.

– Maguk, Tremainek mind ilyenek?

– Aligha. Az apám a munkáját vette feleségül.

– És maga mit vett el?

A férfi a nőre pillantott. Miranda meglepődött, mennyi érzelem volt a tekintetében, egy olyan férfiában, aki nem fél elmondani az igazságot.

– Senkit és semmit. Legalábbis jelenleg ez a helyzet. Christine óta.

– A válása óta?

James bólintott.

– Nem tartott túl sokáig. Szinte még gyerek voltam, csupán húszéves. Szerettem a vad és őrült dolgokat. Kézenfekvő alkalom volt, hogy bosszantsam az apámat, és bejött.

– Mi történt Christine-nel?

– Ráébredt, hogy nem én fogom örökölni a Tremain-vagyont, és kisétált az életemből. Okos lány volt. Ő legalább használta az eszét.

A férfi újra az útra összpontosított, amelyet valószínűleg nagyon jól ismert. Miranda megfigyelte, milyen ügyesen veszi be a kanyarokat, milyen könnyedén irányítja az autót a csalóka fordulókban. Bármilyen vad dolgokat művelt is fiatalkorában, azóta már lenyugodott. Ez a férfi tudatosan irányítja az életét, az érzelmeit, nem a röpke holdfény és őrület bűvöletében él.

Húszpercnyi kanyargás után elérték az aszfaltozott út végét. Nyírfákkal és fenyőfákkal övezett földúton haladtak tovább. Elnagyolt táblák jelezték a fák között megbúvó kis házikókat: *Mama és Papa háza, Brandywine kunyhó, Józanság táborhely*. Aztán olyan szakaszhoz értek, ahol salakos bekötőutak vezettek mintegy tucatnyi nyaralóhoz, amelyek tulajdonosai a sziget előkelő rétegéhez tartoztak, és már nemzedékek óta birtokolták a telkeket.

Az út emelkedni kezdett, egy kilométerrel arrébb pedig felkúszott a domboldalra. Elhaladtak egy „St. John-liget" feliratú kőtábla mellett, aztán meglátták az utolsó táblát, amelyet ugyanúgy kézzel faragtak, akárcsak a többit: „Rose Hill". Egy végső kanyar kivezette őket a fák közül, és egy széles, lejtős tisztás tárult eléjük. A viharvert épület észak felé, a tengerre nézett. Lila virágú iszalagindák lógtak a terasz korlátjáról. A bejárati ajtóhoz vezető lépcső mellett elgyomosodott, de azért hősiesen virágzó rózsabokrok álltak mint kis tövises őrök.

A kavicsos fordulón álltak meg, és kiléptek a délutáni, virágillattal terhes, meleg napsütésbe. Miranda egy pillanatig mozdulatlanul állt, arcát az égnek fordította. Egy felhő sem csúfította el a tökéletes kékséget. Egyetlen sirályt lehetett csak látni, amint a domboldalról fújó szél hátán siklott.

– Jöjjön – szólalt meg James –, hadd vezessem körbe a házban! – A lépcsőhöz vezette Mirandát. – Legalább tíz éve nem jártam itt. Szinte félek bemenni.

– Mitől fél?

– A változástól. Attól, amit esetleg tettek vele. De azt hiszem, ezt mindenki így gondolja a gyerekkori otthonáról.

– Főleg, ha boldog emlékek fűzik hozzá.

– Pontosan – mosolyodott el a férfi.

Egy pillanatig a teraszt nézték, amely az erős szél lökéseitől nyikorgott.

– Van kulcsa? – kérdezte Miranda.

– Itt lennie kell egynek. – A férfi leguggolt, és az ablakpárkány alá nyúlt. – Itt van egy kis mélyedés a fában, ahol a mama mindig tartott egy pótkulcsot… – Sóhajtott és felegyenesedett. – Már nincs itt! Nos, ha az ajtó zárva van, talán majd találunk egy nyitott ablakot. – Próbaképpen az ajtókilincs felé nyúlt. – Ez hogy tetszik? – kérdezte nevetve, és belökte az ajtót. – Még csak be sincs zárva!

Az előszoba kopott keleties szőnyegére lépve a nappaliba láthattak, ahol egy kőből rakott kandalló terpeszkedett. Miranda belépett, és meglepődve megtorpant.

A lábánál papírlapok hevertek. Zárható redőnyű íróasztal állt a sarokban, a redőnye nyitva, a fiókjai kihúzogatva, tartalmuk a földre dobálva. A mellette álló polcról néhány könyv is a földön hevert a papírok között.

James belépett, és megállt a nő mellett. A bejárati ajtó becsapódott mögöttük.

– Mi a fene? – hökkent meg a férfi. Csendben szemlélték a kirámolt íróasztalt, a szétszórt papírlapokat.

Aztán James hirtelen átsietett a másik szobába.

Miranda a példáját követve a konyhába ment, ott azonban semmi jele sem volt a betörésnek. Edények és serpenyők lógtak a gerendáról, lisztes és cukros dobozok sorakoztak rendben a pulton.

A férfi Mirandával a sarkában elindult a lépcső felé. Felszaladtak az emeletre, és először a kis vendégszobába néztek be. Minden rendben volt. James gyorsan végigjárta a szobát, kinyitotta a szekrényeket, belesett a fiókokba.

– Mit keres? – kérdezte a lány.

A férfi nem válaszolt. Átment az előszobán, be a nagy hálószobába. A szobában két nagy, csipkefüggönnyel keretezett ablak nézett a tengerre. Vajszínű ágytakaró fedte a nagy baldachinos ágyat. Finom porszemek szálltak a napsütötte meleg levegőben.

– Úgy tűnik, ehhez a szobához sem nyúltak – mondta Miranda.

James a fésülködőasztalhoz ment, felemelt róla egy ezüst hajkefét, majd letette.

– Látszólag nem.

– Mi folyik itt, James?

A férfi megfordult, és nyugtalanul körbenézett a szobában.

– Ez fura. A festményeket a falakon hagyták. A bútorokat sem bántották…

– Semmi sem hiányzik?

– Semmi értékes. Legalábbis amit egy átlagos betörő mindenképp elvitt volna. – Kihúzta a fésülködőasztal egyik fiókját, és átkutatta a tartalmát. Aztán kinyitotta a másikat is, majd pár pillanatig nem moccant. Lassan belenyúlt, és előhúzott egy női alsóneműt. Alig néhány fekete selyempántból állt csupán. Kivette a hozzá tartozó melltartót is, amely ugyanolyan kicsi és csábító volt.

Mirandára nézett, megfejthetetlen tekintettel.

– A magáé? – kérdezte halkan.

– Már mondtam, hogy soha nem jártam itt! Biztos Evelyné.

– Nem hiszem – rázta meg a fejét a férfi.

– Honnan tudja?

– Evelyn soha nem jött ide. Nem szereti a vidéki életet, vagy legalábbis ő ezt mondta.

– Nos, nem az enyém. Nekem nincs ilyen… holmim.

– Itt még több is van. Talán felismeri valamelyiket.

Miranda a fiókhoz ment, és kivett egy smaragdzöld-krémszínű melltartót.

– Egyértelmű, hogy nem az enyém.

– Miért?

– Ez 36C méretű. Az enyém… – megköszörülte a torkát – nem ekkora.

– Ó!

Miranda gyorsan elfordult, mielőtt a férfi ellenőrizhette volna az állítását. Nem mintha eddig nem látta volna. Végül is van szeme.

És túl sokat is néz vele, gondolta. Az ablak felé indult, és ott megállt. Hátat fordított Jamesnek, miközben azért küzdött, hogy visszanyerje az önuralmát. Odakint a fák fölött látszott a lenyugvó nap fénye. Alattuk a réten rovarok döngicséltek a fűben. Hűvösödött. Még ilyenkor, augusztus végén is hűvös levegő érkezett a tenger felől. A lány megborzongott.

A férfi halkan, csendben közeledett felé. Anélkül, hogy hátranézett volna, érezte, hogy mögötte áll.

James olyan közel állt Mirandához, hogy érezte hajának tiszta, édes és mámorító illatát. Az ablakon beszűrődő halványuló napfény kiemelte gesztenyebarna fényét. Legszívesebben megérintette volna a csillogó fürtöket, belefúrta volna arcát a puha selymes hajtengerbe. Nem szabad, nem szabad! Mégsem tudta megállni…

A lány összerezzent az érintésre. Csak egy kis remegés futott át rajta, csak egy halk sóhaj hagyta el az ajkát. James keze lesiklott a vállára, érezte meztelen karjának puha bársonyosságát. Miranda nem húzódott el. Nem, hanem hátradőlt, mintha eggyé akarna olvadni a férfival. James átölelte, beburkolta meleg testével.

– Amikor kisfiú voltam – suttogta –, mindig azt gondoltam, hogy varázslatos lények élnek odalent a réten. Azt képzeltem, hogy manók és tündérek bujkálnak a gombák között. Éjjel még láttam is a fényeiket. Természetesen csak szentjánosbogarak voltak. De egy gyerek számára bármi lehetett: manólámpa, sárkányszem fénye. Bárcsak…

– Mit szeretnél, James?

A férfi felsóhajtott.

– Bárcsak bennem élne még az a gyermek! Bárcsak ismertelek volna már akkor! Mielőtt ez az egész történt. Mielőtt…

– …Richarddal megismerkedtem.

James elhallgatott. A bátyja mindig jelen lesz köztük, élete és halála sötét árnyként fog lebegni fölöttük. Mi fejlődhet ki ilyen árnyékban? Barátság nem, és biztos, hogy szerelem sem. *Szerelem?!* Nem, amit érzett, miközben Miranda mögött állt, és szorosan átölelte, magához szorítva meleg testét, inkább csak vágyakozás volt. *Nahát, mi a pokol! Talán van valami a génjeimben. Hajlamosak vagyunk meggondolatlan, reménytelen kapcsolatokba belekeveredni. Richard ilyen volt. Az anyám ilyen volt. Most jött el az én időm?*

Miranda megfordult, hogy a szemébe nézzen. Elég volt egy pillantás a nő puha ajkára, hogy James elvesszen.

A nyári napfény és az édes méz íze keveredett a nő csókjában. Amikor ajkuk először összeért, csak arra tudott gondolni, hogy még többet akar. Olyan volt, mintha kortyolt volna egyet az édes nektárból, és ezentúl már csak az olthatná a szomját, soha többé semmi más. Keze megtalálta az utat selymes hajához, és belemélyedt. Hallotta Miranda motyogását: „kérlek”, és csak arra tudott gondolni, hogy ő is többet akar. Csak amikor megismételte, és hozzátette: „Ne, James!”, akkor engedte el végül.

Egymásra néztek. Mindketten zavarban voltak.

A lány hátrébb lépett, és nyugtalanul végigsimított a haján.

– Nem lett volna szabad hagynom – kezdte –, hiba volt.

– Miért?

– Mert te… azt fogod mondani, hogy félrevezettelek. Ezt hajtogatja neked Evelyn is, nem igaz? Azt hiszed, hogy Richardot is így fogtam meg. Megkörnyékeztem és elcsábítottam. Mindenki ezt hiszi rólam.

– És? Tényleg igaz?

– Hát persze! Hiszen épp az imént láthattad, mi történik, ha egyedül maradsz velem egy szobában! Még egy Tremain a csapdámba esett! –Miranda hangja már metszően fagyos volt. – Azt szeretném tudni, hogy most valójában ki csábít el kit.

Csupa indulat, csupa tűz ez a nő, gondolta James. *Mindjárt felrobban, és darabokra hullik!*

– Egyikőnk sem csábította el vagy környékezte meg a másikat. Csak megtörtént, Miranda, ahogy általában lenni szokott. A természet mozgatja a szálakat, és nem mindig tudunk ellenállni.

– Ezúttal szeretnék ellenállni. Ezúttal én jobban tudom. A bátyád megtanított egy-két dologra. A legfontosabb, hogy ne legyek olyan átkozottul hiszékeny, ha férfiakról van szó!

Alig hangzott el az utolsó szó, amikor hirtelen lépteket hallottak a terasz felől. Valaki kopogott a bejárati ajtón.

James megfordult, és kiment a szobából.

Miranda hirtelen elgyengült, és az ablakpárkánynak dőlt. Szorosan megkapaszkodott benne, mintha a fából akarna erőt meríteni. *Nem vigyáztam eléggé, hagytam, hogy beférkőzzön a védelmi vonalaim mögé!*

Sokkal óvatosabbnak kellett volna lennie. Emlékeztetnie kellett volna magát, hogy James és Richard egy tőről metszettek, és hogy egyikőjük egyszer már romba döntötte az életét. Mély levegőt vett, és lassan kifújta, mintha ezzel együtt távozhatna belőle a nyugtalanság és a zavarodottság. Elengedte a párkányt, kihúzta magát, majd látszólag nyugodtan James után ment a lépcsőn.

A férfi az első szobában volt a látogatóval. Miranda felismerte régi barátját a kertészegyletből, Miss Lila St. Johnt, az évelő növények nagy szakértőjét. Miss St. John a szokásos fekete ruháját viselte. Nyár vagy tél, nem számított, mindig fekete ruhát hordott,

amelyet néha kiegészített ezzel-azzal. Aznap egy gyűrött lenvászon fekete utcai ruhát viselt. Nem igazán illett hozzá a barna bakancs és a szalmakalap, de Miss St. Johnnak mégis nagyon jól állt.

Miranda lépteinek hallatán feléje fordult. Még ha meglepte is a látványa, nem mutatta ki. Csak bólintott egyet, és visszafordította éles tekintetét a kirámolt íróasztalra. A teraszon egy kutya nyüszített. Az üvegen keresztül Miranda egy nagy fekete szőrgombolyagot látott, piros nyelve kilógott a szájából.

– Tudja, az egész az én hibám – magyarázta Miss St. John. – Nem hiszem el, hogy ilyen bután viselkedtem.

– Miért lenne a maga hibája? – kérdezte James.

– Éreztem a múlt héten, hogy valami nincs rendben. Éppen a szokásos sétánkra indultunk, tudja, Ozzie meg én. Minden este alkonyatkor indulunk. Akkor szoktak előjönni az őzek, és én szeretem nézni őket. Szóval fényt láttam átszűrődni a fák között, úgy rémlett, ebből az irányból. Ide jöttem a kunyhóhoz, és bekopogtam. Senki sem válaszolt, ezért elmentem. – Megrázta a fejét. – Nem kellett volna beérnem ennyivel. Be kellett volna néznem a házba! Tudtam, hogy valami nincs rendben.

– Nem látott errefelé autót?

– Ha maga idejönne kirabolni egy házat, előtte állna meg a kocsijával? Persze hogy nem. Én biztos arrébb állnék meg, a fák között, és onnan gyalog lopódznék idáig.

Nehéz volt elképzelni Miss St. Johnt lopódzás közben.

– Jobb, hogy nem keveredett bele – mondta James. – Akár meg is ölhették volna.

– Az én koromban, James, már nem számít, hogyan hal meg az ember. – Göcsörtös, kacsafejet ábrázoló fogantyús sétapálcájával a földön heverő papírok közé túrt. – Van ötlete arról, hogy mit kerestek?

– Fogalmam sincs.

– Látszólag nem az értékekért jöttek. Az egy Limoges ott a polcon, ugye?

James zavartan a kézzel festett vázára pillantott.

– Ha maga mondja…

Miss St. John Miranda felé fordult.

– Neked van valami ötleted az üggyel kapcsolatban?

Hirtelen a lányra szegeződött az élénk, kutató tekintet. Miss St. Johnról sok embernek az volt a véleménye, hogy egy kissé bogaras, de Miranda látta a szemében, hogy nagyon is éles az esze. Mivel a korábbi beszélgetéseik főleg a sarkantyúvirágokról és nárciszokról szóltak, a lány úgy érezte, mintha csak valami újfajta növény lenne ő is, akit nagyító alatt kell vizsgálni.

– Nem is tudom, mit gondoljak, Miss St. John – felelte.

– Nézd csak a rendetlenséget! Miről árulkodik?

Miranda a papírlapokra nézett, a szétszórt könyvekre. Majd a könyvespolcot vette szemügyre. Csak egy felső polcot ürítettek ki, a többi érintetlen volt.

– Nem nézte meg az összes könyvet. Bárki tette, valaki megzavarta. Talán épp ön.

– Vagy megtalálta, amit keresett – vélte James.

– És mi lehetett az? – fordult felé Miss St. John.

– Van ötleted? – fordult Miranda és James egymás felé.

– Talán a Stone Coast Vállalatról szóló akta – kockáztatta meg James.

– Á! – Miss St. John szeme érdeklődve felcsillant. – A bátyja kis nyomozása Tony Graffam ellen! Igen, Richard elég sokat dolgozott rajta idefent. Esténként láttam őt az ablakon keresztül.

– Beszélgettek is? Arról, hogy min dolgozik?

– Ó, nem. Pont ezért jött ide, nem igaz? Elvonulni a kíváncsi szemek elől. – Mirandára nézett. – Téged soha nem láttalak itt.

– Még nem jártam erre – felelte a lány, kényelmetlenül toporogva az elgondolkozó tekintet sugarában. A tárgyilagos kijelentés a Richarddal való kapcsolatáról meglepte, ám Miss St. John nyíltsága mégis sokkal jobb volt, mint az óvatos kerülgetés, ahogy mások kezelték a kérdést.

A néni leguggolt, hogy közelebbről is szemügyre vegye a papírlapokat.

– Elképesztően sokat dolgozhatott itt, a papír mennyiségéből ítélve. Amúgy ezek miről szólnak?

James lehajolt, és átnézte a lapokat.

– Mintha régi akták lennének… a *Herald* pénzügyi jelentései… és van egy gyűjtemény a helyi lakosok személyes dolgairól. Például magáról, Miss St. John.

– Rólam? De hát tőlem soha nem kérdeztek semmit!

– Ezek talán nem nyilvánosak – vágott egy fintort James.

– Benne van az összes szexuális titkom?

– Nos, ha jobban megnézem…

– Ó, adja már ide! – Miss St. John szinte kitépte a lapot a férfi kezéből, és megnézte a gépelt szöveget, majd hangosan olvasni kezdte: – „Hetvennégy éves… a kettes számú telek tulajdonosa… a helyi kertészegylet buzgó tagja… – Itt bosszúsan felnézett. „Buzgó?" – Magányos különc, soha nem volt férjnél. Egyszer volt eljegyezve, bizonyos Arthur Simoneau-val, aki szolgálat közben hunyt el… Normandiában… – Az idős hölgy hangja elcsuklott. Lassan leült, a lapot még mindig két kézzel szorítva.

– Ó, Miss St. John – szólalt meg Miranda –, annyira sajnálom!

Az idős hölgy felnézett. Még mindig remegett.

– Már… régen volt.

– Nem hiszem el, hogy képes volt nyomozni a magánélete után anélkül, hogy megkérdezte volna. Miért tett ilyet?

– Maga szerint Richard tette?

– Végül is ezek az ő aktái.

Miss St. John elgondolkodva nézett az egyik lapra.

– Nem – mondta lassan –, nem hiszem, hogy ezeket ő írta volna. Itt van egy hiba. Azt írja, hogy az én házam a St. John-ligetben van. Valójában egy méterrel a határ innenső oldalán, a Tremain-birtokon fekszik. A földmérő hibája, hetven évvel ezelőttről. Richard tudott róla.

– Ezt én soha nem hallottam – vonta össze a szemöldökét James.

– Igen, a maga családjának birtoka túlmegy a második kőfalon. Az egész bekötőút is benne van. Tulajdonképpen mindannyian csak betolakodók vagyunk, akik használjuk. Nem mintha valaha is gond lett volna belőle. Mindig úgy éreztem, hogy úgy élünk itt, mint egy óriási család. Most azonban… – Megrázta a fejét. – Olyan sok idegen van a szigeten! Az a sok nyaraló Massachusettsből… – Ezt úgy mondta, mintha egyenesen a pokolból jönnének.

– Magát megkörnyékezte a Stone Coast Vállalat? – kérdezte Miranda. – Azért, hogy eladja St. John-ligetet?

– Mindenkit megkerestek az út mentén. Én természetesen visszautasítottam őket, ahogy Richard is. Ez keresztülhúzta a tervüket. Rose Hill nélkül a Stone Coast csak kis, egymással nem kapcsolódó telkek birtokosa lehetne. Most azonban… – Szomorúan felsóhajtott. – Képzelem, Evelyn alig várja, hogy aláírhassa a szerződést.

– Éppenséggel nem várja – mondta James. –Rose Hillt nem Evelyn kapta. Richard Mirandára hagyta az ingatlant.

Miss St. John rájuk meredt.

– Ez viszont – szólalt meg hosszas hallgatás után – egy teljességgel váratlan fejlemény!

– Számomra is – tette hozzá a lány.

Amíg Miss St. John elmerült a gondolataiban, Miranda és James összeszedte a papírlapokat. Találtak még másokról szóló iratokat is, néhány kivágott újságcikket, valamint a *Herald* egy régebbi pénzügyi jelentését. Richard nyilvánvalóan második irodának használta a nyaralót. Vajon itt tárolta a legkényesebb iratait? Miranda ezen tűnődött, miközben egy egész köteg személyes irat akadt a kezébe. Mint ahogy Miss St. John aktájában, ezeken is az emberek magánéletével kapcsolatos adatok voltak.

Néhány esetben egyenesen undorító dolgokat talált. Elképedve olvasta, hogy Forrest Mayhew-t, a helyi bank elnökét ittas vezetésért letartóztatták Bostonban. A városi tanács tagját, George LaPierre-t, aki harminc éve nős volt, az elmúlt évben szifilisszel kezelték. Valamint hogy dr. Steiner – aki az ő orvosa is volt! – ellen szélhámosság vádjával indítottak eljárást.

Átadta a papírokat Jamesnek.

– Nézd meg ezeket! Richard mindenkinek összegyűjtötte a szennyesét a városban!

– Ez micsoda? – kérdezte a férfi. Egy sárga öntapadós cédulát nézett, amelyet az akta hátsó borítójára ragasztottak. Macskakaparással rá volt írva: „Mr. T, szeretne még többet is? Csak szóljon!” Az aláírás helyén „W. B. R.” állt.

– Tehát nem Richard írta ezeket – mondta Miranda. – Ez a W. B. R., bárki legyen is, gyűjtötte az anyagot.

– Van valaki az újságnál, akinek ez a monogramja?

– Nincs. Legalábbis jelenleg nincs. – Egy csomagolópapírba tekert aktáért nyúlt. – Nézd, itt egy másik üzenet W. B. R.-től! – A sárga cetli ezúttal a borító első oldalára volt ragasztva. – „Csak ennyit tudtam szerezni. Bocs! W. B. R.”

– Mi van benne? – kérdezte Miss St. John.

Miranda kinyitotta az irattartót, és elkerekedett a szeme.

– Ez az! A Stone Coast Vállalatról szóló akta!

– Telitalálat! – kiáltotta James.

– Semmi sincsen Tony Graffam személyéről. Várjunk csak! Itt van az adóbevallása. Egy lista a számlaszámokról és a vagyoni tételekről… – Bólintott egyet. – Azt hiszem, valami adócsalásra bukkantunk.

– Szerintem nem! – vágta rá Miss St. John.

Mindketten a nénire néztek.

– Ha ez az akta annyira fontos, miért hagyta itt a betörő?

Csendben fontolóra vették a kérdést.

– Talán a rablónkat egyáltalán nem érdekelte a Stone Coast Vállalat – folytatta Miss St. John. – Úgy értem, nézzék, mennyi csúnya dolgot szedett össze Richard az emberekről! Ittas vezetésről szóló jelentések, szélhámosság, szifilisz. Pont George LaPierre-ről! Az ő korában! Ezek az akták tönkretehetnek néhány életet. Na már most, maguk szerint ez nem elég indok egy betöréshez?

Vagy gyilkossághoz! – gondolta hirtelen Miranda. Vajon miért gyűjtött Richard előszeretettel ilyen adatokat? Talán azt tervezte, hogy mindenkit leleplez majd a szigeten? Vagy valami sötétebb célja volt vele? Fenyegetés? Zsarolás?

– Ha valaki azért tört be, hogy ellopja a saját aktáját, akkor feltételezhetjük, hogy az már nincs is itt – fejtegette James. – Ami azt jelenti, hogy George LaPierre, dr. Steiner és a többiek, akiknek az anyagát a kezemben tartom, kiesnek a gyanúsítható személyek közül.

– Nem feltétlenül – vágott közbe Miss St. John. – Mi van akkor, ha betört, és egyszerűen kicserélte egy kevésbé kellemetlen anyagra? Nézzük az enyémet! Semmi nincs az aktámban, ami botrányos lenne. Honnan tudja, hogy nem jártam itt, és nem cseréltem ki egy sokkal ártatlanabbra?

James elmosolyodott.

– Akkor ennek megfelelően magát is beveszem a lehetséges tettesek közé.

– Ne becsüljön le engem, James Tremain! Az idős kor nem jelenti azt, hogy nem vagyunk képesek semmire! Nekem több van itt bent – a homlokára csapott –, mint annak az ostoba George LaPierre-nek fénykorában. Ha egyáltalán volt neki olyan.

– Azt mondja, Miss St. John – szólt közbe Miranda –, hogy senkit nem zárhatunk ki azok közül, akiknek van itt aktája. Sem azokat, akiknek nincs.

– Pontosan!

Miranda végignézett a könyveken.

– Egyvalamit nem értek. A betörő először átkutatja az íróasztalt. Szétdobál néhány papírlapot, valamiféle terhelő aktát keresve. Miért kutatja át akkor a könyvespolcot? Richard ott biztos nem tartott iratokat.

Miss St. John kis szünet után megszólalt:

– Természetesen igaza van. Ennek így semmi értelme.

– Nos – vágott közbe James – azt hiszem, fel kellene hívnunk Lorne-t. Ugyan nem vagyok biztos abban, hogy valami sokat tudna segíteni. – A telefonkészülékhez ment.

Már a kezében volt a kagyló, amikor Miss St. John hirtelen megszólalt:

– Várjon! Talán még nem kellene egyből a rendőrséget hívni. – Az egyik papírlapra meredt a lába előtt. Elgondolkozva felvette a lapot, és a térdére szorította.

James összevont szemöldökkel visszatette a kagylót.

– Miért?

– Ez Valerie Everhard aktája. Biztos emlékszik rá, James. Ő volt a könyvtáros. Férjezett asszony. A szöveg szerint Valerie-nek szeretője volt.

– Vagyis?

– A férfi, akihez járt – Miss St. John felnézett, tekintete ezúttal komoly volt –, a mi rendőrfőnökünk, Lorne Tibbetts.

– Miért gyűjtötte össze ezeket a borzasztó aktákat? – kérdezte Miranda. – Mit akart kezdeni velük?

A sötét éjszakában haladtak a város irányába. A tenger felől érkező köd már leszállt az útra, és függönyként takarta el a kilátást. Semmi sem tűnt igazinak ebben a tejszerű közegben, semmi sem volt ismerős. Különös tájon haladtak keresztül, át a kavargó párán, ami úgy tűnt, hogy soha nem fog eloszlani.

– Ez nem vallana Richardra – mondta James. – Körbeszimatolni a szomszéd háza táján, a magánéletében vájkálni… Ő is követett el nem egy hibát. Ha bárkit meg lehetett volna zsarolni, az épp ő volt. Amellett kit érdekel, hogy Lorne-nak viszonya volt a könyvtárossal?

– A könyvtáros férjét?

– Rendben, de Richardot miért érdekelte volna?

Miranda megrázta a fejét, nem tudott mit válaszolni.

– Vajon tudott bárki is ezekről az aktákról? Miss St. John biztosan nem. – A lány lenézett az ölében tornyosuló papírkupacra, és a szörnyű titkokra gondolt, amelyeket rejtett. Hirtelen úgy érezte, hogy legszívesebben eldobná az egész paksamétát, az egész szennyes terhet. – James? Honnan tudjuk, hogy egyáltalán igazat állítanak-e benne?

– Sehonnan! – A férfi kurtán felnevetett. – Nem kopogtathatunk be George LaPierre-hez, hogy megkérdezzük tőle, van-e szifilisze.

Miranda a homlokát ráncolva nézte a kis matricára írt üzenetet.

– Arra gondolok, ki lehet ez a W. B. R., aki ennyi mindent tudott.

– Nem jut eszedbe senki a kezdőbetűkről?

– Senki.

Miközben a sötétségben haladtak előre, Miranda az aktákban megírt titkokra gondolt. A bankár, akinek gyengéje a whisky. Az orvos, aki szélhámosságot követ el. A házaspár, akik egymást verik. Mindez a tiszteletreméltóság álarca mögé bújtatva. *Mennyi fájdalmat hordozunk magunkban!*

– Miért pont róluk írt? – kérdezte hirtelen.

– Talán mert nekik van a legtöbb veszítenivalójuk? – vetette fel James. – Régi, előkelő családokról van szó. LaPierre, Everhard, St. John. Mindannyian köztiszteletben álló családok.

– Kivéve Tony Graffam.

– Ez igaz. Lehet, hogy neki is van egy aktája… – Hirtelen elhallgatott. – Várj csak! Ez lesz a kapocs.

– Micsoda?

– Az északi part! Még nem élsz itt elég ideje ahhoz, hogy ismerd ezeket a családokat, én azonban együtt nőttem fel velük. Emlékszem, hogy nyaranta együtt játszottam Toby LaPierre-rel, Daniel Steinerrel. Valerie Everharddal is. Mindegyik családnak van itt nyaralója.

– Ez lehet véletlen is.

James azonban a fejét ingatta. Úgy érezte, a fejében már kezd oszladozni a köd.

– Ha visszaérünk hozzád, nézzük meg a neveket! Ellenőrizzük, hogy érvényes-e a feltevésem!

Másfél órával később már Miranda étkezőasztalánál ültek, előttük szétszórva hevertek a lapok. A sietve összeütött vacsora – gombás omlett pirítóssal – maradékait csak arrébb tolták, és már a második csésze kávét kortyolgatták. Milyen családias a hangulat, gondolta a lány hirtelen sóvárgással. Mintha újdonsült házasok üldögélnének az étkezőasztalnál. Kivéve, hogy a férfi, aki vele szemben ül, soha, de soha nem illene bele az ő életébe. Csak egy ideiglenes vendég…

Kényszerítette magát, hogy a lapokra összpontosítson, miközben James az utolsó neveket ellenőrizte.

– Tessék, itt a lista! – mondta a férfi. – Mindenki benne van, akiről Richardnak aktája volt. Majdnem biztos vagyok benne, hogy mindegyiküknek van birtoka az északi parton.

– Egy név sem hiányzik?

James hátradőlt, és gondolatban sorra vette a nyaralókat az út mentén.

– Ott van Richard, természetesen. Aztán az öreg Sulaway háza, az út végén. Ő egy nyugdíjas rákász, afféle remete. Aztán a Frenchmanék nyaralója. Azt hiszem, azt néhány éve eladták. Valami hippiknek, úgy hallottam, akik csak nyaranta jönnek ide.

– Tehát most ott lehetnek.

– Ha még mindig övék a terület. De nem erről a környékről valósiak. Richard nem látta értelmét, hogy róluk is felkutasson részleteket. Ahogy Sullynál sem. Végül is egy nyolcvanöt éves öreget nem igazán lehet mivel zsarolni.

Zsarolás! Miranda a papírokra nézett.

– Mit tervezett Richard? – töprengett. – Mi baja volt ezekkel az emberekkel?

– Talán azzal kapcsolatos, hogy átminősítették a területet. Vajon volt-e bármelyiküknek köze a vidékfejlesztő bizottsághoz?

– Akkor sem szavazhattak volna. Kizárták volna őket az érdekeltség miatt. – Miranda hátradőlt. – Talán a betörőnk valami teljesen mást keresett.

– Akkor az a kérdés, hogy megtalálta-e.

Valahonnan a házból zaj hallatszott. Mindketten felkapták a fejüket. Úgy hangzott, mintha betört volna egy ablak.

Miranda rémülten talpra ugrott. James megragadta a kezét, jelezve, hogy maradjon csendben. Együtt átmentek a nappaliba. Gyorsan körbenéztek, és látták, hogy minden ablak

ép. Egy pillanatra megálltak, hallgatóztak, de nem hallottak semmit. James a hálószoba felé indult.

Az előszobában voltak, amikor újra üvegcserepek hangját hallották, ezúttal hangosabban.

– Ez a pincéből jött! – kiáltotta Miranda.

James megpördült, és a konyhába indult. Felkapcsolta a pincevilágítást, és kitárta a pincébe vezető ajtót. Egy csupasz villanykörte árválkodott a keskeny lépcső fölött. Különös köd terjengett a sötétségben, beborítva a lépcső végét. Két lépés után már érezték a füstszagot.

– Valami kigyulladt idelent! – kiáltotta James lefelé menet. – Hol van a tűzoltó készüléked?

– Hozom! – Miranda felbukdácsolt a konyhába, lekapta a készüléket a helyéről, és lesietett a pincébe vezető lépcsőn.

Addigra a füst már elég sűrű volt ahhoz, hogy csípje a szemét. A kavargó füstben meglátta, honnan ered a tűz: egy kupac égő ruhadarabból. Mellette, a betört alagsori ablak alatt, egy tégla hevert. Hirtelen megértette, mi történt, és az ijedtséget düh váltotta fel. *Hogy merik beverni az ablakomat?! Hogy mernek megtámadni a saját házamban?!*

– Maradj hátul! – kiáltotta James, és belevetette magát a füstbe. Cipője alatt ropogott a törött üveg, ahogy a betonpadlón haladt. Célba vette a tűzoltó készülékkel a lángokat, és már szórta is rájuk a fehér habot. Néhány perc után a tűz elhalványult és kialudt a fehér hab alatt. Csak a füst maradt, amely lepelként borult rájuk, és körüllengte a csupasz villanykörtét.

– Vége! – mondta James. Átkutatta még az alagsort a biztonság kedvéért, nehogy újra fölcsaphassanak valahol máshol a lángok. Észre sem vette, hogy Miranda mennyire dühbe jött.

A lány sápadtan meredt a törött üvegre a földön.

– Miért nem tudnak békén hagyni?! – kiáltotta.

James megfordult, és hirtelen a nőre nézett. Halkan megszólalt:

– Úgy érted, hogy történt már ilyen?

– Nem… nem ilyesmi. Csak hívogatnak telefonon, és gonosz dolgokat mondanak. Újra és újra! Üzeneteket mázolnak az ablakomra.

– Milyen üzeneteket?

– A szokásos… – Miranda nyelt egyet, és félrefordította a fejét. – Tudod, a helyi gyilkosnak.

– Ki csinálja ezeket? – lépett közelebb a férfi.

– Azt hittem, hogy csak… csak a suhancok. De ők nem gyújtanák fel a házamat…

James a téglára nézett, majd a betört ablakra.

– Elég őrült módszer egy ház felgyújtásához – mondta.

Megfogta Miranda vállát, és gyengéden megsimogatta a karját. A lány érezte a melegséget és az erőt a férfi érintésében. Meg a bátorságot! James a tenyerébe vette az arcát, és halkan így szólt:

– Megyek, hívom a rendőrséget.

Miranda bólintott. Együtt indultak fel a konyhába vezető lépcsőn. Félúton jártak, amikor a pinceajtó hirtelen bevágódott, s rögtön utána a retesz is a helyére csattant.

– Bezártak minket! – sikított Miranda.

A férfi az ajtóhoz szaladt, és ököllel verni kezdte. Aztán idegességében nekifutott, és megpróbálta betörni. Válla a fának csapódott.

– Túl kemény! – kiáltotta Miranda. – Nem tudod betörni!

– Azt hiszem, erre rájöttem – morogta James. Léptek hallatszottak fölöttük az emeleten.

Miranda megállt, és tekintetével követte a behatolót.

– Mit csinál? – suttogta.

Mintegy válaszként a kérdésre, a csupasz villanykörte kialudt. A pince teljes sötétségbe borult.

– James! – kiáltotta.

– Itt vagyok! Nem messze tőled. Add ide a kezed!

Miranda vakon kinyújtotta a kezét, s a férfi egyből megfogta a csuklóját.

– Jól van! – Magához húzva szorosan a mellkasához szorította. Ennyi elég volt a lánynak, hogy kicsit megnyugodjon. – Minden rendben lesz – suttogta James. – Rá fogunk jönni, hogyan juthatunk ki. Ezen az ablakon nem tudunk kimászni. Van másik ajtó? Vagy bármilyen nyílás?

– Van egy… van egy régi tolóablak a kazán mellett. Az oldalsó kertre nyílik.

– Rendben. Nézzük meg, hogy ki tudjuk-e nyitni! Vezess oda.

Együtt lebotorkáltak a lépcsőn, a pince aljáig. Üvegszilánkok ropogtak a lábuk alatt, ahogy haladtak előre a sötétben. Olyan volt, mint egy utazás a végtelenben, szinte tapintani lehetett a sötétséget. Végül Miranda kinyújtott keze elérte a csöveket, majd a pince hideg, nedves falát.

– Merre van a tolóablak? – kérdezte James.

– Azt hiszem, balra.

Felettük a padló nyikorgása elhalt, majd egy ajtó becsapódott. *Kimentek a házból*, gondolta megkönnyebbülten Miranda. *Nem fognak bántani minket.*

– Megtaláltam az olajtartályt! – mondta James.

– A tolóablak éppen fölötte lesz. Van néhány lépcső…

– Itt van.

A férfi elengedte Miranda kezét. Bár a lány tudta, hogy James mellette áll, rémülettel töltötte el az érintés hiánya. Bárcsak látna valamit, akármit! Hallotta, hogy a férfi nekifeszül a fának, hallotta a tolóablak recsegését, ahogy megpróbálta kifeszíteni. Megpróbált átlátni a sötétségen, és apránként ki tudta venni a férfi fejének körvonalát, majd az izzadság csillogását az arcán. Egyre több mindent tudott megkülönböztetni a sötétben: a kazán nagy tömbjét, az olajtartályt, a rézcsövek vöröses fényét. Most már mindet látta.

Túlságosan is jól látta. Honnan jöhet a fény?

Nyugtalanul megfordult, és az ablakra meredt. A törött üvegben narancssárga fény tánca verődött vissza. Tűz!

– Ó, istenem – suttogta –, James…

A férfi megfordult, és meghökkenve nézte az ablakot.

Ahogy nézték, az üvegszilánkok ragyogása egyre fényesebb és fényesebb lett.

– Ki kell jutnunk innen! – kiáltotta a nő. A férfi nekifeszült a tolóablaknak.

– Nem tudom kinyitni!

– Segítek!

Mindketten a fának nyomták a testüket, puszta ököllel csapkodták. A füst kezdett beszivárogni a nyitott ablakon. Fejük fölött, a padló repedéseiben látták, hogy az egész ház tűzben áll. A meleg nagyobb része a tető felé áramlott, de nemsokára a fa is lángra fog lobbanni. Akkor csapdába kerülnek majd a lehulló törmelék alatt.

A tolóablak nem mozdult.

James felkapta a tűzoltó készüléket, és azzal ütötte a fát.

– Megpróbálok kitörni! – kiáltotta. – Te menj az ablakhoz, és kiálts segítségért!

Miranda az ablakhoz szaladt. Füst hömpölygött be rajta, sűrű, fojtogató. Rémülten körülnézett, egy dobozt vagy széket keresve, amire felállhatna. Semmit sem látott.

Hangosabban kiabált, mint életében valaha, de még így is tudta, hogy a segítség nem fog időben megérkezni. A pinceablak a ház hátsó részére nézett, a kert felé. Nem volt elég magasan ahhoz, hogy a hangja bárhová is elérjen. Felnézett a gerendákra. Már érezni lehetett a fentről áradó meleget. Hallotta a fa ropogását, ahogy megroskad a tűzben. Mennyi ideig bírják még a gerendák? Mennyi időbe telik még, amíg James és ő nem esik össze a fojtogató füstben? A levegő elviselhetetlenül fülledt volt.

Már így is olyan, mint egy kemencében, gondolta. *És ez csak még rosszabb lesz…*

8.

James most már kétségbeesetten ütlegelte a tolóablakot. A deszkalap már kezdett repedezni, de valami nem engedte kinyílni.

– Valaki beszögelte! – kiabálta. – Folytasd a kiáltozást!

Miranda újra és újra kiáltott, amíg csak el nem ment a hangja.

A távolból kutyaugatást hallott, és mintha Mr. Lanzo hangjának foszlányai is elértek volna hozzá. Megpróbált visszakiabálni, de már csak szánalmas nyöszörgésre telt tőle. Lehet, hogy csak képzelődött?

De még ha felfigyelt is volna Mr. Lanzo a lángokra, képes lenne megtalálni őket itt, a kertre néző kis pinceablaknál? Ha lábujjhegyre állt, át tudta dugni a kezét a törött ablaküvegen, és érezte a földet az ujjai alatt. Csak pár centiméterre vannak a hőn szeretett sarkantyúvirágai, az újonnan elültetett árvácskák…

A kert, a gazdag, nedves föld és a frissen ásott virágágyás képe jutott hirtelen eszébe. Hiszen nem most nagyobbította meg az ágyást? Az ásó! Hol is hagyhatta? Emlékezett rá, hogy a ház oldalának támasztotta…

A pinceablak mellé!

Teljes erejét beleadva, csupasz ököllel kiütötte az ablakból a maradék szilánkokat. Homályosan érezte, hogy valami meleg folyik végig a karján. Vér, gondolta különös közömbösséggel. Nem érzett fájdalmat – túl kétségbeesett volt már ahhoz, hogy mással is törődjön, mint a meneküléssel. Keresztülnyúlt az ablakon, és végigfuttatta ujjait a fal mentén. Semmit sem talált a jobb oldalon, csak a fadeszkákat, amelyek a ház alját burkolták. Az ablak bal széléhez csúszott, ujjaival kitapogatta a külső burkolatot, és hirtelen valami fémet tapintott. Az ásó feje!

Olyan szorosan markolta meg, hogy az ujjai görcsbe rándultak. Nagy nehezen sikerült a nehéz vasfejet oldalra billentenie, és az ablak elé húznia. Kis vergődés árán a hegyével előre behúzta a szerszámot.

Az ásó hangos csörrenéssel esett a betonpadlóra.

Miranda köhögve és fuldokolva indult vele a gomolygó füstbe. A tűz már a felette lévő parkettát is elérte.

– James! – kiáltotta. – Hol vagy?

– Itt vagyok!

Elindult arrafelé, amerről a férfi hangját sejtette, de félúton elvesztette a tájékozódását. Ügy tűnt, hogy az egész szoba forog körülötte, mint egy őrült körhinta. *Nem ájulhatok el most!* – gondolta. *Ha elájulok, nem kelek föl többé.* A térde azonban már kezdett rogyadozni. Csak egyetlenegy nagy levegővételre lett volna szüksége, csupán egyetlenegyre! Összeesett. Szerencséjére a beton még nedves és hideg volt, ez eszméleténél tartotta.

– Miranda!

James hangja felélesztett benne még egy utolsó erőtartalékot. Térdre küzdötte magát.

– Nem… nem látlak.

– Megtalállak! Beszélj folyamatosan!

– Ne, akkor mindketten elveszünk! Maradj a tolóablaknál! – Kúszni kezdett a férfi hangjának irányába, maga mögött húzva az ásót. A tűz ropogása felettük hangos morajlásba csapott át. Lehullott parazsak hevertek szanaszét és égtek a betonon. A füsttől elvakítva Miranda véletlenül rátenyerelt egyre, és a fájdalomtól zokogni kezdett.

– Érted jövök! – kiáltotta James.

A férfi hangja távolinak tűnt… Miranda rájött, hogy nemsokára el fog ájulni… Elsötétült körülötte minden… Ebben a pokolban fog meghalni… Nem! Emberfeletti erővel folytatta a kúszást, néhány centiméterrel előrébb vonszolva magát és az ásót.

– Miranda! – A férfi hangja még messzebbről érkezett hozzá, egy másik világból, egy másik bolygóról. Ebben a pillanatban ez tűnt az egészben a legszörnyűbbnek: hogy a férfi érintése nélkül kell meghalnia.

Előrenyúlt, hogy még egy utolsót húzzon magán…

És megtalálta a férfi kezét! James ujjai egyből megszorították a csuklóját, és közelebb húzták. Az érintése olyan volt, mint egy gyógyító csodaszer. Kapott annyi erőt tőle, hogy megint feltérdeljen.

– Tessék – köhögte, s a férfi felé tolta az ásó nyelét. – Ez jó lesz?

– Annak kell lennie! – A férfi felállt. – Maradj fekve! – adta ki az utasítást. – Tartsd lent a fejed!

Hallotta, ahogy a férfi felmordul, amikor meglódítja az ásót, hallotta, ahogy a fém a fának csattan. Még egy lendítés, még egy csattanás. Szilánkok repkedtek szanaszét, még a hajába is jutott belőle. A férfi köhögött és szédelgett. A lángok fényében látta, hogyan küzd azért, hogy állva maradjon.

James megint lendített egyet – és a tolóablak megmoccant!

Hideg levegő áramlott be a nyíláson. A friss oxigén olyan volt, mintha benzint öntöttek volna a tűzre. A parázs mindenhol fellobbant. Miranda a földre feküdt, arcát a karjába temette. Egy izzó fa sziszegve a fejére esett. Gyorsan arrébb ütötte, és összerázkódott, amikor megérezte az égett haj szagát.

James beszippantott egy adag friss levegőt, majd az erőlködéstől felkiáltva belevágta az ásót a fába. A tolóablak végre-valahára kiszakadt a helyéből!

Miranda érezte, hogy valami felrántja… és átviszi egy hosszú, sötét folyosón. Nem látott fényt a végén… egyáltalán nem látta a végét. Csak a fekete üresség tátongott előtte… szédült a himbálózó mozgástól…

Aztán hirtelen füvet érzett maga alatt. Ott volt James is, átfogta a vállát, megérintette az arcát, simogatta a haját.

Miranda vett egy mély lélegzetet. A friss levegőtől szinte megfájdult a tüdeje, de csak köhögött és köhögött, hogy még több levegő kerüljön bele, minél több! Szinte megrészegült tőle.

Az éjszaka megtelt zajokkal, körülöttük sziréna süvített, emberek kiabáltak, és ropogott a tűz. A lány rémülten nézett fel a lángokra, úgy tűnt, hogy betöltik az égboltot.

– Ó, istenem – suttogta –, a házam…

– Kijutottunk – vigasztalta James. – Csak ez számít. Élünk!

Miranda a férfira nézett. Tiszta korom volt, látszott a pokoli tűz fényében. Egymásra meredtek, s egyszeriben eltöltötte őket a mérhetetlen megkönnyebbülés, hogy még mind a ketten élnek.

– Miranda – motyogta James. Lehajolt, és csókolgatni kezdte a lány homlokát, a szemhéját, a száját. Füst-, izzadtság- és kétségbeesésíze volt a nőnek. Egyszeriben mind a ketten remegni kezdtek, és vad életerővel egymásba kapaszkodtak.

– Mo! Kedvesem! Jól vagy? – Mr. Lanzo botladozott feléjük pizsamában a füvön keresztül. – Attól féltem, hogy bent maradtál! Hiába mondtam az idióta tűzoltóknak, hogy hallottam a kiáltozásodat!

– Már jól vagyunk – mondta James. Tenyerébe vette Miranda arcát, és megcsókolta. – Már jól vagyunk.

Valahol egy ablak kitört a lángok feszítő erejétől.

– Hé! Emberek, hátrébb! – kiáltott egy tűzoltó. – Mindenki menjen hátrébb!

James talpra állította Mirandát. Együtt átvágtak Mr. Lanzo kertjén, és az utcára mentek. Nézték, ahogy a tűzoltók a csövet a házra irányítják, és kinyitják a tűzoltócsapot. A vízsugár sziszegve csapott a lángok közé.

– Ó, szívem – mondta Mr. Lanzo szomorúan. – Túl késő. Már odavan.

Ahogy ezt kimondta, a tető beomlott. Miranda kétségbeesetten nézte, ahogy egy hatalmas lángnyelv felcsapott, szinte az egész égboltot vakító fényességbe borítva. *Odavan,* gondolta. *Mindenem odalett. Mindent elvesztettem.*

Legszívesebben felsikoltott volna dühében, fájdalmában, de a lobogó tűz fénye megbabonázta. Zsibbadtan nézte a lángokat.

– Miss Wood?

Lassan megfordult. Lorne Tibbetts állt mögötte.

– Mi történt itt? – kérdezte a rendőrfőnök.

– Maga szerint mi a fene történt? – horkant föl James. – Valaki felgyújtotta a házát, amíg mi bent voltunk!

Lorne Mirandára nézett, aki kábultan viszonozta a pillantását. Aztán az égő ház felé fordította a fejét, amely egy rakás zsarátnokká esett össze.

– Jobb lesz, ha velem jönnek – mondta végül. – Szükségem lesz egy vallomásra. Mindkettőjüktől.

– Most már elhiszi? – kérdezte James. – Valaki meg akarja őt ölni!

Lorne Tibbetts tekintete, mint a legjobb póker-játékosé, semmit sem árult el. Firkálgatni kezdett a jegyzettömbje szélére. Nem a szokásos rajzolgatás volt, mindössze kis szabályos háromszögeket illesztett egymáshoz. Mértani ábrák egy mértani elmétől. Néhányszor ki-be kapcsolta a tollát, majd kiáltott egyet:

– Ellis!

A közrendőr bedugta a fejét az ajtón.

– Igen, Lorne?

– Befejezted Miss Wooddal?

– Mindennel végeztünk.

– Rendben. – Lorne felállt, és elindult kifelé a szobából.

– Várjon! – szólt utána James. – Mi lesz most?

– Beszélek vele. Ellis beszél magával.

– Úgy érti, hogy el kell mondanom neki még egyszer az egészet?

– Nálunk így működnek a dolgok. Független kihallgatás. Szokásos rendőri eljárás. – Visszagyűrte az ingét a nadrágjába, hátrasimította a haját, és kiment a szobából.

Ellis Snipe ült le Lorne megüresedett székébe, és Jamesre vigyorgott.

– Hello, Mr. T! Hogy s mint?

James a gügye, foghíjas mosolyra nézett.

– Hát akkor kezdjük az elején! – javasolta Ellis.

– Melyik elején? – kérdezett vissza James.

A rendőr zavartan nézett rá.

– Öööö… azt maga dönti el.

James felsóhajtott. Az ajtó felé pillantott, és arra gondolt, vajon hogy lehet Miranda. Bármit is mond dr. Steiner, a kórházban lenne a helye. A vén kuruzsló azonban csak bekötözte az üveg ejtette vágásokat, megvizsgálta a tüdejét, és kijelentette, hogy nem kell kórházba mennie. Amit azonban dr. Steiner nem vett figyelembe, az Miranda lelkiállapota volt. Elveszítette a házát, a vagyonát, semmi sem maradt az életéből. Egy biztonságos helyre lett volna szüksége, egy kuckóra, ahol senki sem bánthatja…

– Öööö… Mr. Tremain? Lenne kedves együttműködni velem?

James Ellisre nézett. *Mi értelme harcolni?* – gondolta fáradtan. Ellis Snipe olyannak nézett ki, mint aki szó szerint betartja a szabályokat. Ha kell, akár reggelig itt ült volna, hogy megvárja, amíg ő megszólal.

James aznap este másodszor is elmesélte a történetet. A nyaralótól kezdte, a betörés nyomaival, a titkos aktákkal. Ezúttal kihagyta a kis kitérőt Lorne Tibbettsről és a könyvtárosnővel való viszonyáról. Van, ami jobb, ha megmarad magánügynek, gondolta.

Ellis különös, szarkalábas betűkkel jegyzetelt, olyannal, amilyet épeszű ember nem tudna létrehozni. Amikor James befejezte, csak egyetlenegy kérdést tett fel:

– Volt valami rólam azokban a titkos aktákban?

– Semmi – felelte James.

A rendőr csalódottnak látszott.

Miután Ellis kiment, James egyedül ült az asztalnál, és arra gondolt, vajon mi jön még. Egy harmadik rendőr, akinek még egyszer el kell mondania az egészet? Már kezdett valószerűtlenné válni a kihallgatás, mint egy soha véget nem érő rémálom. Majd, mivel elege lett abból, hogy nem törődnek vele, hátratolta a székét, felállt és elindult, hogy megkeresse Mirandát.

Ugyanabban a vizsgálati szobában talált rá, ahol egy héttel ezelőtt először meglátta. Egyedül üldögélt, az arcán koromfoltokkal, a hajában hamuval.

Teljes kimerültséggel nézett a férfira.

– Rendőrőrs a pokolban – mormogta.

James elmosolyodott, aztán Miranda bekötözött keze felé intett a fejével.

– Olyan komoly, mint amilyennek látszik?

– Dr. Steiner szeret alapos munkát végezni. – Ámulattal nézett a kezét beborító fehér szoborszerű alkotásra. – Már attól féltem, hogy le fogja vágni.

– Egy ilyen szép kezet, mint a tiéd? Nem hagytam volna.

Miranda megpróbálta viszonozni a mosolyt, de nem nagyon sikerült.

– El kell hagynod a szigetet – jelentette ki a férfi.

– Nem tehetem. Az ideiglenes szabadlábra helyezés értelmében…

– A pokolba vele! Nem várhatsz itt a következő balesetig, a következő tűzig!

– Nem hagyhatom el a megyét.

– Ezúttal szerencséd volt. De legközelebb…

– Mit kellene tennem? – Miranda hirtelen dühbe gurult. – Meneküljek? Bújjak el?

– Igen!

– Mi elől? Még azt sem tudom, ki akar megölni! – A kiáltása visszhangzott a szinte üres helyiségben. Egyszeriben elpirult, mintha szégyellte volna az iménti kitörését. – Ha elmegyek, soha nem fogom megtudni, hogy mi elől menekülök – folytatta halkan. – Vagy továbbra is vadászni fognak rám. Milyen élet lenne az, James? Soha nem tudnám, hogy valóban biztonságban vagyok-e. Mindig felébrednék éjszaka, és azt figyelném, nem hallok-e lépteket. Azon tanakodnék, vajon a lépcső reccsenése azt jelenti-e, hogy értem jönnek… – Megremegett, és az asztalra meredt.

Istenem! – gondolta a férfi. *Hát hogyan keveredtem én bele ebbe az egészbe? Nem az én gondom. Nem én vagyok a lovagja. Fel kellene állnom, és kisétálnom a szobából. Ki hibáztatna érte?*

Hirtelen megszólalt egy belső hang: *Én!*

A férfi kihúzott egy széket, és leült Mirandával szemben. A lány nem nézett fel, továbbra is a csúnya asztalt bámulta.

– Ha nem mész el, akkor mit szeretnél csinálni?

Miranda vállat vont. A férfi szomorúan nézte a csüggedt mozdulatot.

– Számít?

– Nekem igen.

– Miért?

Ahogy a lány szemébe nézett, James majdnem kimondott olyan dolgokat is, amelyekről tudván tudta, hogy később megbánná őket. Azt, hogy őt igenis érdekli, hogy Miranda él-e, hal-e. Érdekli, mi történik vele. Túlságosan is. Hangosan azonban csak annyit mondott:

– Azért, mert ami ma éjjel történt, az valamennyire Richardhoz is kötődik: a betörés Rose Hillbe, a tűz és a te személyed is.

Miranda erőtlenül felnevetett.

– Igen, valahová beleillek ebbe az egész zűrzavarba, csak azt nem tudom, hová.

Az ajtó kinyílt, és Ellis nézett be rajta.

– Hát itt van, Mr. T.! Lorne üzeni, hogy mindketten elmehetnek. Azt mondta, hogy most nem jut eszébe több kérdés.

Remélem, soha többet nem kell visszajönnöm ide! – gondolta James, miközben követte a rendőrt a folyosón, az irodába. Lorne az egyik asztalnál ült, és telefonált. Amikor Miranda és James elhaladt előtte, felnézett, és intett nekik, hogy várjanak.

– Ó, a fenébe! – sóhajtott fel James. – Mégis eszébe jutott egy kérdés.

Lorne letette a kagylót és Ellishez fordult:

– Hozd ide a kocsit! Van még egy hívásunk.

– Ó, ember! – nyafogott Ellis. – Milyen mozgalmas ez a csütörtök éjszaka!

Lorne Mirandára nézett.

– Van hová mennie?

– Elviszem egy szállodába – felelt helyette James.

– Valami biztonságosabbra gondoltam – mondta Lorne. – Egy barátnál, például?

– Mr. Lanzóhoz mindig mehetek – mondta a lány.

– Nem! Elviszlek Annie-hez – mondta James. – Ő legalább biztosan tud segíteni.

– Igen, az jobb lenne – helyeselt Lorne, és a kalapjáért nyúlt. – Tekintettel arra…

– Tekintettel mire? – kérdezte James.

– A két üres benzineskannára, amelyet Miss Wood háza mellett találtunk. Valamint a vastag deszkákkal beszögezett tolóablakra.

Miranda hitetlenkedve meredt a rendőrfőnökre. Tessék! Tagadhatatlan bizonyíték arra, hogy valaki meg akarja őt ölni! Szinte rárogyott Jamesre.

– Akkor tehát hisz nekem – suttogta.

– Nos, megmondom, mit hiszek, Miss Wood. Azt hiszem, hogy ez a legkülönösebb éjszaka a szigeten, amelyet valaha átéltem. És nem tetszik az új divat!

– Mi történt még? – kérdezte James.

– Testi sértés. Miss Lila St. Johnt érte, ha ezt el tudják hinni. Most jelentette.

– Valaki megtámadta? – kérdezte megdöbbenve James. – Miért?

– Azt állítja, hogy megpróbált megakadályozni egy betörést – Lorne látszólag nem nagyon hitt abban, amit mondott – a Rose Hill nyaralóba.

– Tehát – mondta Annie Berenger, miközben teletöltött három nagy poharat whiskyvel – megírhatom a történet érdekes részleteit? Vagy megint csak ingyendajkára van szüksége?

– Azt hittem, hogy Mirandával jóban vannak – mondta James.

– Ó, hogyne! De én újságíró vagyok. – James kezébe nyomott egy poharat. – Az a munkám, hogy előnyt kovácsoljak a helyzetből. – A fürdőszoba csukott ajtajára nézett, amely mögött Miranda zuhanyozott. – Elég meggyötörtnek néz ki. Nem kellene a kórházban lennie?

– Jobb itt neki, Annie, amíg maga rajta tartja a sasszemét.

– Óriási! Mindig is dada szerettem volna lenni? – Felhajtotta a whiskyt. – Ó, ne értsen félre, kedvelem Mirandát. Régen én is olyan voltam, mint ő. Egy évszázaddal ezelőtt… – Töltött magának még egy pohárral. – De manapság a nőknek hamar felnőtté kell válniuk. Muszáj! A férfiak miatt. Vegyük az én barátomat, Irvinget! Már egy éve arra várok, hogy

megkérje a kezem. Teljesen beleőszülök. – Kortyolt egyet a pohárból, és megfordult, hogy Jamesre nézzen. – Tehát, mekkora a baj?,

– Életveszélyessé is válhat. Felkészült rá?

– Hogy felkészültem-e? – Annie az asztalhoz ment, kihúzott egy fiókot, és felmutatott egy revolvert. – Ezt a kis emléket Bostonból hoztam. Nem vagyok jó lövő, de néha szerencsém van. –Visszalökte a pisztolyt a fiókba. – Megfelel?

– Le vagyok nyűgözve!

Annie felnevetett.

– Mint minden férfi, aki meglátja, hogy az én pisztolyom nagyobb, mint az övé. – A válla fölött hátranézett a nyíló fürdőszobaajtóra. – Jobban vagy?

– Inkább csak tisztábban – felelte Miranda, és mezítláb a nappaliba sétált. Annie egyik hatalmas pólóját viselte. Úgy lógott vékony termetén, mint egy ruha.

Annie feléje nyújtott egy pohár whiskyt.

– Csatlakozz hozzánk egy köszöntőre!

– Mire iszunk?

– Csak hajtsd fel! A többit majd kigondoljuk.

Miranda elvette a poharat. Érezni lehetett a frissen zuhanyozott bőr illatát… a női melegségét. Nedves haja rakoncátlan fürtökben göndörödött. Látványa hirtelen megszédítette Jamest. Vagy inkább a whisky volt az?

– Tehát mi lesz most? – kérdezte Annie. James elfordult, és letette poharát az asztalra.

– A rendőrség veszi kézbe az ügyet.

– Nézze, öt évig dolgoztam rendőrségen. Én nem lennék ennyire bizakodó.

– Lorne okos fickó. Meg fogja oldani.

– Aha! De kinek az oldalán áll? Nem azt mondom, hogy megvesztegethető vagy ilyesmi. De megtalálták azt a papírt, amely róla és Valerie Everhardról szól?

– A helyi könyvtárossal való viszonyáról? – James vállat vont. – Szerintem nem nagy szám.

– Megkérdezte erről Lorne-t is?

– Igen, és nem tagadta. Nem úgy tűnt, mintha zavarná a dolog.

– Annie, te tudtad, hogy Richardnak vannak ilyen aktái? – kérdezte Miranda.

A nő vállat vont.

– Volt egy-két aktánk a helyi emberekről. Jill beszélgetett velük, ő készítette a feljegyzéseket. Minden nyáron leadtunk egy-két ilyen témájú cikket, de semmi olyat, ami nagyon felborzolta volna a kedélyeket. – Letette a poharát. – Nos, akármi volt is azokban az iratokban, már mind füstbe ment. Kár, hogy nem volt róluk másolat. Elvesztettétek az egyetlen nyomot.

– Nem hiszem – mondta James. – Azokat a papírokat a betörő otthagyta. Amit igazán keresett, az még Rose Hillben van.

– Honnan tudja?

– Onnan, hogy ma este visszament érte.

– Arra azonban nem számított – mondta Miranda –, hogy belebotlik Miss St. Johnba. Újra.

Annie megrázta a fejét és felnevetett.

– Szegény, szerencsétlen betörő!

Miss Lila St. John abban a pillanatban éppen egy zacskó jeget szorított a tarkóján lévő csúnya dudorra.

– Hogyan érti, hogy láttam-e a betörőt? Nem látja, hol ütött meg?

– Csak a megszokott kérdéseket teszem fel, asszonyom – nyöszörögte Ellis.

– Ez a baj magukkal a rendőrségnél. Annyira a megszokás rabjai, hogy már nem is gondolkodnak.

– Miss St. John – szólt közbe Lorne udvariasan –, engedje meg, hogy másképp tegyem fel Ellis kérdését. Pontosan mit látott?

– Eléggé keveset.

– Egy alakot? Egy arcot?

– Csak fényt. Már megmondtam, itt ültem és olvastam. *Illik hozzá a halál.*

– Parancsol?

– A könyv címe. Egy rendkívüli tehetségű rendőrnyomozóról szól – jelentőségteljes szünetet tartott –, persze a regénynek semmi köze a valósághoz.

Lorne elengedte a füle mellett a megjegyzést. Miss St. John megengedhette magának a kis kitérőket. Végül is, ha valakit fejbe csapnak – még ha olyan kemény is a feje, mint az övé –, nem csoda, ha furán viselkedik.

– Folytassa! – kérte.

– Nos, letettem a könyvet, hogy főzzek egy teát. Eközben kinéztem az ablakomon. Dél felé nyílik, pont a Rose Hill nyaraló felé. Akkor láttam meg a fényt.

– Autó fénye volt?

– Nem, sokkal tompább. Egy zseblámpáé, azt hiszem. A fák között haladt. Tudtam, hogy a Rose Hill felé tart, ugyanis csak az van arrafelé. Ezért elhatároztam, hogy ellenőrzöm.

– Miért nem hívott minket?

– Azért, mert akár az egyik Tremain is lehetett volna! Hogyan nézett volna ki, ha ideréngatom magukat azért, hogy aztán a jogos tulajdonossal találkozzanak szembe?

– Jelen pillanatban kétséges, hogy ki a jogos tulajdonos.

– Most ebbe ne menjünk bele! Tehát elindultam…

– Egyedül?

– Bárcsak egyedül mentem volna! Sokkal jobb lett volna, ha Ozzie nem követ engem.

– Ozzie? – kérdezte Ellis.

Mintegy hívó szóra, egy hatalmas fekete kutya kóválygott elő, és Ellisre nézett.

– Igen, jó nagy zajt csaptál! – fordult Miss St. John szemrehányóan a kutyához. – Az a sok vonítás és zörgés a bokrok között! Nem csoda, hogy nem fogsz soha semmit! – Lorne-ra nézett. – Az egész Ozzie hibája. Végig a nyomomban volt. Útközben szem elől vesztettem a fényt. Megpróbáltam kivenni valamit a sötétben, és ugyanakkor csitítani Ozzie-t, olyan szörnyű zajt csapott. Hátrafordultam, és ráütöttem az orrára. Akkor csapott le.

– Ozzie? – kérdezte Ellis.

– Nem! A férfi. Vagy a nő. Olyan sötét volt, hogy nem tudtam semmit kivenni.

– El is ájult?

– Nem vagyok biztos benne. Egy kicsit zavarosak az emlékeim. Arra emlékszem, hogy a bokorban térdelek… hallottam a távolodó lépteket. És rettenetesen dühös voltam! – Ozzie-ra meredt. – Igen, rád voltam mérges!

A kutya zavartalanul nyaldosni kezdte Lorne új bakancsát. A rendőrfőnök óvatosan odébb taszította az állatot. Ozzie sértett pillantással egy jóval megértőbb célpont után nézett, ahol kifejezheti az érzelmeit. Átpártolt Ellis lábához.

– Tehát nem látta a támadót? – kérdezte Lorne.

– Nem mondhatnám, hogy láttam.

– Mi történt aztán?

– Visszajöttem ide. Ó, egy kicsit eltévedtem a sötétben, de aztán megtaláltam az ösvényt. És hívtam magukat.

– Tehát mikor történt a támadás?

– Körülbelül két órával ezelőtt.

Nagyjából akkor állt lángokban Miranda Wood háza, gondolta Lorne. Nem tűnt valószínűnek, hogy ugyanaz a tettes felgyújtotta volna a házat, és aztán időben ideért, hogy leüsse Miss St. Johnt. Két bűntett, két tettes. Nem túl jó jel!

Lorne az egyszerű megoldások híve volt.

– Biztos abban, hogy a támadója Rose Hill felé tartott? – kérdezte.

– Tudom, hogy oda igyekezett. És vissza is fog térni.

– Miért?

– Mert nem szerezte meg, amiért jött.

– A botrányos aktákra gondol?

Miss St. John ártatlanul nézett a rendőrfőnökre.

– Ó, tudott róluk?

– Igen. És csak hogy tudja, Miss St. John, nem én kezdtem ki Valerie Everharddal. Ő kezdett ki velem.

Ellis, aki eddig a kutyát simogatta, felnézett.

– Mi van Valerie Everharddal?

– Semmi! – vágta rá Lorne és Miss St. John egyszerre.

– Rólam is volt egy akta – mondta büszkén Miss St. John. – Mint ahogy majdnem mindenkiről itt az utcában. Nem gondoltam, hogy Richard Tremain ilyen kotnyeles volt.

– Van ötlete, hogy miért?

– Megadom neki azt a tiszteletet, hogy nem kételkedem benne, és egyszerűen kíváncsinak nevezem. Szemben más, kevésbé jóindulatú okokkal.

Nyilvánvalóan zsarolásra utalt, Lorne azonban ennek nem látta túl sok értelmét. Először is egyik titok sem volt túlságosan kellemetlen. Zavaró talán, de nem annyira, hogy ne lehetett volna túlélni. Ebbe beleértette a saját viszonyát is a férjezett könyvtárosnővel. Másodszor, az állítólagos áldozatok pénzügyileg a jómódú Forrest Mayhew és a szegény Gordimer család között helyezkedtek el. Mi értelme zsarolni valakit, aki még a számláit is alig tudja kifizetni?

Hacsak nem pénzt, hanem valami mást akartak kérni cserébe!

Ezen töprengett egész úton a város felé. Vajon miért volt szüksége Richard Tremainnek azokra a titkokra? Vajon egyáltalán ő volt-e az, aki összegyűjtötte őket? Végül is a kunyhóba mindenkinek szabad bejárása volt a családból: Cassie-nek, Phillipnek…

Evelynnek.

Nem, Evelyn nem lehetett! – gondolta. *Nem szennyezné be a kezét ilyesmivel.*

– Te és Valerie Everhard – mormogta Ellis útközben. – Nem gondoltam volna.

– Nézd, megsajnáltam – mondta Lorne. – Szüksége volt egy férfi figyelmére.

– Ó! – bólogatott Ellis, miközben mereven az utat nézte.

– Ez meg mi a fenét jelentsen? – firtatta Lorne.

– Ó, csak gondolkodtam.

– Miről?

– Arról, hogy mennyire sajnálhatod most azt a nőt.

– Valerie Everhardot?

– Nem – felelte Ellis. – A Tremain özvegyet.

– Ez inkább hűség kérdése, James – mondta Noah. – A családhoz, a bátyádhoz… Az emberekhez, akik számítanak.

James nem válaszolt. Csak arra ügyelt, hogy felvágja a sonkáját. Tudta, hogy mindannyian őt nézik. Noah és Evelyn, az ikrek, mind arra vártak, hogy válaszoljon. Ő azonban csak szeletelte a húst, egyre kisebb és kisebb darabokra.

– Nem baj, apu – mondta Evelyn. – Nem érted? Annyira belehabarodott abba a boszorkányba, hogy észre sem veszi a csapdát, amelybe…

– Kérlek, Evelyn! – James csörrenve letette a kést.

– Elcsavarta a fejedet, James! Ehhez van érzéke! Többek között. De téged már nem érdekelnek a tények. Nem, most már csak az ő hazugságait akarod elhinni.

– Az igazságot szeretném elhinni – mondta csendesen.

– Az igazság az, hogy az a nő egy ringyó!

– Evelyn – vágott közbe Noah –, ennyi már elég lesz!

Az özvegy az apjához fordult.

– Te kinek az oldalán állsz?

– Nagyon jól tudod, hogy melletted állok. Mindig is ott álltam.

– Akkor miért nem segítesz?

– Azért, mert ez a beszélgetés nem illik hozzád. Elfelejtesz mindent, amit a méltóságról tanítottam neked. A büszkeségről.

– Nos, elnézést, apu! Nem mindennap ölik meg az ember férjét. – Az oldalsó tálalószekrényre pillantott. – Hol van az a bor? Már nincs túl korán az iváshoz.

– Ki fogod heverni a gyilkosságot. Túl leszel rajta. Aztán újra tudni fogod, hogy ki is vagy valójában.

– Hogy ki vagyok én? – Evelyn felállt. – Az, hogy ki vagyok, napról napra csak zavarosabb lesz. – Betolta a székét, és kiment a szobából.

Hosszú csend telepedett a szobára.

– Egyvalamiben igaza van – mondta Noah lenyugodva. – A családnak össze kell fognia. Bármilyen szolgáltatásokat is nyújt az a Miranda Wood, nem gondolod, hogy az a legjobb, ha mellettünk állsz?

– Milyen szolgáltatásokat nyújt? – kérdezte Cassie.

– Nem ez a kérdés! – csattant fel James.

– Valóban? – vonta fel szemöldökét Noah.

James közömbösen nézett az idős férfira, belül azonban nem érezte magát szenvtelennek. Nagyon is sok érzés kavargott benne, ha Miranda Woodra gondolt. Egész éjjel róla álmodott. Hajnalban izzadtan ébredt fel, rögtön eszébe villant a tűz, és újra érezte a rémületet, hogy nem találja meg a nőt a füstben és a lángok között. Visszaaludt, de ugyanaz a rémálom jött elő megint. Miután újra felriadt, és csak forgolódott az ágyában, több következtetést is levont. Például azt, hogy képtelen józanul gondolkodni, ha Miranda Woodról van szó. Meg azt, hogy az iránta érzett vonzalma napról napra kezd veszélyesebbé válni.

De azt is, hogy bármit súgnak neki az ösztönei, a bizonyítékok még mindig a nő ellen szólnak.

Aznap reggel fáradtan kelt ki az ágyból, de teljesen tiszta fejjel. Tudta, mit kell tennie: távolságot kell tartania tőle. Mint ahogy rögtön az elejétől kellett volna.

– Ne aggódj, Noah! Nem szeretném látni többet Miranda Woodot – közölte.

– Mindig is tudtam, hogy te vagy az okosabb Tremain – dicsérte Noah. – Igazam is volt.

– Nem valami hízelgő rám nézve, tekintettel arra, milyen kevésre tartottad Richardot.

Noah az ikrekre nézett.

– Nektek nincs jobb dolgotok, mint itt ücsörögni?

– Nem nagyon – felelte Phillip.

– Akkor szedjétek le az asztalt! Menjetek, vigyétek ki az edényeket a konyhába!

– Nem, mintha nem tudnánk – bökte ki Cassie.

– Micsodát?

– Azt, hogy te és apa nem jöttetek ki egymással.

– Ami azt illeti, kisasszony, te sem jöttél ki vele!

– Az csak a szokásos apa-lánya ellentét volt. Nem úgy, mint köztetek, akik mindig egymásnak estetek. Az a sok kiabálás és szitkozódás…

– Elég legyen! – Noah arca paprikavörössé vált. Félig felemelkedett a székéből, s ujját pimasz unokájára szegezte. – Aznap, amikor megszülettél, Cassandra, rád néztem, és azt mondtam: „Vigyázzatok vele! Egy nap még bajt okozhat.”

– Családi jellegzetesség, nem igaz?

Phillip hirtelen felugrott, és megragadta Noah karját.

– Gyere, nagypapa! Menjünk ki egy kicsit, te meg én! Sétáljunk egyet! Mesélni akartam neked a Harvardról…

– Beképzelt gazdag kölykök nyamvadt bölcsődéje.

– Csak sétáljunk egyet, nagypapa! Jót fog tenni.

Noah megköszörülte a torkát, majd betolta a székét.

– Menjünk! Szükségem van egy kis friss levegőre.

A két férfi kisétált.

Cassie Jamesre nézett, és gúnyosan elmosolyodott.

– Nagy, boldog család.

– Miért mondtad ezt Noah-ról és Richardról?

– Lenézték egymást. Te is tudod.

– Nekem nem a lenézés szó jut róluk eszembe. Nem kedvelték egymást, ez igaz. Tudod, a szokásos ellentét apa és veje között.

– Te is tisztában vagy vele, hogy ez nem a szokásos ellentét volt. – Most Cassie kezdte apró darabkákra vagdosni a sonkáját.

James most látta meg először igazán az unokahúgát. Azelőtt mindig elkerülte a figyelmét a szürke kislány aki a bátyja árnyékában járt. Most más szemmel nézett rá, és egy fiatal nőt látott, szögletes állkapoccsal és fürkésző szemmel. Lenyűgöző volt, hogy mennyire hasonlít Noah-ra! Nem csoda, hogy az öreg nem jött ki vele, valószínűleg túlságosan magára ismert ebben az arcban.

A lány egyenesen James szemébe nézett. Moccanás nélkül, higgadtan, merev tekintettel.

– Min veszekedtek? Noah és az apád?

– Akármin. Mindenen. Ó, persze soha nem lépték túl ezeket a falakat! Apa fura volt ebből a szempontból. Akármennyire is üvöltöttünk egymással itthon, amint kiléptünk a házból, ragaszkodott ahhoz, hogy tökéletes család legyünk. Képmutatás! A nyilvánosság előtt apa és Noah olyan volt, mint két régi barát. Amúgy mindig versenyeztek egymással.

– Az anyád miatt?

– Természetesen! Noah szeme fénye! Apa soha nem lehetett elég jó férj. – Cassie haragosan felhorkant. – Nem mintha annyira igyekezett volna.

James azon töprengett, hogyan tegye fel a kérdését.

– Tudtad, hogy az apádnak voltak… viszonyai?

– Már évek óta ez ment – legyintett Cassie. – Rengeteg nője volt.

– Kicsodák?

– Az az ő dolga volt.

– Nem álltatok túl közel egymáshoz, ugye?

– Hát, nem volt oda a lányáért! Amíg én halálra dolgoztam magam, csupa kitűnőt kaptam az iskolában, ő csak Phillip harvardi tanulmányait tervezgette. Egyengette az útját, hogy egyszer majd át tudja adni neki a *Herald*ot.

– Nem úgy tűnik, mintha Phillip el lenne ragadtatva ettől a kilátástól.

– Észrevetted? Apa soha nem jött rá. – Cassie bekapott néhány falat sonkát, majd sokatmondóan Jamesre nézett. – Na és mi volt a gond kettőtök között?

– Gond? – James ellenállt a késztetésnek, hogy félrenézzen, és elkerülje a lány tekintetét. Abból rögtön rájönne, hogy titkol valamit. Amúgy már biztos észrevette a szorongást a tekintetében.

– Legutóbb, amikor láttalak, James bácsi, tízéves voltam. Tremain nagyapa temetésére jöttél. Greenwich azért nincs olyan messze, de te soha nem jöttél látogatóba, egyszer sem.

– Az élet bonyolult. Tudod, hogy van az, Cassie.

A lány fürkészően ránézett.

– Nem könnyű, ugye, semmibe vett testvérnek lenni a családban?

Azt a mindenit az éles szemű fruskájának! James megfogta az üres tányérját, és felállt.

– Nem hiszem, hogy a nő tette. Szerinted? – szólalt meg Cassie.

A lány nem említett nevet. Mindketten tudták, kire gondol.

– Még nem döntöttem el – felelte a férfi. Tányérjával a konyha felé indult, de az ajtóhoz érve lelassított. – Tegnap este hét körül telefonáltam, hogy megmondjam, nem jövök haza vacsorára. Senki sem vette fel. Hol volt az anyád?

– Fogalmam sincs. – Cassie nyugodtan megvajazott egy pirítóst. – Tőle kell megkérdezned.

James egyenesen Rose Hillbe ment. Nem tett kitérőt, hogy felvegyen egy gyilkossággal gyanúsított egyént. Aznap nem akarta, hogy Miranda Wood a legcsekélyebb mértékben is elvonja a figyelmét. Hideg fejjel akarta végiggondolni a dolgokat, vagyis távolságot kellett tartania a nőtől. Aznap máson járt az esze: leginkább azon, hogy ki akart betörni a kunyhóba, és mit keresett.

A válasz valahol Rose Hillben található!

Ezért hát oda tartott. Lehúzott ablakkal hajtott, a sós levegő az arcát paskolta. Gyerekkori nyaraira emlékeztette, amikor anyjával mentek ezen az úton, arcába csapott a sós levegő, és hallgatta a sirályok rikoltozását a sziklák között. Mennyire szeretett erre jönni! Anyja vakmerően vezetett, csikorogva vette be a kanyarokat, és nevetett, amikor hajába kapott a szél. Akkoriban mindketten sokat nevettek, és arra gondolt, hogy volt-e valakinek még a világon ennyire vad, ennyire gyönyörű anyja. Ennyire szabad!

A halála után szinte megsemmisült. Ha legalább előtte elmondta volna az igazságot…

Befordult a nyaralóhoz vezető útra, és elzötyögött a házakat jelző táblák mellett, azoknak a családoknak a nyaralói mellett, amelyek gyerekeivel annyit játszott régen. Jó emlékek, rossz emlékek – mind visszatértek, miközben az úton haladt. Emlékezett, hogy addig forgott az autógumiból készült hintán, amíg teljesen el nem szédült, annyira, hogy hányni kezdett. A víztorony mögött csókolózott a kiálló fogú Lucy Baylorrel. Hallotta a betörő ablak roppanását, és tudta, hogy az ő baseball-labdáját fogják megtalálni a cserepek között. Az emlékek olyan élénkek voltak, hogy észre sem vette, amikor a kavicsos felhajtóra érkezett.

A nyaraló előtt egy autó állt. Mellé kanyarodott és kiszállt. Sehol nem látta a vezetőt. Vajon a betörő már annyira kétségbeesett, hogy képes fényes nappal visszatérni?

Felsietett a bejárati lépcsőn, és meglepetten hallotta a teáskanna fütyülését a konyhából. Ki lenne annyira szemtelen, hogy nemcsak betör, de rögtön otthonosan is érzi magát? Kitárta az ajtót, és egyből szembe találta magát a tettessel.

– Éppen teát főzök – mondta Miranda. Halványan elmosolyodott, nem barátságtalanul, inkább idegesen. Talán félt. A tálca felé bólintott, amelyet a kezében tartott. – Kérsz?

James körbenézett a szobában. A könyvek egy része rendezett halmokban állt a földön. Az asztalt letakarították, a fiókok tartalma dobozokba került. Lassan végignézett a három könyvespolcon. Az egyik már háromnegyedig üres volt.

– Azzal töltöttük a délelőttöt, hogy átnéztük Richard papírjait – magyarázta Miranda. – Sajnos még semmit sem találtunk, de…

A férfi értetlenül megrázta a fejét.

– Kicsodával?

– Miss St. Johnnal.

– Ő is itt van?

– Hazament, hogy megetesse Ozzie-t.

Egymásra néztek. *Megpróbálok távol maradni tőled, gondolta a férfi, és tessék, itt vagy! Itt vagyunk, egyedül ebben a házban.*

Lehetőségek cikáztak az agyában. A kísértés, a józan ész ellensége gonosz táncát járta, mint mindig, amikor kettesben maradtak egy szobában. Richardra gondolt, majd a nőre, aztán kettőjükre együtt. Ez fájt! Talán pont ezért akart erre gondolni… Azért, hogy elnyomja azt az érzést, amelyet a nő keltett benne.

– Miss St. John azt gondolta, hogy elkezdhetjük nélküled is – magyarázta sietve Miranda, mintha hirtelen ki akarná tölteni a csendet. – Nem tudtuk, mikor jössz ide, és nem akartunk otthon felhívni. Feltételezem, hogy bizonyos értelemben betolakodók vagyunk, de… – A hangja elhalkult.

– Jogi értelemben – szólalt meg egy idő után a férfi – azok vagytok.

A nő letette a tálcát, majd James szemébe nézett. Már nem volt ideges. Helyette nyugodt elszántság vett erőt rajta.

– Talán igen. De ezt kellett tennem. Együtt is kereshetjük, külön is kereshetjük, de én mindenképp keresni fogom! – Felszegte az állát, és rezzenéstelenül állta a férfi tekintetét. – Tehát, James, mi legyen?

9.

A férfi tekintete kifejezéstelen volt, olyan semmitmondó, mint a háta mögötti fehér fal. Annál többet mondott Mirandának a saját csalódottsága. Azt remélte, hogy legalább egy kis örömet fog látni a férfi szemében, ha itt találja. Azonban nem számított erre a… közömbösségre. *Mi történt, amióta nem láttalak? Mit mondott neked Evelyn? Ugye erről van szó? Meggyőztek! Richard családja… a te családod.*

James vállat vont.

– Gondolom, annak lenne inkább értelme, ha együtt dolgoznánk.

– Természetesen annak.

– És ti már el is kezdtetek, ahogy látom.

Miranda csendben töltött magának egy pohár teát, és a könyvespolchoz vitte. Ott nyugodtan folytatta a már megkezdett munkát. Levette a könyveket, megpörgette a lapokat, és figyelte, hogy nincs-e köztük valami. Hátában érezte a férfi tekintetét.

– Elkezdheted a másik polcot – javasolta neki anélkül, hogy ránézett volna.

– Mit találtatok eddig?

– Semmi meglepőt – egy másik könyvért nyúlt –, ha nem számítjuk bele Richard fura ízlését az olvasnivalók terén. – A borítóra nézett: *A tengeri hullámok fizikája*. – Például ez is. Nem hittem volna, hogy érdekli a fizika.

– Nem is érdekelte. Amikor tudományokról volt szó, nemigen konyított hozzá.

Miranda kinyitotta a könyvet.

– Nos, ez az ő könyve. Valaki bele is írt egy ajánlást… – A szöveget olvasva elpirult.

– Mi az?

– Ismered a régi mondást? Soha ne ítélj meg egy könyvet a külső borítójáról!

James odament mellé, és a válla fölött áthajolva belelesett a könyvbe. *Száz és egy erotikus testhelyzet*, olvasta a belső borítólapon. Vajon képek is vannak benne?

A lány felcsapta a könyvet az egyik oldalon, és elvörösödött. Ami azt illeti, voltak benne képek.

James a könyvért nyúlt. Lélegzete súrolta Miranda nyakát, akinek a bőre viszketni kezdett.

– Ez biztos egy álborító – mondta a férfi. – Kíváncsi lennék, mennyi álcázott könyv van még itt.

– Nem ellenőriztem – ismerte el Miranda. – Csak papírlapok után kutattam, nem néztem a tartalmukat.

James visszalapozott, és hangosan felolvasta a kézzel írt ajánlást:

– „Az én kedves Richardomnak. Kipróbálhatnánk a negyvennyolcast megint? Szerelmed: M.” – A férfi Mirandára nézett.

– Nem tőlem kapta! – tiltakozott a nő.

– Akkor ki az az M?

– Valaki más.

A férfi összevont szemöldökkel az írásra nézett.

– Vajon mi lehet az a negyvennyolcas? – Odalapozott.

– Nos?

– Jobb, ha nem tudod – dörmögte James, és becsapta a könyvet.

Az erőteljes mozdulattól egy kis papírfecni hullott ki belőle, és a földre esett. Mindketten meglepetten nézték. James hajolt le érte elsőként.

– „Drága szerelmem! – olvasta hangosan. – Mindennap, minden percben rád gondolok. Már nem érdekelnek a szabályok, a jó hírem, sem a pokol tüze. Csak te vagy, és én, meg az együtt töltött idő. Kedvesem, ez az én elképzelésem a mennyországról.” – James a nőre meredt.

Miranda egyenesen a szemébe nézett.

– Amennyiben arra gondolsz – mondta kimérten –, azt sem én írtam! – Idegesen elvette a könyvet, és lerakta a legközelebbi halomra.

– Gondolom, elrakjuk az „érdekes dolgok” csoportba, és folytatjuk a többivel – mondta a férfi.

Miranda leült a szőnyegre. James az egyik polccal szemben helyezkedett el. Nem értek egymáshoz, nem is néztek egymásra. *Helyes, így biztonságosabb*, gondolta a lány, *mindkettőnk számára*.

Fél órán keresztül lapozgatták a könyveket, s nagy porfelhőket kavarva csapták össze egyiket a másik után. Miranda talált rá a kirakós játék következő darabjára. Egy fizetési főkönyvben volt, egy borítékban, amelyre „Levonandó kiadások” volt írva.

– Ez egy számla – nézett homlokráncolva a papírra. – Egy hónappal ezelőtt Richard négyszáz dollárt fizetett ennek a cégnek.

– Milyen szolgáltatásért? – kérdezte James.

– Azt nem írja. Az Alamo Magánnyomozó Irodának állították ki, Bass Harborben.

– Magánnyomozó iroda? Vajon Richard mit akart tőlük?

– James – a nő átadta neki a lapot –, nézd meg, ki írta alá!

– William B. Rodell? – Kérdőn nézett a nőre.

Legalább újra rám nézel, gondolta Miranda.

– Nem emlékszel? – kérdezte. – Arra az üzenetre Richard aktáiban.

James a számlára meredt, s hirtelen világosság gyúlt az agyában.

– Hát persze – mondta halkan –, W. B. R!

Willie Rodell Maine és Florida között ingázott. Nyáron Maine-ben lakott, így most is itt volt, s fémből készült asztala mögött ücsörgött, előtte könyvek és papírok halmaza, mintha egy erődítmény lenne. Az iroda szigorúan egyszemélyes volt – egy telefonkészülék, egy íróasztal, egy ember. De micsoda ember! Willie Rodell teste elég nagy volt ahhoz, hogy kitöltse kétembernyi öltönyét. *Ez lehet az, amit úgy hívnak: texasi méret,* gondolta Miranda.

– Igen, talán dolgoztam valaha Mr. Tremain-nek – mondta épp Rodell, hátradőlve ugyancsak texasi méretű székében.

– Ez azt jelenti, hogy igen vagy nem? – kérdezte James.

– Nos, mivel maga egy számlát tart a kezében, amit én állítottam ki, azt hiszem, akkor igen.

– Milyen munkát végzett?

– A szokásosat – vont vállat Willie.

– Magának mi a szokásos?

– Főleg helyi dolgokkal foglalkozom, ha érti, mire gondolok. Ki mit csinált kivel, effélék. – Önelégült mosolyán látszott, hogy valami sikamlós dologra gondol.

– De Richardnak nem ilyesmi kellett, ugye?

– Nem. Habár úgy tudom, az ő esetében is lett volna bőven mi után nyomozni.

Miranda égő arccal Willie asztalára meredt, ahol egy halom törött ceruza meg széthajtogatott gémkapocs hevert, egy csomó furcsa újság tetején: *Forró Hölgyek, Nemzeti Lakatosmester, Autó és Vezetője.*

James egyből a tárgyra tért.

– Felbérelte, hogy írjon aktákat a szomszédjairól, igaz?

Willie kedvesen nézett rá.

– Aktákat?

– Láttuk őket, Mr. Rodell! Richard papírjai között voltak. Részletes jelentés szinte minden tulajdonosról az út mentén. Mindegyik elég kínos részleteket tartalmazott az illető életéről.

– A szennyeséről.
– Pontosan.
– Nem én írtam őket – vont vállat megint Willie.
– Az egyik jelentéshez egy üzenet is volt mellékelve: „Szeretne még többet? Szóljon.” Az aláírás W. B. R. volt – James elvett egy névjegykártyát az asztalról –, ami történetesen megegyezik a maga nevének kezdőbetűivel.
– Micsoda egybeesés, nem?
– Mindent tudni akart a szomszédjairól. Miért?
– Talán kotnyeles volt?
– Tehát azért fizette, hogy megírja azokat az aktákat.
– Mondtam, hogy nem én írtam! – Willie feltartotta az egyik kezét. – Cserkész becsületszó!
– Akkor ki írta?
– Nem tudom. De csodálom a munkáját.
Miranda, aki eddig csendben ült, most ismét az egyik újságra pillantott: *Nemzeti Lakatosmester.*
– Maga ellopta őket! – szólalt meg teljes bizonyossággal a hangjában. Willie kerek arcába nézett. – Ezért bérelte fel magát Richard! Hogy lopja el valahonnan a papírokat.
Willie hátradőlt, és egy nem létező hajtincset söpört ki a szeméből.
– Azért fizette, hogy betörjön! – folytatta Miranda. – Mi mást kellett még tennie?
– Nézze! – kezdte Willie, mindkét kezét megadóan feltartva. – Engem azért fizetnek, hogy adatokat gyűjtsek, rendben? Én csak teszem a dolgomat. Az ügyfeleket nem érdekli, hogyan, lényeg, hogy megkapják, amit kérnek.
– És honnan szedte azokat az aktákat? – kérdezte James.
– Azok csak részei egy csomó papírnak, amit elhoztam.
– Mit hozott még el?
– Pénzügyi jelentéseket, bankszámlakivonatokat. De nem is loptam el igazából, inkább csak kölcsönvettem egy időre, amíg le nem fénymásoltam őket. Aztán visszatettem oda, ahol találtam.
– A Stone Coast Vállalat irodájába – mondta Miranda.
Willie a nőre vigyorgott.
– Tehát azok Tony Graffam aktái voltak? – mondta James. – Nem Richardéi.
– Mr. T. nem is tudta, hogy léteznek, amíg át nem adtam neki. Biztosra vettem, hogy majd kér még többet is. Tudják, hogy van az. Ha ízlik a kóstoló, többet akarnak belőle. Többet is hozhattam volna.
– Miért nem tette?
– Kirúgott.
– Micsoda? – kérdezte hökkenten Miranda.
– Így volt! – mondta Willie. – Két nappal azután, hogy odaadtam neki a papírokat, felhívott és azt mondta, hogy köszöni szépen, de többet nem tart a munkámra igényt, és hogy mennyivel tartozik. Ez történt.
– Megmondta, hogy miért rúgja ki?
– Nem. Csak annyit mondott, hogy tartsam az egészet titokban, és hogy többet már nem érdekli a Stone Coast.
– Mikor volt ez?
– Ó, körülbelül egy héttel a halála előtt.
– Ugyanakkor közölte Jill-lel is, hogy leállt a cikkel – mondta Miranda. Jamesre nézett. – Talán látta, hogy mi van róla Tony Graffamnél, és úgy döntött, hogy leállítja az egész nyomozást.

– Én átnéztem azokat a papírokat, mielőtt odaadtam neki – mondta Willie. – Semmilyen jelentés nem készült Tremainről. Amennyire én tudom, semmi olyan, amivel meg lehetett volna zsarolni.

– Van róluk másolata?

– Mr. T. mindent elvitt. – Willie összekulcsolta a kezét a tarkóján, és kinyújtózott. Hóna alatt látni lehetett az izzadságfoltokat. – Na már most, nem hiszem, hogy az akták miatt döntött a leállításom mellett. Szerintem valaki felajánlott neki ösztönzésképpen egy összeget, ha elfelejti az egészet.

– De Richardnak nem volt szüksége pénzre – mondta Miranda. – Nem lehetett megvesztegetni.

– Szívem, mindenkit meg lehet vesztegetni – mondta Willie, nyilvánvalóan bőséges tapasztalat birtokában –, csak meg kell találni a megfelelő árat. Még egy olyan gazdag fickónak is megvan a maga ára, mint Tremain.

– A lusta ember így dolgozik oknyomozó újságíróként – mondta James. – Felbérel egy gengsztert, hogy lopja el a bizonyítékot.

– Nem gondoltam volna, hogy képes ilyet művelni – mondta Miranda, majd csendben maga elé meredt.

Nem sokkal múlt dél, ilyenkor általában Bass Harborben tömve van a Main Street nyaralókkal. Aznap azonban, hála a hideg nyári esőnek, még a legelszántabb városnézőnek is hűvös volt az idő. Miranda és James a kabátjába burkolózott. Rajtuk kívül senki sem sétált az utcán.

– Én azt hittem, hogy tehetséges volt – szólalt meg halkan újra Miranda. – Ahogy meg tudott írni egy cikket! Mindig olyan bizonyítékokkal állt elő, amelyek megleptek mindenkit. Ezek szerint azonban a piszkos munkát mindig mással végeztette.

– Ez volt Richard módszere – felelte James. – Mindig a könnyebb utat választotta.

Miranda ránézett. A ködtől nedves haja fekete, zilált fürtökbe tapadt össze. James egyenesen előremeredt, az arcéle nem árult el semmit.

– Ilyen volt kisfiúnak is? – kérdezte a lány.

– Mindig ügyesen megtalálta a rövidebb utat. Néhány dollárért megkért valakit, hogy írja meg az olvasónaplóját, vagy segítsen neki felkészülni a dolgozatokra. Még olyan bolondot is talált, aki megcsinálta helyette a matekleckéjét. – James szégyenlősen elmosolyodott. – Engem.

– Lefizetett, hogy megcsináld neki a leckét?

– Inkább zsarolásnak nevezném.

– Mivel tudott zsarolni téged?

– Sok mindennel. Betört ablakok, letaposott virágágyás… Elég rossz gyerek voltam.

– De ezek szerint jó voltál matekból.

James felnevetett.

– Elég sok mindenhez értettem, ha valaki megfenyegetett, hogy beárul.

– Richard pedig kihasználta ezt.

– Idősebb volt nálam, és sok tekintetben okosabb is. Mindenki kedvelte őt, mindenki a legjobbat gondolta róla. Rólam pedig a legrosszabbat. – Megrázta a fejét. – És pont ezt látom most az ő gyerekeinél is: Phillip az aranyfiú, Cassie pedig egész életében csak meg akar felelni.

– Te is egész életedben csak meg akarsz felelni?

James Mirandára nézett, majd elkapta róla a tekintetét.

– Nem szeretném ugyanazokat a hibákat elkövetni az életben, amelyeket Richard.

Beleértve a velem való kapcsolatot, gondolta a lány.

Az idő hirtelen még hidegebbre, ráadásul sötétebbre fordult, ami pontosan megfelelt a lelkiállapotuknak. Az esőből zivatar lett.

– Menjünk be valahová, és ebédeljünk meg? – javasolta James. – Még van másfél óránk a komp indulásáig.

Találtak egy kávézót a Main Street egyik kis mellékutcájában. Kívülről szerény helynek tűnt, a hozzá illő névvel: Mary Jane's. Végül a bentről áradó friss kávé és a sült hús illata miatt tértek be. Semmi különlegessel nem szolgáltak, csak finom, laktató étellel, sült csirkével és burgonyával, hozzá ropogós zöldbabbal, mellé pedig friss kávét kaptak. A levertsége ellenére Mirandának nem volt semmi baj az étvágyával. Az étkezést egy szelet barackos pitével és egy harmadik csésze kávéval fejezte be.

– Amúgy – szólalt meg James – megkönnyebbültem, hogy megtudtam az igazságot azokról az aktákról.

– Megkönnyebbültél, hogy megtudtad, Richard egy betörőt fizetett?

– Legalább nem ő szaglászott a szomszédai körül. Nem ő akarta megzsarolni őket.

Miranda lerakta a villáját.

– No lám, sikerült bebeszélned magadnak, hogy betörni a Stone Coast Vállalathoz sokkal becsületesebb cselekedet?

– Nem ezt mondom. De tudom, hogy Richard hogyan igazolta volna az eljárását. Látta, hogy a fejlesztési beruházások már tönkretették a part egy részét. Aztán közeledtek az ő háza felé is, és arra gondolt, hogy ideje tenni valamit. Mindent meg kell találnia a befektetőről, vagyis ellopni néhány aktát, pénzügyi jelentést, aztán az egészet a fickó arcába vágni.

– De nem tette, és épp ez a különös benne! Fizetett Rodellnek, hogy ellopja az iratokat, aki megszerezte őket, majd Richard ejtette az egész ügyet. Lefújta a cikket, kirúgta Rodellt… – Elhallgatott, majd sóhajtott egy mélyet. – Aztán megváltoztatta a végrendeletét.

– Nem értem, ez hogyan kapcsolódik ide – vonta fel a szemöldökét James.

– Az időzítés miatt. Esetleg talált valamit a papírok között, ami miatt megharagudott Evelynre, ezért döntött úgy, hogy távol tartja Rose Hilltől.

– Azt gondolod, hogy volt egy akta Evelynről? Nem láttunk ilyet.

– Talán Richard megsemmisítette. Vagy mégis elvitték a nyaralóból a halála után.

Mindketten elhallgattak, és a következményeket fontolgatták. Evelynen kívül kinek állna érdekében elvinni egy ilyen iratot?

– Ez őrültség! – jelentette ki James. – Miért akarna Evelyn ellopni bármit is a saját nyaralójukból? Hiszen az övé is volt, bár soha nem járt oda! Senki sem csodálkozott volna, ha csak úgy besétál. – Kortyolt egyet a kávéjából. – Nem tudom elképzelni, hogy betörne oda, és mindent feldúlna.

És azt sem tudod elképzelni, hogy ő ölte meg Richardot, tűnődött Miranda. Jamesre és a sógornőjére gondolt. Vajon a kapcsolatuk csupán baráti? Vagy ennél tovább is mentek? A férfi makacsul ellenáll a feltevésnek, hogy Evelyn bármi rosszat követhet el, akár rablást, akár gyilkosságot. Miranda meg tudta érteni az okát, végtére is Evelyn gyönyörű nő. És most már független is.

Ésszerű lenne, ha James és Evelyn összeházasodna. A pénz legalább a családban maradna, és még nevet sem kellene változtatni a csekkfüzeten. Mindenki hamar tudna azonosulni az új szerepével. James úgyis gyerekkora óta a bátyjához akar hasonlítani. Most Richard helyére léphetne. Egy ilyen házasság még társadalmilag is elismert lenne.

Azt pedig én soha nem tudnám megadni neki, látta be a lány.

A pincérnő megérkezett a számlával. Miranda nyúlt érte, de James előbb elkapta.

– Majd én fizetek – ajánlotta.

A lány elővett néhány bankjegyet a zsebéből, és az asztalra tette.

– Ez minek? – kérdezte James.

– Nevezd büszkeségnek – mondta Miranda, és felállt –, de én mindig fizetem a részemet.
– Ha velem vagy, nem kell.
– De kell – szögezte le a lány határozottan. – Főleg akkor, ha veled vagyok! – Felkapta a kabátját, és kiment az ajtón.
A férfi csak kint érte utol. Az eső elállt ugyan, de a nap még nem bukkant elő, és az eget szürke felhő borította be. Egymás mellett sétáltak egy ideig, nem igazán barátként, de nem is idegenként.
– Őszinte leszek – kezdte a férfi. – Nem terveztem, hogy ma viszontlátlak. Hogy egyáltalán még egyszer látlak.
– Ez egy kisváros, James. Nehéz elkerülni egymást.
– Vissza akartam menni Greenwichbe holnap.
– Ó! – Miranda maga elé nézett, és igyekezett nem mutatni csalódottságát.
Nem akart fájdalmat érezni. Megfogadta, többé nem hagyja, hogy egy Tremain megbántsa, most azonban mégis ez történt.
– De gondolkodtam – folytatta James.
Erre Miranda megállt, és a férfira nézett. *James arra vár, hogy eláruljam magam. Hogy kiderüljön, mennyire becsapva érzem magam. Ami igaz is, a fene egye meg!*
– Arra gondoltam, hogy maradnék még néhány napot – magyarázta a férfi –, csak azért, hogy tisztázzak néhány kérdést Richarddal kapcsolatban.
A lány még mindig nem mondott semmit.
– Szóval ezért maradok a városban. Csakis ezért.
– Talán céloztam valami másra? – szegte fel állát az ismerős mozdulattal Miranda.
– Nem – sóhajtott fel James. – Nem céloztál.
Még egy háztömböt sétáltak csendben.
– Te is ugyanazokat a válaszokat keresed, gondolom – szólalt meg a férfi.
– Nincs más választásom. A jövőm, a szabadságom múlik rajta.
– Nézd, tudom, bizonyos értelemben annak lenne értelme, ha együtt dolgoznánk. De nem túl…
– …jó ötlet – fejezte be helyette Miranda. – Így értetted, igaz? Túl kellemetlen neked egy olyan nővel mutatkoznod, mint amilyen én vagyok.
– Nem ezt mondtam.
– Semmi baj, James. – A lány idegesen megfordult, és elindult az ellenkező irányba. – Igazad van, természetesen, nem dolgozhatunk együtt. Mert nem bízhatunk igazán egymásban, ugye?
A férfi nem válaszolt, egyszerűen csak melléje szegődött, kezét a zsebébe süllyesztve. Ez a némaság azonban jobban fájt Mirandának, mint bármi, amit mondhatott volna.

Talán nem bíztak egymásban, talán nem akartak semmit sem egymástól, de az megkerülhetetlen tény volt, hogy ha mindketten válaszokat keresnek, akkor a nyaralóban kell dolgozniuk. Ezért amikor másnap reggel Miranda bekanyarodott Rose Hill elé a feljáróra, meg sem lepődött azon, hogy James autója már ott áll. Ozzie a teraszon feküdt szomorúan. Néhány nem túl lelkes farkcsapással üdvözölte a lányt, de látva, hogy ő sem fogja behívni, nyüszítő szőnyeggé vedlett vissza.
Miss St. John és James már átvizsgálta a második könyvespolcot is. A szoba egyre inkább olyanná vált, mint egy természeti csapás sújtotta övezet. Iratokkal teli papírdobozok, ingadozó könyvtornyok, üres kávéspoharak és koszos kiskanalak hevertek szanaszét.
– Látom, nélkülem is elkezdtétek – mondta Miranda, és igyekezett nem nézni Jamesre. A férfi ugyanúgy kerülte az ő pillantását. – Találtatok valamit?

– Limlomot – válaszolta Miss St. John, és elgondolkodva nézett rájuk. – Bevásárlólisták, receptek, még egy szerelmes üzenet M.–től, néhány elég jó iskolai dolgozat…

– Phillipé?

– Cassandráé. Biztos ide jött néha tanulni. Néhány könyve is van itt.

Miranda felvett egy adag papírt, és átnézte a címeket: „A búr háború politikai elemzése – Biztos pusztulás: a francia gyarmatosítók Vietnamban – A média és az elnöki politika." Mindegyiken Cassandra Tremain aláírás állt.

– Okos lány – mondta Miss St. John. – Kár, hogy az a ravasz bátyja mindig ellopja a sikereit.

Miranda újra belenyúlt a dobozba, és előhúzta M. másik üzenetét. Géppel írták:

Éjfélig vártam rád – de nem jöttél. Elfelejtetted? Fel akartalak hívni, de mindig attól félek, hogy ő veszi fel. Az övé vagy minden hétvégén, minden éjjel, minden szabadidődben. Nekem csak a maradék jut.

Hogyan mondhatod, hogy szeretsz, amikor elmész, és hagyod, hogy várjak rád? Ennél többet érek!

Miranda csendesen visszaengedte a papírt a dobozba. Az ablakhoz ment, és a tengerre nézett. Sajnálat ébredt benne a nő iránt, aki a levelet írta, a fájdalom miatt, amelyet elszenvedett. *Mindketten megfizettük ezt az árat azért, mert nem a megfelelő férfit szerettük.*

– Miranda? – kérdezte James. – Valami baj van?

– Nem… – Megköszörülte a torkát, és a férfi felé fordult. – Jól vagyok. Tehát… hol kezdjem?

– Segíthetnél befejezni ezt a polcot. Hol itt, hol ott találok papírokat, ezért lassabban haladok, mint gondoltam.

– Igen, persze! – A lány a polchoz ment, kihúzott egy könyvet, és a férfi mellé ült a földre. Nem túl közel, nem túl távol. *Sem barátok, sem ellenségek,* gondolta. *Csak két ember, akik ugyanazon a szőnyegen ülnek, és ugyanaz a céljuk. Ehhez még csak kedvelnünk sem kell egymást.*

Egy órán keresztül lapozgattak, és a port legyezgették. Úgy tűnt, hogy a legtöbb könyvet már évek óta ki sem nyitották. Húsz évvel azelőtti képeslapokat találtak, amelyeket még James anyjának címeztek. Rábukkantak egy kézzel írt listára a Rose Hill mellett látható madárfajokról és egy húszéves könyvtári felszólításra, amely még mindig az érintett könyvben lapult. Az évek alatt a Tremain és a Pruitt család sok kacatja halmozódott fel ezeken a polcokon. Időbe telt, amíg szétválogatták a fontosat a lényegtelentől.

A legközelebbi nyomot egy hatalmas atlasz szolgáltatta, amely Maine állam területének térképeit tartalmazta. James kihúzta a polcról, kinyitotta, majd megfordult és azt kérdezte:

– Miss St. John, hallott már valaha arról a helyről, hogy Hemlock-fennsík?

– Nem. Miért?

– Van itt róla egy térkép! – James elővette a lapot, és kiterítette a szőnyegre. Hat összeragasztott, fénymásolt oldalból állt. Az oldalak viszonylag újnak tűntek. Fel voltak rá vázolva a telekhatárok, és be is voltak számozva. A lap tetején állt a terv neve: Hemlock-fennsík. – Azon töprengek, hogy Richard talán ingatlanba akart fektetni.

Miss St. John leguggolt, hogy közelebbről is szemügyre vegye.

– Várjunk csak! Ez ismerősnek tűnik. Ez nem a mi utunk? Ez a telek a végén, az egyes számú, ez Rose Hill!

James bólintott.

– Igaza van. És ez itt pedig St. John-liget, meg a kőfal.

– Ez a Stone Coast Vállalat térképe! – mondta Miranda. – Látod? A legtöbb telekre rá van írva, hogy eladva.

– Te jó ég! – csodálkozott el Miss St. John. – Nem gondoltam, hogy ennyi telket eladtak nekik. Már csak négyen maradtunk, akik ellenálltunk Tony Graffamnek.

– Milyen ajánlatot tett a St. John-ligetre? – kérdezte Miranda.

– Nagyon jó árat adtak volna érte akkoriban. Amikor elutasítottam, még emelt is rajta. Ez egy éve lehetett. Nem is értettem, miért tett ilyen nagylelkű ajánlatot. Tudod, ezek mind védett területek. A régi házak mind megmaradhattak, mert még azelőtt építették őket, mielőtt a vidékfejlesztési bizottság létrejött volna. Újat építeni azonban nem lehetett, ezért üzleti szempontból a terület értéktelen volt. Aztán hirtelen átminősítették nyaralóövezetté, így most egy aranybányán ülök. – A többi eladatlan területre nézett. – Ahogy az öreg Sulaway is. Meg a hippik a Frenchmanék nyaralójában.

– És Tony Graffam – tette hozzá Miranda.

– Mi van, ha a döntés nem érvényes? – kérdezte James. – Mi van, ha lefizették a bizottság tagjait? Ha ez a tény napvilágra kerül…

– Szerintem akkor olyan tiltakozás törne ki, hogy muszáj lenne visszaállítani – mondta Miss St. John. – És akkor Mr. Graffam egy halom értéktelen terület büszke tulajdonosa lehetne.

– De ez most is értéktelen neki, Miss St. John – mondta Miranda a térképet tanulmányozva. – Graffamnek szüksége van az útra, hogy a telkeihez tudjon jutni. És maga azt mondja, hogy az út Richardé… volt.

– Igen. Lassan körbeértünk, nem? – állapította meg halkan James. – Mindig ide lyukadunk ki: a kapcsolathoz Richard és a Stone Coast Vállalat között. – Felállt, és leporolta a nadrágját. – Talán itt az ideje, hogy meglátogassuk a szomszédainkat.

– Melyiket? – kérdezte Miranda.

– Sulawayt és a hippiket. A másik két telek tulajdonosát, akik még nem adták el. Járjunk utána, hogy Graffam gyakorolt-e rájuk nyomást, mondjuk egy-két zsaroló levél formájában!

– Nem próbálta megzsarolni Miss St. Johnt sem – szögezte le Miranda –, pedig ő sem adta el a telket.

– Á, igen, de az én részem nem éri meg a fáradságot – legyintett Miss St. John. – Az csak egy kis föld a legszélén. Ami pedig a zsarolást illeti, láttátok, hogy nem sok említésre méltó dologra akadt rólam. Nem mintha nem örülnék egy jó kis felpezsdítő botránynak az én koromban.

– A többiek talán sokkal támadhatóbbak – jegyezte meg James. – Például az öreg Sulaway. Legalább próbáljuk meg, és beszéljünk vele!

– Jó ötlet! – vágta rá Miss St. John. – Mivel magának jutott eszébe, James, maga menjen!

A férfi felnevetett.

– Nem hittem volna, hogy ilyen gyáva lesz, Miss St. John.

– Csak túl öreg vagyok ahhoz, hogy felidegesítsenek.

James figyelmeztetés nélkül megragadta Miranda kezét, és egy mozdulattal felhúzta, mire a lány majdnem James karjaiban kötött ki. Hogy meg tudjon támaszkodni, a férfi mellkasára tenyerelt. Aztán gyorsan hátralépett.

– Ezt vegyem kérésnek, hogy kísérjelek el? – kérdezte gunyorosan.

– Inkább könyörgésnek! Segíts meglágyítani az öreg Sulawayt!

– Nem túl közlékeny?

– Inkább mondjuk azt, hogy nem volt túl kedves hozzám, amióta betörtem az ablakát egy baseball-labdával. Huszonöt évvel ezelőtt.

Miranda csodálkozva felnevetett.

– Mind a ketten úgy beszéltek, mintha félnétek tőle.

– Úgy tűnik, ő még nem találkozott az öreg Sulawayjel – kacsintott Miss St. John Jamesre.

– Van valami, amit tudnom kellene róla?

James és Miss St. John egymásra néztek.

– Csak annyit, hogy legyél óvatos, amikor belépsz a kertjébe – figyelmeztette Miss St. John. – Többször is figyelmeztesd, hogy közeledsz! És készülj fel arra, hogy gyorsan kell majd kijönnöd!

– Miért? Kutyái vannak?

– Nincsenek. De van egy sörétes puskája.

10.

– Te vagy az a fiú, aki betörte az ablakomat? – kiabálta Homer Sulaway. – Igen, megismerlek!

A bejárati ajtó előtt állt, csontos karjával egy puskát ölelt magához, rákászcsizmája a bokájánál lötyögött. James azt mondta Mirandának, hogy a férfi nyolcvanöt éves. A fogatlan, ráncos arcú jelenség azonban legalább száznak látszott.

– Menjenek innen! Hagyjanak békén! Nem tudok még egy betört ablakot megcsináltatni.

– De hát én kifizettem magának, nem emlékszik? – bizonygatta James. – Hat hónapig füvet kellett nyírnom érte, de kifizettem.

– Jól van – enyhült meg Sully. – Különben kifüstöltelek volna innen titeket.

– Beszélhetünk magával, Mr. Sulaway?

– Miről?

– A Stone Coast Vállalatról. Azt szeretném tudni…

– Nem érdekel! – Sully megfordult, és csoszogva elindult a házba.

– Mr. Sulaway, van itt egy fiatal hölgy, aki azt szeretné kérdezni…

– Nem érdekelnek a fiatal hölgyek! Az öregek se! – Ezzel az ajtó már be is csapódott mögötte.

Csend lett.

– Nos – mormogta James –, az öregfiú kétségtelenül higgadtabb, mint régen.

– Szerintem fél – mondta Miranda –, ezért nem akar beszélni velünk.

– Mitől fél?

– Találjuk ki! – A lány közelebb ment a kunyhóhoz, és kiabálni kezdett: – Mr. Sulaway! Mi csak azt szeretnénk tudni, hogy megpróbálták-e megzsarolni! Megfenyegette magát a Stone Coast?

– Hazugságot terjesztenek! – kiáltotta ki Sulaway az ajtó mögül. – Gonosz hazugságokat! Semmi sem igaz belőle!

– Tony Graffam nem ezt mondja.

Az ajtó kitárult, és Sully kiviharzott a teraszra.

– Mit mond rólam az a Graffam? Most mit akar bemesélni az embereknek?

– Itt kint is állhatunk, és elmondhatjuk kiabálva, vagy beszélhetünk csendben is. Melyiket szeretné?

Sulaway körbenézett, mintha valaki figyelné őket. Majd felcsattant:

– Nos? Maguknak írásos meghívó kell, vagy mi?

Követték a házba. Sully konyhája sötét kis zug volt, az ablakok elől termetes fák fogták el a fényt.

Minden polc és pult tele volt szeméttel és mindenféle limlommal. Még a padlón is újságpapírhalmok tornyosultak. A konyhaasztal volt az egyetlen szabad terület. Leültek mellé, attól félve, hogy a régi székek összetörnek alattuk.

– A bátyádé volt a legfontosabb terület – magyarázta Jamesnek Sully. – De Richard nem akarta odaadni, nem bizony! Azt mondta, össze kell fognunk. Azt mondta, nem adhatjuk el, bármennyi levelet küldenek is, bármennyi hazugságot mondanak is. – Megrázta a fejét. – Nem lett jó vége a dolognak! Majdnem mindenki aláírta Graffam papírját. És nézd meg, mi történt Richarddal! Hallottam, hogy ledöfték.

Miranda látta, hogy James rápillant. Az öreg Sully annyira elzárva élt a világtól, hogy fogalma sem volt arról, épp azzal a nővel ül egy asztalnál, akit Richard Tremain ledöfésével vádolnak.

– Egy levélről beszélt – mondta James –, amelyben azt írják, hogy adja el a telket. Graffam küldte?

– Nem volt rajta aláírás. Úgy hallottam, egyiken sem.
– Tehát Richard is kapott levelet?
– Gondolom. Barrettsék is kaptak az út végén. Talán mindenki kapott, de az emberek nem akartak beszélni róla.
– Mit írtak a levélben? Abban, amit maga kapott?
– Hazugságokat. Gonosz, csúf hazugságokat…
– És abban, amit Richard kapott?
– Ahhoz nem volt közöm – vont vállat Sully.
Miranda körbenézett a konyhában, a túlzsúfolt polcokon. Mr. Sulaway igazi gyűjtögető volt. Mindent megtartott, szemetet és értéket egyaránt.
– Magánál van még a levél? – kérdezte.
Sully behúzta a nyakát, mint egy rák, aki visszabújik a páncéljába.
– Talán – morogta.
– Láthatnánk?
– Nem tudom. – Felsóhajtott, és megdörzsölte az arcát. – Nem tudom.
– Tudjuk, hogy nem igaz, amit írnak, Mr. Sulaway. Csak azt szeretnénk látni, hogy milyen módszerekkel dolgoznak. Meg kell állítanunk Graffamet, mielőtt még több kárt okozhatna.
Sully egy pillanatig magába roskadva ült és hallgatott. Miranda már azt hitte, hogy talán nem is hallotta, amit neki mondott. Aztán hirtelen talpra ugrott, és a konyhapulthoz ment. Egy lisztes dobozból előhúzott egy papírlapot, és odanyújtotta a lánynak.
Miranda szétsimította az asztalon.
„Mi történt igazából Stanleyvel? Lula M. tudja. Mint ahogy mi is.”
A rejtélyes szavak alatt egy ceruzával írt sor volt: „Add el, Sully!”
– Ki az a Stanley? – kérdezte Miranda.
Sully belesüppedt a székébe, és kérges kezét bámulta.
– Mr. Sulaway?
– A testvérem – suttogta az öreg.
– Mire utal ez az üzenet?
– Már régen történt… – Sully megtörölte a szemét, mintha egy ködfelhőt akarna szétoszlatni, amely akadályozza a látásban. – Csak egy baleset – motyogta –, bármikor megtörténhet odakint. A tengerben nem lehet megbízni. Nem fordíthatsz hátat neki…
– Mi történt Stanleyvel? – kérdezte óvatosan Miranda.
– Bele… beleakadt a hálóba a csizmája. Belerántotta a vízbe. A víz hideg decemberben. Megfagyasztja a véredet. Én a Sally M. fedélzetén voltam, nem vettem észre. – Megfordult és kinézett az ablakon.
Hirtelen úgy tűnt, a fák még szorosabban fogják körbe a házat, elzárva a napfénytől, a melegtől.
Csendben vártak.
– Én találtam meg – folytatta halkan. – Kihúztam a vízből a Lula fedélzetére. Levágtam róla a köteleket… és a kikötőbe vittem. – Megrázkódott. – Ez történt. Régen, ötven éve. Talán még több…
– És ez az üzenet?
– Hazugság! Azután terjedt el, hogy…
– Mi után?
– Azután, hogy elvettem Jessie-t. – Kis szünetet tartott. – Stanley özvegyét.
– Mr. Sulaway? – szólalt meg halkan James. – Mit írtak Richardnak?
– Nem mondta el nekem – rázta meg a fejét az öreg.
– De írtak valamit?

– Bármi is volt az, nem győzték meg, hogy adja el Rose Hillt. Kemény feje volt a bátyádnak. Ezért érte utol a vég.

– Maga miért nem adta el, Mr. Sulaway? – kérdezte Miranda.

– Mert nem akarom – fordult az öreg a nő felé. Miranda látta a szemében a sarokba szorított ember tekintetét. – Nem tudnak semmivel megijeszteni. Már nem.

– Valóban?

– Rákos vagyok.

– Szerinted tényleg megölte a testvérét? – kérdezte Miranda.

A nyírfák és fenyőfák árnyékával tarkított úton sétáltak. James zsebre dugott kézzel, homlokát ráncolva lépkedett.

– Mit számít az már, hogy megtette-e, vagy sem?

Igen, mit is számít? Az öreg már az utolsó útra készülődött. Ártatlan vagy bűnös, ötven évig élt együtt a következményekkel.

– Nehéz elhinni, hogy Graffam képes volt előásni ezt a történetet – mondta Miranda. – Ő újonnan érkezett a szigetre. Amivel Sullyt vádolta, az már ötven éve történt. Hogyan bukkanhatott rá?

– Magánnyomozókat bérelt fel?

– És azt írta abban a levélben, hogy „Sully”. Emlékszel? Csak egy helyi lakos használná ezt a nevet.

– Tehát volt egy helyi hírszerzője. Valaki, aki jól ismert itt mindent.

– Vagy valaki a szakmából, aki tudta, mi történik a városban – tette hozzá a nő, Willie B. Rodellre és az Alamo Magánnyomozó Irodára gondolva.

Egy táblához értek, amelyen „A harmónia háza” volt olvasható.

– Régen ez volt Frenchmanék nyaralója – mondta James –, amíg meg nem vették a hippik.

Egy kitaposott földúton haladtak. Még mielőtt meglátták volna a házat, meghallották a szélcsengők hangját. Közelebb érve láthatták, hogy a szélcsengő szivárványszínekben játszó üvegből készült, és a terasz fölött csillog. A kunyhó ajtaja tárva-nyitva állt.

– Van itthon valaki? – kiáltott James.

Először csak a szélharang válaszolt. Majd messziről nevetést hallottak, és a hangok egyre közeledtek. A fák között egyszer csak meglátták őket: két férfi és egy nő közeledett feléjük. Egyikükön sem volt semmilyen ruha.

Amikor észrevették a váratlan vendégeket, láthatóan nem jöttek zavarba. A nő kusza hajába jócskán vegyültek ősz tincsek, és nyugodt közömbösséggel szemlélte őket. A két férfi, aki kísérte őt, ugyancsak bozontos és derűs volt. Az egyik ezüsthajú és cserzett bőrű férfi tűnt a hivatalos szószólónak. A másik kettő bement a kunyhóba, ő pedig üdvözlő kézmozdulattal közeledett feléjük.

– Megtalálták a harmónia házát – kezdte. –Vagy ez csak egy szerencsés véletlen?

– Céllal jöttünk – mondta James, és kezet rázott a férfival. – James Tremain vagyok, Richard öccse. Az övé volt a Rose Hill nyaraló, fent az úton.

– Á, igen. A hely a fura rezgésekkel.

– Fura rezgések?

– Vanna mindig érzi, ha közel megy hozzá: a viszály hullámai.

– Ezt nem vettem észre.

– A húsevők általában nem érzik. – A férfi Mirandára nézett. Fakó kék szemének tekintete szinte kényelmetlenül nyílt volt. – Zavarja magát a természetes állapotom?

– Nem – felelte a lány –, csak nem vagyok hozzászokva… – Tekintete lefelé siklott, majd gyorsan visszakapta a férfi arcára.

A férfi szánakozóan nézett rá.

– Milyen messzire kerültünk az édentől! – sóhajtotta. A teraszhoz ment, és megragadott egy leplet, amely kint száradt a kötélen. – De a vendéglátás első szabálya – kezdte, dereka köré tekerve a ruhát –, hogy ne hozzuk kényelmetlen helyzetbe a vendégeket. Ezért eltakarjuk a családi ékszereket. – A ház felé mutatott.

Bent Vanna, aki szintén lepelbe öltözött, törökülésben ült egy festett üvegű ablak alatt. Szeme csukva volt, kezét tenyerével felfelé a térdére tette. A másik férfi az alacsony asztal mellett térdelt, és éppen barna rizses szusit tekert fel. Mindenhol cserepes virágok díszlettek, sűrűek, mint a vízi növények. Jól illettek az indonéz fityegőkhöz, a himbálódzó kristályokhoz, a tömjén illatához. Az egész hatást csak a sarokban álló faxgép rontotta el.

Vendéglátójuk, akinek meglepően világi neve volt: Fred, csipkebogyóteát töltött nekik, és szentjánoskenyérrel kínálta őket. Elmesélte, hogy Maine-be jönnek minden nyáron, hogy újra kapcsolatba kerüljenek a földdel. New York olyan számukra, mint a pokol. Hamis emberek, hamis értékrenddel. Csak azért dolgoznak ott, hogy kapcsolatot tartsanak az átlagos emberekkel. Valamint szükségük van a bevételre. Az év nagyobb részében elviselik a városi élet betegségeit, belélegzik a mérgeket, finomított cukorral rongálják testüket. A nyár azonban a megtisztulás időszaka. Ezért jöttek ide, ezért hagyták ott a munkahelyüket minden évben két hónapra.

– Mivel foglalkoznak? – kérdezte Miranda.

– Mi vagyunk a Nickels, Fay és Bledsoe könyvelő cég tulajdonosai. Én vagyok Nickels.

– Én vagyok Fay – mondta a férfi, aki szusit készített.

A nő kétségtelenül Bledsoe volt, de folytatta csendben a meditálást.

– Tehát látják – mondta Nickels –, minket nem lehet meggyőzni arról, hogy adjuk el a telket. Ez a föld a kapocs anyánkhoz.

– Régebben az övé volt? – kérdezte James.

– Minden a Földanyáé.

– Ó! – köszörülte meg a torkát James.

– Megtagadtuk az eladást. Nem számít, akármennyi nevetséges levelet küldenek is nekünk…

Miranda és James egyszerre kapta fel a fejét.

– Levelet? – kérdezték kórusban.

– Tizenöt éve élünk együtt hárman, tökéletes testi összhangban. Nincs féltékenykedés, nincs súrlódás. Az összes barátunk tud róla. Ezért nem igazán okozna gondot, ha ezt bárki más megtudná.

– Ezzel fenyegették magukat a levélben? – kérdezte Miranda.

– Igen. „Nyilvánosságra hozzuk a maguk különc életvitelét”, valami ilyesmi állt benne.

– Nem csak maguk kaptak levelet – mondta James. – Az a gyanúm, hogy mindenki az út mentén, aki nem akarta aláírni a szerződést, kapott egyet.

– Nos, nem a megfelelő embereket fenyegették meg. Pont a különc életmódot szeretnénk támogatni. Igazam van, barátaim?

– Ho – mondta a másik férfi.

– Egyetért – fordított Fred.

– Ki írta alá a levelet? – kérdezte Miranda.

– Senki. Bass Harborből küldték, és a New York-i házunkba kaptuk.

– Mikor?

– Három-négy hónappal ezelőtt. Azt tanácsolták, hogy adjuk el a telket. Nem nevezték meg, hogy kinek. Amikor azonban Mr. Graffam megtette a vételi ajánlatát, gyanítottuk, hogy ő áll az egész mögött. Ellenőriztem a Stone Coast Vállalatot. Kis kérdezősködés, és rájöttem, kivel állok szemben. A forrásaim azt mondták, hogy nagy pénzről van szó. Graffam csak egy befektető képviselője volt. Szerintem itt szervezett bűnözésről van szó.

– Mit akarnak tenni a Shepherd-szigettel? –kérdezte James.

– New York kezd kényelmetlen lenni nekik. Azt hiszem, a partra akarnak költözni. Az északi partot szemelték ki célpontnak. Itt már kezd kifejlődni az idegenforgalom. És nézzenek szét idefent! Óceán, erdő, nincs bűnözés. Biztos akad néhány gyanútlan balek, aki jó árat fizetne azért, hogy itt legyen egy nyaralója.

– Találkozott valaha Graffammel?

– Meglátogatott minket, hogy tárgyaljunk. Megmondtuk neki, persze nem nyíltan, hogy – Fred elvigyorodott – közösüljön saját magával. Nem vagyok biztos benne, hogy megértette.

– Milyen ember? – kérdezte Miranda.

– Ostoba! – horkant fel Fred. – Úgy értem, tényleg buta. Akkora az IQ-ja, mint egy padlizsánnak. Nem is értem, hogyan tudta rávenni a többieket, hogy adják el neki a területeket. – Felnevetett. – Találkoznia kellene vele, Tremain, aztán szóljon, ha nem ért egyet azzal, hogy ő visszafejlődés a papucsállatka őseinkhez képest.

– Egy papucsállatka – szólalt meg Bledsoe, rövid időre kinyitva a szemét – sokkal fejlettebb hozzá képest.

– Sajnos – mondta Fred –, attól félek, hogy a terület átminősítése végleges. Hamarosan körül leszünk véve. Itt egy Condos lesz, ott egy Dunkin' Donuts… – Szünetet tartott. – És tudja mit? Akkor fogjuk eladni! Istenem, mekkora nyereségünk lesz! Egy egész megyét meg tudnánk venni belőle Allagashben.

– Még meg lehet akadályozni – mondta Miranda. – A Rose Hillhez nem fognak hozzájutni, és akkor a területet visszaminősítik.

– Semmi esély rá – ingatta a fejét Fred. – Itt adóból származó bevételről van szó. A védett területek semmit sem hoznak a szigetnek. De egy szép kis nyaralóövezet? Én könyvelő vagyok. Ismerem a mindenható pénz erejét.

– Vannak emberek, akik harcolni fognak ellene.

– Az mindegy. – Fred elégedetten kortyolt egyet a csipkebogyóteából. A lepel szélei kibomlottak, és most meztelen combokkal ült ott. Ősz feje körül a tömjén füstje lengedezett. – Sikíthatnak, tiltakozhatnak, a buldózerek elé fekhetnek… reménytelen. Van, amit nem lehet megállítani.

– Ez meglehetősen kiábrándult válasz – mondta Miranda.

– Kiábrándító időkben élünk.

– Nos, nem tudták megvenni Rose Hillt. – Miranda felállt. – És ha a beruházások mögött szervezett bűnözés áll, fogadok, hogy a sziget harcolni fog ellenük. Az itteni emberek nem szeretik a gengsztereket. Nem kedvelik a betolakodókat, ennyi.

Fred mosolyogva nézett fel rá.

– Maga is kívülálló, ugye, Miss Wood?

– Nem vagyok idevalósi. Egy éve érkeztem.

– Mégis befogadták magát.

– Nem, nem fogadtak be. – A lány az ajtó felé indult. Ott állt egy ideig, az üvegen át kifelé nézett. Odakint a fák hullámoztak a kék ég alatt. – Soha nem fogadtak be – mondta halkan. – És tudja mit? – Hosszan felsóhajtott. – Csak most ébredtem rá, hogy soha nem is fognak.

Egy harmadik autó is állt a Rose Hill előtt.

Már az út utolsó kanyarjából észrevették az új, csillogó, bordó fényezésű Saabot. Bekukkantottak a kocsi makulátlan belsejébe. Sehol nem látszódott hányódó névjegykártya vagy cukorpapír a bőrüléseken.

A bejárati ajtó csikorogva kinyílt, és Miss St. John lépett ki rajta.

– Hát itt vagytok! – mondta. – Vendégünk jött: Jill Vickery.

Persze, gondolta Miranda. *Ki más lenne képes ilyen tisztán tartani egy autót?*

Jill a könyvek között álldogált, s egy dobozt tartott a kezében. Meglepetten nézett Mirandára, de nem szólt semmit.

– Elnézést, hogy váratlanul ugrottam be – mondta –, de szükségem volt néhány nyilvántartásra. Phillippel holnap megyünk a könyvelőhöz. Tudják, rendeznünk kell minden adót a *Herald* átírása előtt.

– Megtalálta itt a pénzügyi nyilvántartásokat? – vonta össze a szemöldökét James.

– Csak az utolsó havit. Nem voltak az irodában, ezért gondoltam, Richard ide hozta, hogy dolgozzon rajta. És igazam volt.

– Hol voltak? – kérdezte James. – Mi átkutattunk mindent, de nem láttuk őket.

– Az emeleten, az éjjeliszekrény fiókjában. – Azt már nem magyarázta meg, hogy ezt honnan tudta. Az első szobába nézett. – Láthatóan átkutatták a helyiséget. Mit keresnek? Rejtett kincset?

– Bármilyen anyagot a Stone Coastról – mondta James.

– Igen. Annie említette, hogy ebbe az irányba indultak. Szerintem zsákutca. – Hűvösen Mirandára nézett. – Hogy állnak a dolgaid? – Inkább udvarias kérdés volt, semmint érdeklődő vagy kedves.

– A dolgok… bonyolultak – felelte Miranda.

– Képzelem. Hallom, hogy Annie-nél laksz mostanában.

– Csak átmenetileg.

Jill felvillantotta gúnyos mosolyát.

– Nem túl helyes döntés. A perről Annie fog írni, te pedig vele laksz most. Így el kell vennem tőle az ügyet. Tudod, független újságírás, meg ilyesmi.

– A *Herald*nál senki sem lehet független – mutatott rá James.

– Meglehet. – Jill felvette a dobozt. – Nos, jobb, ha megyek. Hagyom magukat tovább kutatni.

– Miss Vickery? – szólította meg Miss St. John. – Talán maga fényt tudna deríteni egy kérdésünkre.

– Igen?

– Találtunk egy üzenetet, valamilyen M. Írta. – Miss St. John átnyújtotta neki a lapot. – De nem Miranda volt az. Nem tudja, ki lehet?

Jill minden érzelem nélkül olvasta el az üzenetet, még a tökéletes szemöldöke sem rezzent. *Bárcsak én tudnék így viselkedni, ilyen nyugodt lenni!* – gondolta Miranda.

– Nincs rajta dátum. Tehát… – Jill felnézett – több lehetőség is van. Nem biztos, hogy valakinek a kezdőbetűje. M. lehet a becenév rövidítése is.

– Több lehetőség?

– Igen. – Jill feszengve Mirandára nézett. – Richardnak… volt egypár hódítása. Főleg a nyári beugrók között. Volt egy lány tavaly… Mielőtt téged felvettünk, Miranda. Chloe volt a neve, vagy hasonló. Egy összefüggő mondatot sem tudott leírni, de nagyon csinos volt. Olyan interjúkat készített, amelyeket más nem is értett, ezzel az őrületbe kergette Annie-t. – Jill a papírra nézett. – Ezt egy régi írógépen írták. Látják? Az e hurokja kicsit piszkos, meg kellene tisztítani a betűket. Ha jól emlékszem, Chloe mindig ilyenen gépelt. Ő volt az egyetlen a szerkesztőségben, aki nem tudta használni a számítógép billentyűzetét. – Visszaadta Miss St. Johnnak a lapot. – Akár ő is lehetett.

– Mi történt Chloe-val? – kérdezte James.

– Ami várható volt: forró és heves kapcsolat, tűzijáték, aztán még egy összetört szív.

Miranda érezte, hogy a torka összeszorul, az arca elvörösödik. Senki nem nézett rá, de tudta, hogy ő áll a figyelem középpontjában, mintha csak rá bámultak volna. Az ablakhoz ment, és megmarkolta a függönyt. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy továbbra is

egyenesen álljon, s ne hajtsa le a fejét. *Még egy összetört szív…* ettől úgy érezte magát, mint egy kiállítási tárgy, rajta a címke: *Még egy buta, hiszékeny nő*. Ezt gondolták róla.

Ezt gondolta magáról.

Jill újra kézbe vette a dobozt.

– Jobb lesz, ha visszamegyek az irodába, mielőtt elszabadul a pokol. – Az ajtóhoz ment, és ott megállt. – Ó, majdnem elfelejtettem, James! Annie most hallotta az újdonságot.

– Milyen újdonságot? – kérdezte James.

– Tony Graffam újra a városban van.

Miranda nem mozdult. Hallotta, hogy Jill lemegy a lépcsőkön, beindítja a Saab motorját, és elporzik. Erezte Miss St. John és James tekintetét a hátában. Csendben nézték őt, elviselhetetlen szánakozással.

Kinyitotta a bejárati ajtót, és kiszaladt a nyaralóból.

James a mezőn érte utol. Megragadta a karját, és szembefordította magával.

– Miranda…

– Hagyj békén!

– Nem futhatsz el előle…

– Bárcsak elfuthatnék! Jill is megmondta: én csak egy összetört szív vagyok. Még egy buta nő, aki pont azt kapta, amit megérdemelt.

– Te nem érdemelted meg.

– A fenébe is, James, ne sajnálj engem! Azt ki nem állhatom! – Kitépte magát a szorításból, és elfordult.

A férfi visszahúzta. Ezúttal mindkét csuklóját megfogta, szorosabban. A nő csak azt vette észre, hogy a férfi sötét szemébe néz.

– Egyáltalán nem sajnállak – tagolta James. – Ne számíts az én sajnálatomra, Miranda! Azért, mert túl jó vagy hozzá. Több jó tulajdonságod van, mint bármelyik nőnek, akivel valaha találkoztam. Rendben, hiszékeny vagy. És rászedhető. Mindannyian így kezdjük. Te tanultál belőle. Magadat ostorozod, és talán meg is érdemled, de ne vidd túlzásba, mert szerintem Richard legalább annyira szerelmes volt beléd, mint amennyire te belé.

– Ettől jobban kellene éreznem magam?

– Nem akarlak vigasztalni. Csak azt mondom, amit gondolok.

– Rendben! – Miranda gúnyosan felnevetett. – Szóval azt mondod, hogy egy fokkal jobb vagyok az ostobánál? – Megint megpróbált kiszabadulni.

A férfi még szorosabban fogta.

– Tehát – mondta halkan James – tudom, hogy nem te vagy az első. Tudom, hogy Richardnak rengeteg nője volt. Néhánnyal találkoztam is az évek során. Némelyik gyönyörű volt. Némelyik tehetséges, sőt kiváló. De az összes nő közül, akik mindannyian kivételesek voltak, te vagy az egyetlen, akibe Richard tényleg szerelmes volt.

– Az összes gyönyörű nő közül? – A lány megrázta a fejét és nevetett. – Miért pont én?

– Mert te vagy az egyetlen, akibe én is beleszeretnék – vallotta be csendesen a férfi.

Miranda hirtelen elhallgatott. A férfi ránézett, fekete haja lobogott a szélben, arca ragyogott a fényben. A nő hallotta saját gyors lélegzetvételét, fülében érezte a szívverését. James elengedte a csuklóját. Miranda nem mozdult, még akkor sem, amikor a férfi átölelte, amikor szorosan magához vonta. Még arra sem volt ideje, hogy tiltakozzon, amikor James szorosan az ajkára tapasztotta a száját.

Az első érintésre elveszettnek érezte magát. Úgy tűnt, hogy a nap forogni kezd a fejük fölött, és egyre kábítóbban világít a nagy kékségben. Aztán már csak a férfi volt, csak az ő árnyéka, amint fekete üstökével eltakarta a kék eget. Miranda egy pillanatig ellenállás és megadás között habozott, majd a karját James nyaka köré fonta, száját megnyitotta, s hevesen a férfihoz simult. Szinte beitta magába a férfi ízét, melegségét.

A nő, akit az egyik testvér meghódított, most már a másiknak veti alá magát. Milyen gyorsan megadta magát, milyen gyorsan elbukott!

A napsütés elvakította, amikor elhúzódott. Az arca lángolt. Semmit sem hallott a saját hangos zihálásától.

– Nem akarok kézről kézre járni, James – mondta –, nem akarok!

Megfordult és átsétált a mezőn. Visszament a nyaralóba, léptei nyomán kavargott a napsütötte fű illata. Tudta, hogy a férfi követi, de James ezúttal nem akarta utolérni. Miranda egyedül ballagott, és a délutáni napsütés, a hullámzó vadvirágok, a pitypang pelyhei a levegőben mind-mind csak fokozták boldogtalanságát.

Miss St. John a teraszon álldogált. Miranda halványan bólintott felé, és besétált mellette a házba. Egyenesen a könyvespolchoz ment, megragadott egy kupac könyvet, és a földre tette. Céltudatosan lapozni kezdte az oldalakat, amikor lépteket hallott a teraszról.

– Nem jó időzítés egy vitához, James! – hallotta Miss St. John szavait.

– Nem szeretnék vitatkozni.

– A tekintetén látszik. Az ég szerelméért, higgadjon le! Álljon meg, vegyen egy mély lélegzetet!

– Minden tiszteletem az öné, Miss St. John, de maga nem az anyám.

– Ez igaz, nem vagyok az anyja! – csattant fel Miss St. John. Miközben lement a lépcsőn, ezt morogta: – De azt észreveszem, ha egy férfinak szüksége van a tanácsomra!

A bejárati ajtó becsukódott. James bent állt, és Mirandát nézte.

– Rosszul értelmezted – kezdte.

– Valóban? – nézett rá a nő.

– Ami köztetek történt Richarddal, az egy külön dolog. Halott ügy. Semmi köze hozzánk.

– Nagyon is van köze hozzánk – csapta össze a könyvet Miranda.

– De te úgy állítod be, hogy én csak… csak ott folytatom, ahol ő abbahagyta.

– Rendben, talán nem ilyen egyszerű a helyzet. Talán nem is vagy tudatában annak, amit teszel. – Egy újabb könyvért nyúlt, és erősen összpontosított a lapokra. – Mindketten tudjuk, hogy Richard volt a család arany ifja, az övé volt minden, és mindent ő örökölt. Te voltál az a Tremain, aki még csak egy vállalatot sem kapott. Nos, ha nem tudtál örökölni egy újságot, vagy a vagyont, akkor legalább legyen tiéd a bátyád levetett szeretője. Vagy ne adj' isten, a felesége. Gondolj bele! Evelynnek még csak a nevét sem kellene megváltoztatnia.

– Befejezted?

– Teljesen.

– Jó! Mert nem hiszem, hogy tovább tudnám hallgatni ezt a sok sületlenséget. Először is engem egy cseppet sem érdekel a sógornőm. Soha nem is érdekelt. Amikor Richard elvette feleségül, én szinte részvétet akartam nyilvánítani neki. Másodszor, egyáltalán nem érdekel, ki kapja a *Herald*ot. Én soha nem akartam magamnak. Az újság Richardé volt, már a kezdetektől. Harmadszor… – szünetet tartott, és mélyet sóhajtott, mintha abból bátorságot merítene. – Harmadszor – ismételte halkan –, én nem vagyok Tremain.

A nő hirtelen ránézett.

– Miről beszélsz? Te Richard testvére vagy, nem?

– A féltestvére.

– Úgy érted… – A férfi fekete szemébe nézett, és látta magát a szénfekete tükröződésben.

James bólintott.

– Apám tudott róla. Azt hiszem, anyám soha nem mondta el neki nyíltan, de nem is kellett. Csak rám nézett, és észrevette. – Keserűen elmosolyodott. – Vicces, hogy én soha nem gondoltam rá. Egész gyerekkoromban ezen gondolkodtam, hogy miért nem tudom utolérni Richardot. Bármilyen keményen próbáltam, soha nem tudtam elérni, hogy apa figyeljen rám. Az anyám próbált kárpótolni ezért. Ő volt a legjobb barátom, amíg meg nem halt. Aztán csak

hárman maradtunk. – Egy székbe süppedt, és megdörzsölte a homlokát, mintha megpróbálná kiűzni az emlékeket.

– Mikor tudtad meg – kérdezte halkan Miranda –, hogy ő nem az apád?

– Csak évekkel később, amikor haldoklott. Akkor vallomást tett a halálos ágyán. Csak éppen nem nekem mondta el, hanem Richardnak. Még a legvégén is ő volt a kiválasztott. – James fáradtan hátradőlt, fejét a párnákra fektette, és a mennyezetet nézte. – Később elolvastam a végrendeletét. Nem értettem, miért hagyott ki belőle szinte teljesen. Ó, persze eleget adott ahhoz, hogy elindítsam a vállalkozást, de ennyi volt. Azt hittem, hogy a házasságom miatt van, mert apa kezdettől fogva ellenezte. Fájt, de elfogadtam. A feleségem nem. Kiabálni kezdett Richarddal amiatt, hogy ez így nem igazságos. Richard elvesztette a hidegvérét, és mindent elmondott. A nagy titkot, hogy a testvére egy fattyú!

– Akkor hagytad el a szigetet?

A férfi bólintott.

– Egyszer vagy kétszer visszajöttem a feleségem kedvéért. Miután elváltunk, úgy tűnt, hogy nincs már semmi, ami ide kössön. Ezért nem jöttem. Egészen mostanáig.

Elhallgattak. A férfi az emlékeibe merült, a régi sebeire gondolt. *Nem csoda, hogy soha nem fedeztem fel benne hasonlóságot Richarddal,* gondolta Miranda. *Ő egyáltalán nem Tremain! Önálló ember, amilyen Richard soha nem lehetett volna.*

Olyan férfi, akit tudnék szeretni.

James érezte, hogy Miranda őt nézi, és érezte, hogy felé nyúl. Gyorsan felállt, és mesterkélt közömbösséggel az ajtóhoz ment. Ott megállt és a mezőre nézett.

– Talán igazad van – mondta.

– Miben?

– Abban, hogy a Richarddal való kapcsolatod közénk áll.

– Tehát?

– Tehát hiba lenne… te meg én… nem szabad belekeverednünk.

A lány maga elé nézett, még a férfi háta előtt sem akarta felfedni a fájdalmát.

– Akkor nem kellene, ugye? – suttogta.

– Az az igazság – fordult szembe vele James, és Miranda akarata ellenére ránézett –, hogy túl sok okunk van arra, hogy ne tegyük. Ami köztünk történt, az… – vállat vont – …csak szórakozás, semmi több.

Semmi több. Valóban, ha messziről nézzük. Semmi olyan, amiért az ember kockáztatna.

– Mégis… – folytatta a férfi.

– Igen? – Miranda hirtelen reménykedve felnézett.

– Nem válhatunk most el azok után, ami történt: Richard halála, a tűz és ez… – mutatott a könyvek borította szobára.

– Nem bízol bennem, és mégis a segítségemet kéred?

– Te vagy az egyetlen, akinek igazán érdeke fűződik ahhoz, hogy kiderüljön az igazság.

– Ebben igazad van – nevetett fel ernyedten Miranda. Keresztbe fonta a karját a mellén. – Tehát, mi jön most?

– Beszélnem kell Tony Graffammel.

– Veled mehetek?

– Nem, egyedül szeretném elintézni. Addig te befejezheted idefent. Az emeleten is van még könyv.

Miranda körbenézett a szobában a könyvtornyokon meg papírhalmazokon, és megrázta a fejét,

– Legalább tudnám, hogy mit keresek! Hogy a betörő mit keresett…

– Van egy megérzésem, hogy még mindig itt van valahol.

– Bármi legyen is az.

James megfordult, és kinyitotta az ajtót.
– Ha megtalálod, tudni fogod.

11.

Fred Nickels jellemzése Tony Graffamról a legnagyobb mértékben megállta a helyét. Graffam selyemöltönyt viselt rikító vörös nyakkendővel, és a kisujján aranygyűrűt hordott. Az irodájában a kevés bútor mellett leginkább az tűnt fel, hogy nem voltak sem könyvek a polcon, sem papírok az asztalon. A falon csak Shepherd szigete északi partjának térképe lógott. Nem volt ráírva ugyan, de Jamesnek elég volt egyetlen pillantást vetnie a széles, íves öbölre, hogy felismerje.

– Én mondom, ez nevetséges – panaszkodott Graffam. – Először a rendőrség, most meg maga! – Az asztala mögött ült, mintha az megvédhetné őt. Még azért sem állt fel, hogy kezet fogjon. Izgatottan beletúrt dauerolt hajába. – Maga szerint én képes lennék tönkretenni bárkit csak úgy? És miért, egy darab földért? Teljesen ostobának néz?

James udvariasan inkább nem válaszolt a kérdésre.

– Ugye maga tett ajánlatot a Rose Hillre?

– Igen, természetesen. Az a legjobb telek odafent.

– A bátyám pedig visszautasította az ajánlatot.

– Nézze! Sajnálom, ami a bátyjával történt. Tragédia, igazi tragédia. Nem mondom persze, hogy jól kijöttünk volna egymással. Nem tudtam vele üzletet kötni. Teljesen elzárkózott a kérdéstől. Úgy értem, igazán ellenségesen viselkedett. Nem tudom, miért. Ez csak üzlet, nem igaz?

– Nekem az volt a benyomásom, hogy ez egyáltalán nem üzleti kérdés. A Stone Coast Vállalat úgy tüntette fel az egészet, mint állagmegóvási fejlesztést.

– Pontosan az is! Rengeteg pénzt ajánlottam érte a bátyjának, többet, mint amit a Természetvédelmi Hivatal fizetett volna. Ezenkívül a család élete végéig használhatta volna a nyaralót. Hihetetlen ajánlat!

– Hihetetlen…

– Rose Hill-lel együtt kibővíthettük volna a parkot egészen a hegyoldalig. Akkor onnan is fel lehetett volna jutni. A kilátás és a megközelítés…

– Megközelítés?

– A karbantartók számára, természetesen. Tudja, a túraútvonalakhoz… Ösvények, hogy mindenki élvezhesse a természetet, meg minden. Még a nyomorékok is… öö, úgy értem, a hátrányos helyzetűek.

– Maguk mindenre gondoltak.

– Igen. Mindenre – mosolyodott el diadalmasan Graffam.

– Es hogyan jön a képbe a Hemlock-fennsík?

– Tessék? – Graffam megmerevedett.

– Hemlock-fennsík. Azt hiszem, ez a maguk tervezett fejlesztésének az elnevezése.

– Nos, semmi sem volt megtervezve…

– Akkor miért kérték az átminősítést? Mennyibe került lefizetni a vidékfejlesztési bizottságot?

Graffam arca kimért lett.

– Hadd ismételjem el, Mr. Tremain: a Stone Coast Vállalat azért jött létre, hogy védje az északi partot. Elismerem, kellett volna fejlesztéseket végezni néhány helyen, de csak hogy fennmaradjon a vállalat. Néha egyezséget kell kötnünk. Olyat is meg kell tenni, amit nem szeretnénk.

– Ebbe beletartozik a zsarolás is?

– Micsoda? – egyenesedett fel hirtelen Graffam.

– Fred Nickelsről beszélek. Homer Sulawayről. Ezek a nevek bizonyára ismerősen csengenek magának.

– Igen, hogyne! Két földtulajdonos. Ők visszautasították az ajánlatomat.

– Pedig valaki csúnya leveleket küldött nekik, felszólítva őket, hogy adják el a tulajdonukat.

– Maga szerint én küldtem a leveleket?

– Ki más? Négy ember utasította vissza a maga ajánlatát. Ketten fenyegető leveleket kaptak. A harmadikat – a bátyámat – megölték.

– Ide akar kilyukadni, ugye? Úgy akarja beállítani, mintha közöm lenne a halálához!

– Ezt mondtam volna?

– Nézze, én már eleget vesztettem ezen az ügyön. Már egy éve vacakolok ezzel a kisvárossal. Mindent megtettem, hogy menjen ez a dolog, de nem leszek az ő kedvükért még bűnbak is.

James zavartan nézett Graffamre. Miről locsog ez a fickó? Kiknek a kedvéért?

– Nem voltam az államban, amikor megtörtént! Tanúim is vannak rá, akik eskü alatt is igazolják.

– Kinek dolgozik? – vágott közbe James.

Graffam állkapcsa hirtelen összezáródott. Lassan hátradőlt, arckifejezése kőkemény volt.

– Tehát van egy csendestársa – vonta le a következtetést James. – Valaki, aki a pénzt adja. Valaki, aki kiterveli a piszkos munkát. Kit képvisel maga? A csőcseléket?

Graffam nem válaszolt.

– Maga szemmel láthatóan halálra van rémülve, Graffam!

– Nem kell válaszolnom a kérdéseire…

James támadásba lendült.

– A bátyám nyilvánosságra akarta hozni a részleteket a Stone Coast Vállalatról, igaz? Ezért küldtek neki egy fenyegető levelet. Aztán rájöttek, hogy őt nem lehet megzsarolni. Vagy megvenni. Tehát mit tettek? Lefizettek valakit, hogy oldja meg a kérdést!

– Vagyis gyilkolja meg? – Graffam nevetésben tört ki. – Ne vicceljen, Tremain! Egy ringyó ölte meg, ezt mindketten tudjuk. Veszélyesek ezek a kis riherongyok. Kirúgja őket, és máris bepipulnak. Felragadnak egy kést, és ennyi! Még a zsaruk is egyetértenek. Annak a kis cafkának megvolt rá az oka.

– Magának pedig volt veszteni való pénze. Ahogy a csendestársának is. Richardnak már a kezében voltak a maguk pénzügyi adatai. Lenyomozta a rejtőzködő társát. Nyilvánosságra hozhatta volna az ügyletet…

– De nem tette! Visszavonta a cikket, emlékszik? Megbízható forrásból tudtam, hogy nem fogja megjelentetni. Akkor meg miért mentünk volna utána?

James elhallgatott. Jill azt mondta, hogy Richard vonta vissza a cikket, ő hagyta abba a nyomozást. Ez a részlet azonban nem illett valahogy az összképbe. Miért hátrált volna meg Richard?

És meghátrált egyáltalán? Vagy Jill Vickery hazudott?

Ezen a lehetőségen tűnődött, amikor elhagyta Graffam irodáját, és a kocsija felé sétált. Egyáltalán mit tud Jillről? Csak annyit, hogy öt éve dolgozik a Heraldnál, és hogy zökkenőmentesen irányítja az újságot. Okos nő, van stílusa – és alulfizetett. Kaphatott volna jobb állásokat is a keleti parton. Miért dolgozott mégis egy eldugott kisvárosi lapnál, szinte rabszolgabérért?

Az előbb még úgy tervezte, hogy egyből a Rose Hill nyaralóba megy. Ehelyett a *Herald*hoz hajtott.

Az irodában csak kevesen voltak: egy nyári kisegítő, aki a számítógépen írt valamit, és a tördelőszerkesztő, aki egy átvilágítóasztal fölött görnyedt. James elment mellettük, és egyenesen Richard irodájába, az iratszekrényhez sietett. Megtalálta Jill Vickery aktáját, ott, ahol lennie kellett. Leült az asztalhoz, és kinyitotta.

Egy gondosan legépelt önéletrajzot talált benne, három oldalt, tele nevekkel és a korábbi munkahelyekkel. 1979-ben doktorálás a Columbián; helyi hírrovat a *San Francisco Chronicle*-nál; gyászjelentések a *San Diego Union*nél; rendőrségi szemle a *San Jose Times*nál; közéleti rovat a *Portland Press Herald*nál. Megbízható, egyenes ívű pálya.

Ámde miért kötött ki végül itt?

Valami zavarta Jamest az önéletrajzzal kapcsolatban. Valami nem volt rendben vele. Felvette a telefont, és felhívta a *Portland Press Herald*ot, Jill előző munkahelyét. Beszélt a közéleti rovat szerkesztőjével, aki csak halványan emlékezett Jill Vickeryre, mivel már régen dolgozott náluk.

James felhívta a *San Jose Times*t is. Ezúttal volt egy kis bizonytalanság, körbekiabáltak a szerkesztőségi szobában, hogy nem emlékszik-e valaki Jill Vickeryre, hét évvel azelőttről. Valaki visszakiáltotta, hogy a rendőrségi szemlénél dolgozó Jill Vickeryről van-e szó. Ez elég bizonyíték volt Jamesnek. Letette a kagylót.

Mégis… ez az önéletrajz… mi zavarja benne?

Gyászjelentések a *San Diego Union*nél… A gyászjelentések rovata az újságírás mélypontja, onnan csak felfelé lehet haladni. De hogyan került a San Franciscó-i hírrovattól ilyen mélyre?

Felhívta a *San Diego Union*t. Soha nem dolgozott ott semmilyen Jill Vickery. Ugyanerre az eredményre jutott San Franciscóban.

Az önéletrajz fele hazugság volt! Vajon csak azért, mert kicsit dúsítani akarta a munkatapasztalatok listáját? Mit csinált akkor nyolc évig az egyetem elvégzése és a *San Jose Times* között?

Még egyszer a telefonért nyúlt. Ezúttal a Columbia Egyetemet hívta, az Újságírás Tanszéket. Az adott évben vajon hányan végeztek a szakon? És hány tanulónak volt Jill a keresztneve?

Azt mondták, hogy 1979-ben csak egyetlen tanulót hívtak így. De nem Jill Vickery végzett ott, hanem Jill Westcott.

Újra felhívta a *San Diego Union*t, és ezúttal Jill Westcottról érdeklődött. Őrá azonnal emlékeztek is. Azt mondták, hogy átküldik faxon a cikket róla.

Néhány perccel később a papírlapok kicsúsztak a gépből. Egy kép Jill Westcottról, jelenlegi nevén Jill Vickeryről. A cikk pedig egy hidegvérű gyilkosról szólt!

Miranda a nap halványuló fényénél ült, és fásultan nézett szét maga körül. Az egész délutánt azzal töltötte, hogy átkutatta az emeleti fürdőszobát és a két hálószobát. Mostanra elege lett. Koszos volt, és kedvetlen. Semmi lényeges nem került elő, csak ártalmatlan papírok – számlák, egy tíz évvel ezelőtti képeslap Spanyolországból, valamint még egy gépelt levél M-től:

Én már nem az a gyenge valaki vagyok. Nélküled is szépen el fogok éldegélni. Nincs szükségem a sajnálatodra. Nem vagyok olyan, mint a többiek, azok a nők a mogyorónyi agyukkal. Csak azt akarom tudni, csak azt nem értem, hogy mi vonz téged hozzájuk. A rezgő hús? A birkaszemű imádat? Nos, mindez semmit sem ér. Ez üres rajongás. A pénzed nélkül rád sem néznének azok az ostobák! Én vagyok az egyetlen, akit nem érdekel, hogy mennyi pénzed van. És most elveszítettél.

A keserűség, a fájdalom, amely a levélből áradt, letörte Miranda kedvét is. Visszatette a fiókba, elrejtette a selyem alsónemű között. Egy másik nő fehérneműje. Egy másik nő szenvedése.

Mire rendbe rakta a szobát, már beesteledett. Nem kapcsolta fel a lámpát. Megnyugtató volt a félhomály, a nyitott ablakon át beáradó tücsökciripelés. A mező felől megérkezett az este meghatározhatatlan illata – a pára a tenger felől, a hűvös fű jellegzetes szaga. Az ablak melletti székhez ment, leült és kényelmesen hátradőlt. Annyi kétség, annyi aggodalom nehezedett rá. Minden boldogsággal töltött perc felett ott lebegett a börtön árnyéka. Az elmúlt pár napban voltak időszakok, amikor sikerült majdnem teljesen elfeledkeznie erről. De ilyenkor, amikor mély volt a csend körülötte, és egyedül maradt a félelmeivel, a börtönrácsok képe még élesebbnek tűnt. Mennyi ideig tartanak majd fogva? Tíz évig, húsz évig, életfogytiglan? Inkább meghalok…

Hirtelen éber lett. Lentről a bejárati ajtó nyikorgása hallatszott.

– James? – kiáltotta. – Te vagy az? – Senki nem felelt. Felállt a székből, és a lépcső tetejéhez ment. – James?

Hallotta, hogy az ajtó halkan becsapódik, majd csend lett, csak a tücsköket lehetett hallani a mezőn.

Első gondolata az volt, hogy felkapcsolja a villanyt, de még épp időben leállította mozdulatát. A sötétség a barátja, elrejti, megvédi.

Elhúzódott a lépcsőtől. Remegve nekinyomta hátát a falnak, és hallgatózott. Semmi nem hallatszott lentről. Csak saját szívének szapora dobbanásait érezte. Tenyere megnyirkosodott. Minden idegszálát átjárta a félelem.

Aztán meghallott valamit – egy halk léptet. A konyhában. Átsuhant egy kép az agyán: a szekrény, a fiókok… a kések!

Elszorult a lélegzete. Még messzebb húzódott a lépcsőtől, s gondolatban a menekülőutakat vette számba. Két szoba van fent, meg a fürdőszoba. És minden ablakon védőháló! Hogyan tudna átjutni rajtuk időben?

Lentről egyre több lépést hallott. A betolakodó kijött a konyhából… a lépcső felé tartott.

Miranda a nagy hálószobába menekült. Nem látott semmit, ezért nekiment egy állólámpának. A lámpa megingott és eldőlt. A csörömpölés persze kapóra jött a behatolónak, aki ebből tudta, hogy merre kell mennie.

Miranda rémülten az ablakhoz botladozott. A sötétben látta, hogy a tető enyhén lejt odakint. Onnan már csak hat méter a földig. A tetőablak nyitva volt, csak a fémháló állta útját. Meglökte, de nem engedett. Akkor vette észre, hogy körben az ablakkerethez szögezték.

Kétségbeesve rugdosni kezdte a vastag fémhálót, de minden rúgás erős ellenállásba ütközött. Újra és újra megrúgta, mire a háló kicsit kihasasodott, de a szélein tartotta magát.

A léptek már a folyosóról hallatszottak.

A lány egy végső elkeseredett rúgást mért a fémhálóra. Az ablakkeret kiszakadt, és fémhálóstól kizuhant a tetőre. Átlépett a párkányon, és a tető szélére csúszott. Ott azon tanakodott, mit válasszon: a kemény zsindelyeket a lába alatt, vagy az esést a szabadságba. Nem látta, mi van közvetlenül alatta. A rózsabokrok? Megragadta a tető szélét, és leereszkedett. Néhány másodpercig csak lógott, és felkészítette magát az ugrásra.

Aztán elengedte a tetőt.

Az éjszakai levegő süvített a füle mellett. Az esés végtelen hosszúságúnak tűnt, nagy robajjal zuhant keresztül téren és sötétségen.

Végül földet ért. A lába azonnal összecsuklott, teste elnyúlt a kavicsos úton. Egy pillanatig ott feküdt, míg felette a csillagos ég körbeforgott. A szabadság érzete minden fájdalmat kioltott belőle. A lábai akár el is törhettek, nem érezte volna. A következő pillanatban azonban belenyilallt, hogy menekülnie, futnia kell.

Tántorogva lábra állt, majd lebukdácsolt az úthoz. Végigrohant a kanyarig…

És ott elvakította egy fényszóró, amely a sötétségből bukkant elő hirtelen. Ösztönösen maga elé emelte a kezét, hogy védje a szemét. Hallotta a kocsi csikorgó fékezését, a kavicsok repkedtek a kerekek alól. Az ajtó kitárult.

– Miranda?

A lány az örömtől felzokogva James karjába esett.

– Te vagy az! – zokogta. – Hála istennek, hogy te vagy!

– Mi az? – suttogta a férfi, s magához húzta. – Miranda, mi történt?

A lány James védelmező mellkasához bújva nyögte:

– Ott van, a nyaralóban…

– Kicsoda?

Hirtelen mindketten meghallották a hátsó ajtó csapódását, s a bozóton keresztül rohanó léptek zaját.

– Szállj be a kocsiba! – utasította James. – Zárd be az ajtókat!

– Micsoda?

– Tedd, amit mondtam! – tolta a férfi a kocsi felé Mirandát.

– James!

– Mindjárt jövök!

A férfi már el is tűnt az éjszakában, Miranda hallotta elhaló lépteit. Az ösztöne azt súgta, hogy kövesse, hogy közel legyen hozzá, hátha szüksége lesz rá. Azonban már elvesztette szem elől, csak a fák árnyékait tudta kivenni a csillagos égbolt fényében, de alattuk áthatolhatatlan sötétség honolt.

Tedd, amit mond!

Beszállt a kocsiba, bezárta az ajtókat, és hirtelen olyan haszontalannak érezte magát. Miközben ő itt ül biztonságban, James talán az életéért küzd odakint!

Mit tudok itt tenni érte?

Kinyitotta az ajtót, kimászott a kocsiból és megkerülte. A csomagtartóban talált egy kerékkulcsot. Nehéznek és keménynek érezte a markában. Jól jöhet bármilyen ellenféllel szemben. Bármilyen fegyvertelen ellenféllel szemben, helyesbített magában.

Megfordult, és elindult az erdőbe. Fenyegetően magasodott előtte az árnyékfal és az alaktalan veszedelem. Valahol a sötétben James veszélyben volt. Szorosabban megmarkolta a vasat, és elindult az éjszakába.

Az aljnövényzetben közeledő léptek ráébresztették Jamest, hogy zsákmánya irányt váltott.

Jobbra fordult, a hangot követve. Ágak csapódtak az arcába, bokrok szaggatták a nadrágját. A sötétség olyan sűrű volt a fák alatt, hogy úgy érezte magát, mint egy vak, aki akadályversenyen vesz részt.

Legalább a zsákmánya sem lát semmit! *De talán nem ennyire tehetetlen*, gondolta, elhajolva a fejét súroló fenyőág elől. *Mi van, ha fegyvert tart a kezében? Mi van, ha csapdába csal?*

Vállalnom kell ezt a kockázatot!

A léptek most bal oldalról hallatszottak. A fák között átszűrődő holdfénynél a férfi hirtelen valami mozgást látott. Csak annyit tudott kivenni, hogy egy árnyék mozog az árnyékban. Tudomást sem véve arról, hogy ágak csapódnak az arcába, megindult… és egy szederbokorban kötött ki.

Az árny cikcakkban haladt a fák között. James kiszabadította magát, és folytatta az üldözést. Egyre jobban megközelítette a menekülőt. Saját szívének dobogásán át is hallotta az üldözött lihegését. Az alak éppen előtte volt, már csak néhány ág választotta el tőle.

James átvágott rajtuk, s akkor hirtelen egy tisztásra ért. Megtorpant.

A zsákmánya eltűnt. Semmi mozgást nem látott, semmi hangot nem hallott, csak a fák tetejének suhogását. Egy árnyék rezgésére a jobb oldalán gyorsan megfordult. Semmi. Tanácstalanul álldogált, amikor hirtelen balról reccsenést hallott. Megfordult, figyelte a lépteket, megpróbálta megállapítani a helyzetét. Valaki lélegzik nem messze? Nem, a szél…

Aztán újra reccsenés. Előrébb lépett. Aztán még egyet.

Túl későn érezte meg a fuvallatot, amelyet a fejéhez közeledő ág keltett.

Az ütés hátrarepítette. Kinyújtotta kezét, hogy enyhítse az esést, s érezte a fenyőtűk szúrását, a nedves leveleket, ahogy a földre esett. Megpróbált eszméleténél maradni, hogy felálljon és szembenézzen az ellenséggel, a teste azonban nem engedelmeskedett. Érezte, hogy a sötétség egyre sűrűbb lesz a szeme előtt. Szitkozódni akart mérgesen, amiért ilyen tehetetlen, de csak egy nyögés hagyta el az ajkát.

Fájdalom! Légkalapács a fejében… James meg akarta állítani, kérni, hogy hagyják abba, de a dübörgés csak folyt tovább az agyában.

– Kezd magához térni – mondta valaki.

Aztán egy másik hang, lágyabb, aggódó:

– James? James?

Kinyitotta a szemét, és meglátta Mirandát. A lámpa fénye ragyogott kócos haján, aranyfénybe borítva az arcát. Látványa csitította a férfi fejfájását. Kezdett visszaemlékezni arra, hol is volt, és hogyan jutott oda. Eszébe jutott a sötétség, a fák árnyékai.

Hirtelen megpróbált felülni, de szédülni kezdett.

– Ne! – mondta Miranda. – Ne mozogj! Feküdj nyugodtan!

– Valaki… valaki odakint…

– Elment. Már átkutattuk az erdőt – szólalt meg Lorne Tibbetts.

James visszafeküdt a párnára. Már tudta, hol van: Miss St. John kunyhójában. Felismerte a kárpitról, a rengeteg növényről. És a kutyáról. A fekete halom a kanapé másik végében feküdt, és őt nézte. Vagy nem? Attól a sok szőrtől még azt sem lehetett megállapítani, hogy volt-e egyáltalán szeme az állatnak. James lassan körbenézett a szobában. Lorne, Ellis, Miss St. John és dr. Steiner, kezében az elmaradhatatlan kis ceruzalámpával.

– A pupilla rendben. Egyformák és jól reagálnak – mondta éppen.

– Vigye innen azt a valamit! – morogta James, félretolva a lámpát.

Dr. Steiner felhorkant.

– Egy ilyen kemény fejet nehezen érhet sérülés! – Letett egy üvegcse tablettát az asztalra. – A fejfájásra. Kissé kótyagos lesz tőle, de nem fog fájni. – Becsukta a táskáját, és elindult kifelé. – Hívjanak reggel, de ne túl korán! És emlékeztetem mindannyiukat, nem szoktam, ismétlem, nem szoktam házhoz menni! – Az ajtó becsapódott utána.

– Milyen kedves a betegeivel – morogta James.

– Emlékszik valamire? – kérdezte Lorne.

A férfi megpróbált felülni. Az erőfeszítés hatására fájdalom nyilallt a koponyájába. Kezét rászorította a fejére.

– Semmire sem…

– Nem látta az arcát?

– Csak egy árnyékot.

Lorne szünetet tartott.

– Biztos abban, hogy valaki volt ott?

– Nem csak beképzelem a fejfájást! – James megragadta az orvosságos üveget, ügyetlenül levette a tetejét, és lenyelt két tablettát. – Valaki leütött.

– Férfi? Nő? – vallatta Lorne.

– Nem láttam.

Lorne Mirandához fordult:
– Eszméletlen volt, amikor rátalált?
– Kezdett magához térni. Hallottam a nyögéseit.
– Elnézést, hogy megkérdezem, Miss Wood. Láthatnám azt a kerékkulcsot, amely magánál volt?
– Mit?
– A kerékkulcsot. Magánál volt az előbb.
– Ne legyen nevetséges, Lorne! – sóhajtott fel Miss St. John.
– Csak alapos vagyok. Vetnem kell rá egy pillantást.
Miranda szó nélkül behozta a kerékkulcsot a teraszról, és átadta Lorne-nak.
– Nincs rajta vér, sem haj – mondta tömören. – Nem ezzel ütötték le.
– Nem, azt hiszem, nem – felelte Lorne.
– Jill Vickery – motyogta James.
Lorne ránézett.
– Kicsoda?
Jamesnek hirtelen eszébe jutott a délutáni felfedezése.
– Nem ez az igazi neve! Ellenőrizze a chicagói rendőrségen, Lorne! Talán van köze az ügyhöz, talán nincs, de fog találni egy letartóztatási parancsot.
– Miért tartóztatták le?
James felemelte a fejét.
– Mert megölte a szeretőjét.
Mindannyian ránéztek.
– Jill? – hitetlenkedett Miranda. – Mikor jöttél rá erre?
– Ma délután. Tíz-tizenegy évvel ezelőtt történt. Felmentették, önvédelemből elkövetett emberölésnek minősítették. Azt mondta, hogy a férfi az életére tört.
– Hogyan illik ez a képbe? – kérdezte Lorne.
– Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy az önéletrajzának a fele puszta kitaláció. Talán Richard rájött. Ha igen, és szembesítette…
Lorne Miss St. Johnhoz fordult.
– Használhatom a telefonját?
– A konyhában van.
Lorne néhány percig telefonált. Fejét rázva tért vissza a konyhából.
– Jill Vickery otthon van. Azt mondta, hogy otthon volt egész este.
– Csak fél óra innen a város – mondta Miss St. John. – Szűkösen ugyan, de meg tudta volna járni.
– Ha feltételezzük, hogy a kocsija itt állt a közelben, egyből be tudott ugrani és el tudott hajtani. – Ellisre nézett. – Ellenőrizted az utakat?
Ellis bólintott.
– Nem láttak idegen autót. Senki nem látott semmit.
– Nos – mondta Lorne –, akárki volt is, nem hiszem, hogy vissza fog térni. – A kalapjáért nyúlt. – Fogadja meg a tanácsomat, James! Ne menjen ma este sehová! Nincs túl jó állapotban ahhoz, hogy kormány mögé üljön.
James ernyedten felnevetett.
– Nem is terveztem.
– Majd én felviszem a nyaralóba – mondta Miranda. – Rajta tartom a szemem.
Lorne megállt, és először Mirandára, majd Jamesre nézett. Ha voltak is kétségei az ötlettel kapcsolatban, nem mutatta ki. Egyszerűen csak annyit mondott:
– Tegyen így, Miss Wood! Jól tartsa rajta a szemét! – Intett Ellisnek, és kinyitotta az ajtót. – Maradjunk kapcsolatban!

12

Fény szűrődött be a folyosóról a hálószoba fenyőfa parkettájára. Miranda levette az ágytakarót, és azt mondta:

– Gyerünk, feküdj le! Az orvos utasítása.

– Pokolba az orvosokkal! De legalábbis azzal az eggyel – zsémbeskedett James. Leült az ágy szélére, és megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani. – Jól vagyok. Jól érzem magam.

A nő ránézett elgyötört, borostás arcára.

– Úgy nézel ki, mint akin átment egy kamion.

– A fájdalmas igazság – nevetett a férfi. – Te mindig ilyen átkozottul őszinte vagy?

Hallgattak egy sort.

– Igen – szólalt meg aztán Miranda halkan. –Ami azt illeti, mindig.

James ránézett.

Mit látsz a szememben? – töprengett Miranda. *Őszinteséget? Vagy csupa veszélyes hazugságot? Még mindig nincs jelen a bizalom, ugye? Mindig kételkedni fogunk egymásban.* Leült a férfi mellé az ágyra.

– Mesélj el mindent, amit megtudtál ma Jillről!

– Csak annyit, amennyit a faxon megküldött San Diegó-i újságcikkben olvastam. – James elkezdte lehúzni a cipőjét. – A per során sok minden napvilágra került: szex, erőszak, keringésgyorsítók…

– Mi történt?

– A védelem azt állította, hogy Jill érzelmileg bántalmazott nő volt, fiatal, hiszékeny, sebezhető. A barátja pedig alkoholista volt, aki gyakran verte. A bíróság elhitte.

– Mit mondott az ügyészség?

– Azt, hogy Jill gyűlöli a férfiakat. Hogy csak kihasználja, befolyásolja őket. Amikor a szeretője megpróbálta elhagyni, akkor dührohamot kapott. Mindkét oldal egyetértett abban, hogy ő ölte meg. Amíg a férfi részegen feküdt, felkapott egy pisztolyt, a fejéhez fogta, és meghúzta a ravaszt. – James kimerülten a párnára feküdt. A tabletták hatni kezdtek. A szemét már alig tudta nyitva tartani. – Ennek tíz éve. Jill biztos maga mögött akarta hagyni a múltját, amikor átjött Maine-be.

– Richard tudott erről?

– Ha vette a fáradságot, hogy ellenőrizze, akkor igen. Csak az önéletrajz második fele volt igaz. Richard talán annyira el volt ragadtatva az egésztől, hogy nem ment tovább az utolsó munkahely ellenőrzésénél. Vagy talán nemrég jött rá az igazságra. Ki tudja?

Miranda elgondolkodott. Megpróbálta elképzelni, milyen lehetett Jill tíz évvel ezelőtt: fiatal, sebezhető, félénk.

Mint én.

Vagy az ügyész leírása illett rá jobban? Egy férfigyűlölő nő, akit fura szenvedély vezérel? *Éppen így próbálnak engem is gyilkosnak beállítani. És van, aki el is hiszi.*

James elaludt.

Miranda egy ideig még mellette ült, és hallgatta mély, egyenletes szuszogását. Közben azon töprengett, fog-e valaha bízni benne a férfi. Vajon fog-e valaha többet jelenteni számára, mint a kirakós egy darabját – megoldást a bátyja halálához?

Felállt és betakarta. A férfi nem mozdult. Gyengéden hátrasimította a haját, megcirógatta a borostás arcot. Erre sem mozdult meg.

Miranda lement a lépcsőn. Várták odalent a bedobozolt papírok, a kirakós többi része. Előszedte és külön aktákba rendezte őket: cikkek, pénzügyi jelentések, személyes üzenetek M.–től vagy más ismeretlen nőktől. Egy férfi életének különféle maradványai. Milyen

kevéssé ismerte Richardot! Életének nagy részét rejtve tartotta, még a családja előtt is. Ezért őrködött olyan nagyon az északi parti nyaralója fölött!

Életének szövetében én csak egy jelentéktelen szál voltam. Vajon el tudom valaha fogadni ezt?

Felállt és ellenőrizte az ajtókat, ablakokat. Majd felment az emeletre, a nagy hálószobába. James még mindig aludt. Miranda tudta, hogy a másik szobában kellene lefeküdnie, a másik ágyba, de aznap nem akart egyedül maradni a sötétben. Melegségre és biztonságra vágyott, és a tudatra, hogy James a közelben van.

Megígérte, hogy vigyázni fog rá aznap este. Milyen jobb helyet választhatna ehhez, ha nem az ágy másik oldalát?

Lefeküdt mellé, nem túl szorosan, de elég közel ahhoz, hogy érezze a férfi testének melegét, amely felé áradt.

Valamikor az éjszaka folyamán álmodott… Egy szerető férfi tartotta a karjában, és védelmezte, de amikor az arcába nézett, látta, hogy egy idegen. Kibontakozott az öleléséből, és futni kezdett. Hirtelen emberek közé ért. Ismerős arc után kutatott, egy ölelő kar után, de mindenki idegen volt, teljesen idegen.

Aztán hirtelen ott termett James, de olyan messze volt tőle, hogy el sem tudta érni. Kiáltott neki, nyújtotta felé a kezét. A férfi közeledett, és a kezével egyszer csak megérintette. Hallotta, hogy azt mondja: „Itt vagyok, Miranda! Itt vagyok…”

És ott volt.

A félhomályon át látta az arcát, a csillogást a szemében. A tekintete olyan nyugodt volt, olyan békés. A lélegzete elállt, amikor James a keze közé vette az arcát, és lassan megcsókolta. Beleremegett ebbe az egy érintésbe. Egymásra néztek, és az éjszaka megtelt a levegővételük hangjával.

James újra megcsókolta.

Miranda teste újra megremegett. És még többet akart, még többet! Álomtól ittas teste vágyakozóan felébredt. Odasimult a férfihoz, és azt kívánta, bárcsak összeolvadnának. Testük melege összeolvadt, de a ruhák még mindig rajtuk voltak zavaró akadályként.

A férfi a nő pólójáért nyúlt. Lassan áthúzta a fején, és ledobta az ágyról. Miranda nem volt ilyen türelmes, már kigombolta James ingét, feljebb húzta a pólóját, és az öv csatját kezdte kikapcsolni. Nem szóltak semmit, nem is volt rá szükség. A halk suttogások, a nyögdécselések, a sóhajok többet mondtak minden szónál.

Ahogy a férfi keze is. Ujjai bejárták Miranda testének rejtett és meleg zugait. Incselkedett vele, tűzbe hozta, eljuttatta a gyönyör kapujáig – aztán kiszámított mozdulattal elhúzódott tőle. A nő sóvárogva utánanyúlt, még több kényeztetésért könyörögve.

James megragadta a csípőjénél, és készségesen egyesült vele. Miranda gyönyörében boldogan felkiáltott.

Társa tetőpontjának első hulláma után a férfi hagyta, hogy ösztönei a saját élvezete felé hajtsák. Testük minden egymás felé törő mozdulata örömet hozott számára. Amikor Mirandán gyönyörének utolsó hullámai is átrezegtek, James is a csúcsra ért. Majd utána izzadtan és elégedetten a nő karjai közé omlott.

Így aludtak el.

James ébredt föl először. Karja közt találta a nőt, s arcát beletemette finom illatú hajába. Miranda összegömbölyödve feküdt az oldalán, hátának selymes bőre a mellkasának nyomódott. Szeretkezésük emléke hirtelen olyan élénken feléledt benne, hogy érezte, testében újraéled a vágy. Miért is ne szerelmeskedhetne ezzel a nővel a karjai között? Eleven volt, és kívánatos, mézédes és meleg.

Veszélyes vizekre evezek.

Óvatosan elhúzódott és felült. A reggeli napfény beáradt az ablakon, Miranda párnájára. Olyan ártatlannak tűnt, olyannak, akit még nem érintett meg a gonoszság. Eszébe jutott, hogy valaha Jill Vickery is ilyen tiszta lehetett.

Amíg le nem lőtte a szeretőjét.

Veszélyes nők! Hogyan lehet megkülönböztetni őket az ártatlanoktól?

Felkelt, és egyenesen a fürdőszobába ment. Le kell mosnia a varázst, gondolta. Lemosni a vágyat, a Miranda Wood utáni sóvárgást. Ez a nő csupa őrültségre készteti! Mint például múlt éjjel is.

Egyszerűen csak így alakult, magyarázta magának. *Pusztán testi dolog volt, két meleg test véletlen találkozása.*

Miközben öltözött, nézte, ahogy Miranda alszik. Minden egyes felvett ruhadarabbal védettebbnek érezte magát, sérthetetlenebbnek. Amikor azonban a nő megmozdult, kinyitotta a szemét és rámosolygott, ráébredt, milyen gyenge az érzelmi páncélja.

– Hogy érzed magad ma reggel? – kérdezte gyengéden Miranda.

– Sokkal jobban, köszönöm. Azt hiszem, egyedül is vissza tudok menni a városba.

Csend telepedett közéjük. A nő mosolya elhalványult, amikor látta, hogy a férfi már felöltözött.

– Indulsz?

– Igen. Csak biztos akartam lenni abban, hogy átvészelted a tegnapi eseményeket.

Miranda felült. Maga elé húzta a pokrócot, s egy ideig csak nézte a férfit, mintha azt próbálná megérteni, miért fordult ilyen rosszra köztük minden. Végül megszólalt:

– Megleszek. Nem kell megvárnod.

– Maradok. Amíg fel nem öltözöl.

Miranda válaszul vállat vont, mintha nem is érdekelné a dolog. *Rendben,* gondolta James. *Nem érzelgünk a múlt éjszakán. Túl okosak vagyunk hozzá.*

El akart indulni, majd megállt.

– Miranda?

– Igen?

Megfordult, hogy ránézzen. Még mindig az ágyon ült a térdét átölelve, s minden egyes porcikája elbűvölő volt. A látvány bármelyik férfi szívét megérintette volna.

– Nem mintha nem gondolnám, hogy csodálatos nő vagy. Csak éppen…

– Ne aggódj, James! – felelte határozottan a nő. – Tudjuk, hogy úgysem működne.

James még azt akarta mondani, hogy „sajnálom”, de valahogy túl olcsónak tűnt volna, túl könnyűnek. Végtére is mindketten felnőttek. És mindketten hibáztak. Itt már nem volt mit mondani.

– Egyik sem terhelő bizonyíték – mondta Annie, miközben M. üzeneteit lapozgatta a konyhaasztalnál. – Ezek csak a szokásos kétségbeesett női levelek. Kedvesem, bárcsak eljönnél hozzám, bárcsak így, bárcsak úgy. Ez szánalmas, de még nem vall gyilkos ösztönre. Nem jelenti azt, hogy ez az M., bárki is ő, megölte Richardot.

– Igazad van – sóhajtott Miranda, és hátradőlt a székben. – És nem is tűnik úgy, hogy bármi köze lenne Jillhez.

– Már megbocsáss, de te vagy az egyetlen M., akit ismerek. Szerintem ezek a levelek többet ártanak, mint használnak.

– Jill azt mondta, hogy volt egy nyári helyettes egy évvel ezelőtt. Egy nő, aki kapcsolatba került Richarddal.

– Chloe? Régi történet! Nem hiszem, hogy visszalopózott volna a városba, csak hogy megölje a volt szeretőjét. Amellett nincs is M. a nevében.

– M. jelenthet becenevet is, amelyet csak Richard használt.

– Mint például Mézeskalács? – Annie nevetve felállt. – Szerintem ez zsákutca! Én pedig el fogok késni. – A szekrényhez ment, és kivett egy melegítőfelsőt. – Irving nem szereti, ha megváratom.

Miranda mosolyogva nézett Annie öltözékére: rongyos póló, koszos tornacipő és tréningnadrág.

– Irving szereti a kényelmes öltözködést?

– Irving maga a kényelem. – Annie az oldalához szorította a táskáját. – Ma megtisztítjuk a vitorlás fedélzetét. Micsoda szórakozás!

– Fogok valaha találkozni a te vén tengeri medvéddel?

Annie elvigyorodott.

– Amint ki tudom húzni a partra. Úgy értem, nemsokára vége a vitorlázós évadnak. – Miranda felé intett. – Szia!

Miután Annie elment, Miranda összeütött egy salátát, és leült a konyhaasztalhoz, hogy nekilásson a búskomor vacsorának. Irving és a hajója nem tűnt túl élvezetes társaságnak, de Annie-nek legalább volt kivel lennie. Nem volt egyedül.

Volt, amikor Miranda sem bánta az egyedüllétet. Élvezte a csendet, a ház békéjét. Most azonban szinte ki volt éhezve más ember jelenlétére. Még egy kutyával is beérné. Talán be kellene szereznie egyet, egy jó nagyot. Egy kutya nem hagyná cserben úgy, ahogy a legtöbb barátja. Ahogy James…

Letette a villáját, mert hirtelen elment az étvágya. Vajon hol lehet most a férfi? Valószínűleg a Chestnut Streeten üldögél a házban, körülötte a többi Tremain. Ott van Evelyn és az ikrek társaságként. Biztos nincs egyedül, és nem magányos. Jól megvan nélküle.

Hirtelen mérgében felállt, hogy eltakarítsa vacsorája maradékait. Aztán az ajtó felé indult, mert elhatározta, hogy kimegy, és fut egyet a ház körül, csak ne kelljen itt ülnie.

A bejárati ajtónál megtorpant. Egy látogató állt a teraszon, éppen készült megnyomni a csengő gombját.

– Jill! – suttogta Miranda.

Ez nem a rendíthetetlen, hűvös Jill volt, akit ismert. Ez a Jill törékeny volt, és sápadt.

– Annie nincsen itthon – mondta Miranda. – De… bármelyik percben megérkezhet.

– Hozzád jöttem. – Jill szó nélkül belépett az ajtón, és becsukta maga mögött.

– Én… én éppen kifelé indultam. – Miranda lassan a kilincs felé nyúlt.

Jill eléje lépett, elállva az útját. Egy pillanatig csak állt, és Mirandát nézte.

– Megkaptam a büntetésemet – mondta halkan. – Mindent megtettem, hogy magam mögött hagyjam. Mindent! Az utóbbi öt évben úgy dolgoztam, mint egy őrült. A *Herald*ból igazi újságot csináltam. Szerinted Richard tudta, hogy mit, miért tesz? Persze hogy nem! Rám épített. Rám! Persze soha nem ismerte el, de hagyta, hogy én irányítsak. Öt évig. És te most tönkretetted ezt. Sikerült rávenned a rendőrséget, hogy ássa elő a szennyest. Szerinted a Tremainek ezek után meg fognak tartani? Most, hogy tudják? Hogy már mindenki tudja?

– Nem én voltam. Nem én mondtam el Lornénak.

– Miattad került elő ez az egész! Miattad és a szánalmas tagadásod miatt! Miért nem ismered el egyszerűen, hogy megölted? Minket pedig hagyj ki belőle!

– De nem én öltem meg!

Jill fel-alá kezdett járkálni.

– Én vétkeztem, te is vétkeztél. Mint mindenki. Mind egyenlőek vagyunk. Csak az különböztet meg egymástól, hogyan éljük meg a vétkeinket. Én mindent megtettem, ami tőlem telt, és most kiderül, hogy mégsem elég. Nem elég ahhoz, hogy eltörölje, ami történt…

– Richard tudott róla? San Diegóról?

– Nem. Vagyis a vége felé kitalálta. De neki nem számított…

– Nem számított, hogy megöltél valakit?

– Megértette a körülményeket. Richard jó ember volt ebből a szempontból. – Reszketőn felnevetett. – Végül is ő sem vetett meg egy kis vétkezést.

Miranda bátorságot gyűjtött a következő kérdéséhez.

– Neked is volt viszonyod vele?

Jill közömbösen vállat vont.

– Nem jelentett semmit. Évekkel ezelőtt volt. Tudod, én voltam az új lány. Túlléptünk rajta. Csak így – csettintett az ujjával. – Barátok maradtunk. Megértettük egymást. – Mirandára nézett. –Most pedig Lorne tudni akarja, hogy hol voltam azon az éjszakán, amikor Richardot megölték. Arra kér, hogy én igazoljam magam. Te mindig másra akarod áthárítani a felelősséget? Nem érdekel, hogy kit bántasz meg, csak te megmenekülj? Nos, ez nem mindig lehetséges. – Közelebb lépett, le sem véve a tekintetét Mirandáról, mint egy macska a madárról. – Néha meg kell fizetnünk a vétkeinkért. Legyen az jelentéktelen dolog vagy gyilkosság, megfizetünk érte. Én megtettem. Miért nem tudod te is megtenni?

Egymásra néztek, bekapcsolódva a másik fájdalmának áramkörébe. *Gyilkos és áldozat egy személyben*, gondolta Miranda. *Ezt látom az ő szemében. Vajon ő is ezt látja az enyémben?*

A telefon csengeni kezdett, megtörve a csendet.

A hang felrázta Jillt. Hirtelen megfordult, és az ajtóhoz ment. Ott megállt.

– Azt gondolod, hogy te vagy a kivétel, Miranda? Azt hiszed, hogy érinthetetlen vagy? Csak várd ki a végét! Néhány év múlva, amikor annyi idős leszel, mint én, rá fogsz ébredni, milyen sebezhető vagy. Mint mindannyian.

Kiment és becsukta az ajtót.

Miranda gyorsan rázárta a reteszt.

A telefon elhallgatott. Miranda a készülékre meredt, és azon töprengett, vajon James hívta-e, és remélte, hogy újra megpróbálja. De a telefon hallgatott.

Fel-alá kezdett járkálni a szobában, imádkozva, hogy James, Annie vagy bárki hívja fel. Ki volt éhezve az emberi hangra, ezért bekapcsolta a televíziót. Feledtető szórakozás, erre volt szüksége. Fél óráig Annie szétszórt zoknijai, melegítői között ült a kanapén, és idegesen váltogatta a csatornákat. Opera, kosárlabda, vetélkedő, megint opera. Csalódottan visszakapcsolt a kosárlabdára.

Ekkor csörömpölést hallott a szomszéd szobából.

Riadtan a konyhába szaladt, hogy valami védekezőeszköz után nézzen. Ott egy műanyag tálat talált, amely az oldalán gurult körbe-körbe a linóleumpadlón. Aztán eldőlt, zörgött még egy sort, majd megállapodott. Vajon a szárítóról esett le? Felnézett a mosogatóra, és csak akkor vette észre, hogy az ablak nyitva van.

Nem így hagytam!

A pisztoly – Annie pisztolya! Meg kell szereznie!

Rémülten megfordult, hogy a nappaliba siessen. Fejét azonban megfogták, és a szájához egy kendőt nyomtak. Vakon csapkodni kezdett a támadója felé, az orrát, torkát égető pára felé, de a karja nem működött megfelelően. Úgy tűnt, hogy a lába kicsúszik alóla, s eltűnik valami feneketlen lyukban. Érezte, hogy csúszik lefelé… a tekintete elkapott még egy kis fényt, amely lehetetlenül magasra húzódott vissza. Megpróbálta elérni, de a karja zsibbadt volt.

A fény megremegett, és egyre kisebb lett. Aztán kihunyt, és minden elsötétült.

Phillip a zongorát püfölte. Rahmanyinov, gondolta ernyedten James. Nem tudott volna ez a fiú valami megnyugtatóbbat választani? Mozartot például, vagy Haydnt. Bármit, csak ne ezt az orosz mennydörgést.

James kiment a verandára, remélve, hogy megmenekül a lármától, de úgy tűnt, hogy a zongora hangja áthatol a falakon. Beletörődve állt a korlátnál, és a kikötő felé nézett. Már ment le a nap, a tenger vörösen izzott.

Azon töprengett, vajon mit csinálhat Miranda.

Arra gondolt, vajon abba fogja-e hagyni valaha az ezen való töprengést.

Aznap reggel, amikor külön indultak le a kunyhótól, külön kocsiban, tudta, hogy a kapcsolatuk ennél messzebb nem mehet. Ahhoz úgy kellene bíznia a nőben, ahogy még nem tudott. Külön kis nyomozásuk véget ért, most már nincs okuk arra, hogy találkozzanak. Ideje volt, hogy az ügy további szakaszát átengedjék a szakmabelieknek. A rendőrség legalább pártatlan lesz. Őket nem bizonytalanítják el az érzések vagy a hormonok.

Ők még mindig azt hiszik, hogy Miranda a bűnös.

– James bácsi? – Cassie lépett ki az ajtón, és feléje közeledett. – Látom, te sem bírod elviselni a zenét.

– Ne mondd el a bátyádnak! – mosolygott a férfi.

– Egész jól tud zongorázni. Csak olyan… hangos. – Cassie az egyik oszlopnak dőlt, és az égre nézett, a sötétedésben felgyúló első csillagokra. – Megtennél nekem egy szívességet?

– Miről van szó?

– Amikor mama hazaér, beszélnél vele? A *Herald*ról.

– Mi van vele?

– Nos, azok után, ami kiderült Jill Vickeryről, úgy tűnik, hogy erős kézre van szükség a kormánynál. Mind tudjuk, hogy apa Phillipet szánta az örökösének, és ő okos fiú, nem akarom lebecsülni, vagy ilyesmi. Csak az a helyzet, hogy Phillipet nem érdekli annyira.

– Nem sokat beszélt erről, sem mellette, sem ellene.

– Ó, nem is fog semmit mondani. Soha nem fogja beismerni az igazságot. Azt, hogy nincs elragadtatva a feladattól. – Szünetet tartott, majd keményen folytatta: – Én viszont igen.

James összevont szemöldökkel nézett az unokahúgára. Még húsz sincs, de máris olyan nőnek tűnik, aki tudja, mit akar az életben.

– Szerinted képes lennél rá?

– A véremben van! Már azóta benne vagyok, amióta tollat fogtam a kezembe. Vagy amióta megtanultam gépelni. Tudom, hogyan működik az egész szerkesztőség. Tudok írni, híreket szerkeszteni, hirdetéseket betördelni, vezetni azt a rozzant teherautót. Tudom működtetni az újságot. Phillip nem tudná.

Jamesnek eszébe jutottak Cassie dolgozatai, amelyeket a nyaralóban látott. Nemcsak tankönyvből kimásolt vagy átírt gondolatok voltak bennük, hanem igazi kritikai elemzések.

– Szerintem te remek munkát végeznél – mondta. – Majd beszélek anyáddal.

– Köszönöm, James bácsi. Majd nem felejtelek el megemlíteni, ha megkapom a Pulitzer-díjamat. –Vigyorogva megfordult, és elindult a ház felé.

– Cassie?

– Igen?

– Mit gondolsz Jill Vickeryről?

– A főszerkesztőről? Szerintem rendben volt. Ha azt nézzük, mennyi fizetést kapott, csoda, hogy egyáltalán nálunk maradt.

– Úgy értem, mint magánemberről.

– Nos, ezt nehéz megmondani. Nehéz volt megismerni Jillt. Olyan, mint egy csukott könyv. Egyáltalán nem tudtam arról a San Diegó-i esetről.

– Szerinted volt viszonya apáddal?

– Inkább az a kérdés, kinek nem volt – vont vállat Cassie.

– Szerinted megbántotta?

Cassie elgondolkodott.

– Szerintem biztos túllépett rajta. Jill kemény dió. Olyan, amilyen én is lenni szeretnék. – Határozott léptekkel bement a házba.

Phillip még mindig Rahmanyinovot játszott. James a halványuló naplemente utolsó sugarát nézte a tenger felett. Jill Vickeryre gondolt, Mirandára, a nőkre, akiket Richard megbántott, beleértve a saját feleségét, Evelynt.

Aljasak vagyunk, mi, Tremain férfiak, gondolta. *Kihasználjuk a nőket, aztán megbántjuk őket.*

Kétségbeesetten rácsapott a korlátra. *Én más vagyok! Másnak kell lennem! Bárcsak tudnék bízni benne!*

Phillip ámokfutása a zongorán kezdett elviselhetetlenné válni. James lement a veranda lépcsőjén, és a kocsija felé indult. Még egyszer utoljára beszél vele. A szemébe néz, és megkérdezi, bűnös-e. Aznap este meg fogja találni a választ. Aznap este egyszer s mindenkorra eldönti, hogy Miranda Wood igazat mond-e, vagy sem.

Senki sem nyitott ajtót Annie-nél. Odabent égtek a lámpák, és James hallotta a televíziót. Csengetett, kopogott, kiáltozott Mirandának, de semmi válasz nem érkezett. Megpróbálta a kilincset elforgatni, és rájött, hogy nyitva az ajtó. Bedugta a fejét.

– Miranda? Annie?

A nappali üres volt. A televízióban, amelyet senki sem nézett, egy kosárlabda-mérkőzés utolsó percei mentek. Annie egy pár zoknija hevert a kanapé hátára terítve. Minden teljesen szokásosnak tűnt, valami mégsem volt rendben. A férfi néhány pillanatig ácsorgott, mintha arra várna, hogy valaki hirtelen megjelenik, és elébe áll.

A kosárlabda-mérkőzésen már a tizenöt másodperces visszaszámlálás ment. Egy, az egész pályát átívelő utolsó dobás… és kosár! A tömeg ujjongott.

James a konyhába ment, és ott megállt. Valami nem volt rendben. Egy szék az oldalán feküdt. A földön egy tál volt az aljával fölfelé. A konyhaablak ugyan nyitva volt, mégis fura szag terjengett a levegőben, valami szúrós, orvosságszagú.

Gyorsan átkutatta a ház többi részét. Sem Annie-t, sem Mirandát nem találta.

Egyre növekvő félelemmel kisietett az utcára. Egy kutya ugatásán kívül minden nyugodtnak tűnt.

Nem, mégsem! Nem egy kocsi járó motorjának hangja hallatszik a távolból? Tompának, távolinak tűnt. Körbejárta a házat, és meglátott egy különálló garázst hátul a kertben. Az ajtaja csukva volt. A kocsi hangja, ugyan még mindig tompán, de közelebbinek tűnt.

Elindult a garázs felé. Hirtelen a szeme sarkából mozgást érzékelt. Pont időben fordult meg ahhoz, hogy meglássa az elsuhanó árnyékot, amely a sötétbe olvadt.

Ezúttal nem lógsz meg, te szemét! – gondolta eltökélten James.

Teljes erőbedobással üldözőbe vette.

Hallotta, hogy az alak balra ugrik, egy sövény felé. James is balra fordult, átmászott egy kis kőkerítésen, és nekieredt.

A menekülő árnyék keresztülgázolt a sövényen, és egyenesen a szomszéd kertbe futott, ahol kerti szerszámok hevertek szanaszét. James észre sem vette, hogy a másik felkapott egy gereblyét, és feléje hajította a sötétben.

A férfi az utolsó pillanatban lebukott. A gereblye fogaival előre elsüvített a feje fölött, és egy talicskába esett.

James talpra ugrott.

A másik megragadott egy ásót és meglengette.

James megint elhajolt. Hallotta a levegő süvítését, amikor a halálos fegyver elzúgott mellette. Mire visszanyerte az egyensúlyát, az árnyék megint futásnak eredt a fák felé.

El fogom veszíteni a sötétben! – gondolta James. *Nem! Nem engedhetem!* Felgyorsított, és kartávolságra megközelítette. A menekülő már fáradt volt. Hallotta szaggatott lihegését. James előrelendült, megragadta a pólóját, és erősen tartotta.

A másik azonban, ahelyett hogy kihúzta volna magát a szorításból, körbeforgott és felöklelte, akár egy bika.

James hátrarepült, és egy fának csapódott. A meglepettség csak egy pillanatig tartott. Dühroham, és nem fájdalom volt az, amit először érzett. Ellökte magát a fától, és a támadójára vetette magát. Mindketten elestek, s a nedves leveleken hemperegni kezdtek. A támadó megütötte, Jamesnek pont a gyomrát érte a csapás. Amaz újult erővel, fokozódó dühvel, vakon az árnyék felé csapott az öklével. A férfi felnyögött, megpróbált kitörni. James újra megütötte. És újra.

A férfi elernyedt.

James legurult a testről. Egy pillanatig csak ült, és fájó ujjait rázogatta. A másik férfi még életben volt – hallotta a lélegzését. James megragadta a lábainál fogva az erőtlen alakot, és a levelek borította füvön oda húzta, ahová egy távolabbi lámpa fénye odavilágított. Ott letérdelt, hogy megnézze, kit ejtett foglyul.

Hitetlenkedve meredt az arcra, amelyet most már tisztán látott.

Noah DeBolt volt az, Evelyn apja.

13.

A motor folyamatos bugása csak lassan tört át James bénult figyelmén. Az autó a garázsban… a bezárt ajtó…

Talpra ugrott. *Miranda!*

Átrohant a kerten a garázs felé. Hatalmas füstfelhő zúdult rá, amikor kinyitotta az ajtót. Miranda kocsija állt bent, járó motorral! A férfi rémülten kinyitotta a kocsi ajtaját.

Miranda az első ülésen feküdt elnyúlva.

A férfi leállította a motort. Köhögve, prüszkölve kihúzta a nőt a kocsiból, ki a garázsból. Riadtan érezte, milyen élettelennek tűnik a test a karjában, miközben lefekteti a fűre.

– Miranda! – üvöltötte. Erősen megrázta, olyan erősen, hogy a nő egész teste beleremegett. – Ébredj fel! – könyörgött. – A fenébe is, Miranda! Ne add fel! Ébredj!

A nő nem mozdult.

A férfi végső kétségbeesésében lekevert neki egy pofont. A mozdulat hevessége saját magát is megrémítette. Fülét a nő mellére fektette. A szíve még dobogott. Aztán – levegőt vett!

Miranda nyöszörgött, a fejét mozgatta.

– Igen! – kiáltotta James. – Gyerünk, gyerünk! – A nő azonban újra elvesztette az eszméletét.

A férfinak nem volt más választása, még egyszer pofon vágta.

Ezúttal a nő a kezét is felemelte, el akarta hárítani a durva ütéseket.

– Ne! – motyogta.

– Miranda, én vagyok az! Ébredj! – James hátrasimította a nő haját, gyengéden a keze közé vette az arcát, és csókolgatni kezdte a homlokát, a halántékát. – Kérlek, Miranda! – suttogta. – Nézz rám!

A nő lassan kinyitotta a szemét. Kába volt, és teljesen zavarodott. Vakon rúgott egyet, mintha még mindig az életéért küzdene.

– Ne! Én vagyok az! – kiáltotta James. Átkarolta, és szorosan magához ölelte. Miranda csapkodása egyre gyengébb lett. Érezte, hogy testéből fokozatosan eltűnik a rémület, és megnyugszik a karjában.

– Már vége! – suttogta neki a férfi. – Már vége! Miranda hátrébb húzta a fejét, és elképedve nézett Jamesre. –Ki…

– Noah volt az.

– Evelyn apja?

James bólintott.

– Ő volt az, aki meg akart ölni téged.

– Nincs joga fogva tartani, Lorne! Megértette? Nincs joga! – harsogta Noah lila ábrázattal.

A zárt ajtó mögül a rendőrőrs szokásos zaja hallatszott be: írógépkattogás, telefoncsörgés, a járőrök hangja, akik éjjeli körútjukra indultak. Azonban ebben a hátsó szobában csend honolt.

Lorne halkan megszólalt:

– Nincs abban a helyzetben, hogy követelőzzön, Noah. Úgyhogy beszéljen!

– Nem kell egy szót sem szólnom – vetette oda Noah –, amíg Les Hardee ide nem ér.

Lorne felsóhajtott.

– Jogi szempontból természetesen igaza van. Azonban megkönnyítené a dolgunkat, ha elmondaná, miért akarta megölni a nőt.

– Nem akartam! Elmentem hozzá, hogy beszéljek vele. Hallottam a járó motort a garázsban. Azt gondoltam, hogy talán meg akarja ölni magát. Be akartam menni, hogy ellenőrizzem. Akkor jött James. Azt hiszem, megijedtem, ezért futottam el.

– Ezért volt ott? Hogy meglátogassa Miss Woodot?

Noah fagyosan bólintott.

– Ilyen felszerelésben? – Lorne a fejével Noah fekete pólója és nadrágja felé intett.

– Az, hogy mi van rajtam, csak rám tartozik.

– James mást mond. Azt mondta, hogy maga bevonszolta a nőt a garázsba, otthagyta, és beindította az autót.

Noah felhorkant.

– James képtelen tárgyilagosan gondolkodni, ha Miranda Woodról van szó! Emellett ő támadott meg engem! Egyáltalán, kinek vannak itt horzsolásai? Nézze meg az arcomat! Nézzen rám!

– Nekem úgy tűnik, hogy mindketten szép kis sebeket kaptak – mondta Lorne.

– Önvédelem! – vágta rá Noah. – Vissza kellett ütnöm.

– James szerint maga akarta megölni a nőt. Maga gyújtotta fel a házát. Maga akarta elütni a lopott autóval. És mi a helyzet a ma estével? Egy kellemes kis öngyilkosság lett volna?

– Az ujja köré csavarta. A saját oldalára állította. Egy gyilkos oldalára…

– Ki itt a bűnös valójában, Noah?

Noah, érezvén, hogy már így is túl sokat beszélt, csak annyit mondott:

– Nem beszélek, amíg Les ide nem ér.

Lorne idegességében összegyűrte a kezében tartott papírpoharat.

– Rendben – egyezett bele, és leült. – Várhatunk. Akármeddig tart, Noah. Akármeddig tart.

– Nem fog bent maradni – panaszolta Miranda. – Tudom, hogy nem.

Összebújva ültek egy padon a felvételi irodában. Ellis Snipe hozott nekik kávét és süteményt. Talán kiengesztelésül, amiért a rendőrség olyan sok megpróbáltatásnak vetette alá őket. Annyi kérdést megválaszolni, annyi jelentést megírni. Aztán, a kihallgatás közepén, felbukkant dr. Steiner, akit Lorne hívott, hogy ellenőrizze a nő állapotát. Orvosi vizsgálat címén szinte letámadta a fonendoszkópjával. *Sóhajtson mélyet, a pokolba is! Ellenőriznem kell a tüdejét. Maga azt hiszi, hogy én szeretek házhoz menni? Ha ez így folytatódik, maguk ketten akár alkalmazhatnának is!*

A kérdések, a kérések a végsőkig kimerítették Mirandát. Már csak annyi telt tőle, hogy James vallanak dőlve üldögéljen. Mire is várt? Arra, hogy Noah vallomást tegyen? Arra, hogy a rendőrség azt mondja, vége a rémálomnak?

Ő jobban tudta, mi lesz.

– Ki fog menni innen – mondta. – Megtalálja a módját.

– Ezúttal nem – felelte James.

– De egyszer sem láttam az arcát. Alig emlékszem arra, ami történt. Mivel vádolhatják meg? Magánlaksértéssel? – Megrázta a fejét. – Noah DeBoltról beszélünk! Ebben a városban egy DeBolt megúszhat egy gyilkosságot.

– De nem Richard meggyilkolását!

A nő Jamesre meredt.

– Szerinted ő ölte meg Richardot? A saját vejét?

– Kezd összeállni a kép, Miranda. Emlékszel, mit mondott nekünk az a FitzHugh nevű ügyvéd? Mi volt az igazi oka annak, hogy Richard rád hagyta Rose Hillt? Azért tette, hogy ne kerüljön Evelyn kezébe.

– Nem értem, hová akarsz kilyukadni.

– Ki az egyedüli ember, akire Evelyn hallgat? Akiben megbízik? Az apja! Noah rá tudta volna beszélni, hogy adja el a telket.

– Szerinted ez az egész Rose Hillért folyik? Szerintem az még nem elég ok egy gyilkossághoz.

– De a csőd fenyegetése igen. Ha a befektetése összeomlik, Noah-nak hatalmas területe lett volna, amelyet soha nem fejleszthet. Értéktelen föld lett volna az ő szempontjából.

– Az északi part? Azt gondolod, hogy Noah pénzelte a Stone Coast Vállalatot?

– Ami azt jelenti, hogy Tony Graffam csak az ő képviselője volt. Tényleg csak egy bűnbak. Szerintem Richard rájött erre. Nála voltak a Stone Coast pénzügyi jelentései, emlékszel? A bankszámlák, az adó-visszaigazolások. Szerintem egyeztette Noah számláival.

– Richard tönkretehette volna – értette meg Miranda. – Csak annyit kellett volna tennie, hogy megírja a cikket a *Herald*ban. Mégis visszavonta.

– Így működött az ő kapcsolatuk. Mindig le akarták körözni egymást. De nem a nyilvánosság előtt, soha nem mások előtt. Ez csak a saját viaskodásuk volt, csak a kettőjük ügye. Richard ezért nem írta meg a cikket. A saját apósát adta volna ki benne. Az egész családi szennyest nyilvánosság elé kellett volna tárnia.

Miranda megrázta a fejét.

– Soha nem fogjuk tudni bebizonyítani. Főleg nem azután, hogy Noah ügyvédei elmismásolják az egészet. Túl sokáig voltál távol a szigettől, James! Elfelejtetted, hogyan mennek itt a dolgok? A DeBoltok egyenlőek az istennel ezen a szigeten.

– Már nem.

– Akkor viszont ott a bizonyíték kérdése. Hogyan bizonyítod be, hogy megölte Richardot? –Miranda beletörődően sóhajtott. – Nem, én vagyok az alkalmas gyanúsított. Engem fognak elítélni. – Fáradtan hátradőlt. – Engem fognak félreállítani.

– Nem lesz így. Nem engedem!

Tekintetük egymásba fonódott. A nő most először látta a férfi szemében, amire már olyan régen vágyott: a bizalmat.

– Akkor szerinted igazat mondok?

– Tudom, hogy az igazat mondod! – James megérintette Miranda arcát. Ahogy a férfi keze az arcához ért és megsimogatta, a lány lehunyta a szemét, s érezte, ahogy feltoluló érzelmei elárasztják. – Szerintem mindvégig tudtam, csak féltem beismerni. Féltem számba venni a többi lehetőséget…

– Nem én voltam, James! Nem én voltam… – A férfi karja közé bújt, ahol melegségre és támogatásra talált, ahonnan bátorságot meríthetett, amely valahol menet közben elfogyott belőle ezekben a lélekölő napokban.

Higgy nekem! – kérlelte gondolatban. *Soha ne kételkedj bennem!*

Még akkor is összeölelkezve ültek, amikor Evelyn Tremain belépett az ajtón.

Miranda érezte, hogy James megmerevedik, s hallotta, hogy felszisszen. Lassan felemelte a fejét, és észrevette Evelynt meg a DeBolt család ügyvédjét, Les Hardee-t néhány méterre tőlük.

– Tehát ez lett a vége – mondta halkan Evelyn.

James nem felelt.

– Hol van az apám?

– A folyosó végén a szobában – felelte a férfi. – Lorne-nal beszélget.

– Nélkülem? – szólt közbe az ügyvéd. Gyorsan elindult a folyosón, fennhangon darálva: – Az alapvető emberi jogok megsértése…

Evelyn nem mozdult. Még mindig őket nézte.

– Milyen hazugságokat terjesztesz az apámról, James?

A férfi lassan felállt, hogy szembenézzen a nővel.

– Csak az igazságot, Evelyn. Tudom, nehéz elfogadnod, de muszáj lesz.

– Az igazságot? – Az özvegy hitetlenkedve felnevetett. – Egy rendőr felhívott és azt mondta, hogy az apámat letartóztatták testi sértés vádjával. Noah DeBoltot?! Ki hazudik, James? Az apám? Te? – Mirandára nézett. – Vagy valaki más?

– Lorne majd elmagyarázza a teendőket. Jobb, ha beszélsz vele.

– Mert te nem fogsz? Erről van szó? Ó, James? – Evelyn megrázta a fejét. – Hátat fordítottál a saját családodnak. Mi szeretünk téged, te pedig mélyen megbántottál minket. Remélem, Lorne felismeri az igazságot. – Sóhajtott, és elindult a szoba felé.

– Várj itt! – mondta James Mirandának.

– Mit akarsz tenni?

A férfi nem válaszolt, hanem sietősen elindult Evelyn nyomában. Miranda meglepetten nézte, ahogy eltűnik a folyosó fordulójában. Hallotta, hogy egy ajtó kinyílik, majd becsukódik mögötte. Azon töprengett, vajon mi folyhat abban a szobában, miről beszélnek, milyen üzletet kötnek. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy létre fog jönni valamilyen alku, és Noah-t ártatlannak nyilvánítják. Az ügyvédje megtesz majd minden tőle telhetőt, hogy addig csűrje-csavarja a történetet, amíg csupán egy buta félreértésnek látszik az egész. Valahogy el tudják majd intézni, hogy megint csak ő legyen a bűnös.

Kérlek, James! – rimánkodott magában. *Legalább te ne kezdj el újra kételkedni bennem!*

A szoba felé nézett és várt. A legrosszabbtól tartott.

– Ez a vád egyszerűen nevetséges! – szólt Evelyn. – Az apám soha nem szegett meg egyetlen törvényt sem életében. Ha több visszajárót kapott az eladótól, képes volt az egész várost keresztülutazni, hogy visszaadja. Hogyan vádolhatják őt testi sértéssel, és még inkább gyilkossági kísérlettel?

– Mr. Tremain horzsolásai bizonyítják – mondta Lorne.

– Az ügyfelemnek ugyanúgy vannak sérülései! – vágott közbe Les Hardee. – Ami csak annyit bizonyít, hogy verekedtek a sötétben. Összetévesztették egymást. Két férfi vakon csapkodott. A legrosszabb esetben az ügyfelemet mindössze ostoba viselkedéssel vádolhatják.

– Kösz, Les! – morogta Noah.

– A lényeg – folytatta Hardee –, hogy nem tarthatják fogva. A sérülések – James sebzett arcára nézett, majd Noah még több horzsolására – kölcsönösek. Ami pedig azt a lehetetlen állítást illeti, Miranda Wood meggyilkolásának kísérletét, nos, hol a bizonyíték? Éppen arra várt, hogy börtönbe csukják. Természetes, hogy elkeseredett volt. Természetes, hogy öngyilkos akart lenni.

– Na és mi van a tűzzel? – szólt közbe James. – Meg az autóval, amely majdnem elütötte? Ott voltam, láttam! Valaki meg akarja ölni Miranda Woodot!

– De nem Mr. DeBolt!

– Van alibije?

– Van bizonyítéka? – vágott vissza Hardee, majd Lorne-hoz fordult: – Nézze, tegyünk pontot ennek a cirkusznak a végére! Vállalom a felelősséget. Engedje el Mr. DeBoltot!

– Nem tehetem – sóhajtott fel Lorne.

Evelyn és Hardee az alacsony rendőrfőnökre meredt.

– Attól félek, hogy van bizonyíték – mondta Lorne, szinte mentegetőzve. – Ellis talált egy kloroformos üvegcsét a garázs mögött. Ez az öngyilkosság ellen szól, nemde?

– Semmi közöm hozzá! – csattant fel Noah.

– Csakhogy van itt még másik bizonyíték is! – vágott közbe James. Itt volt az ideje, hogy kockáztasson. Csak blöffölni akart, de remélte, hogy célba talál. – Emlékeznek arra a pénzre a Boston Bankból? Az a százezer dollár, amelyet letettek óvadékként Miranda Wood számára?

Nos, van egy bankár ismerősöm, aki ellenőrizte a számítógépben. Megnézte, honnan utalták át a számlára.

– Micsoda? – kiáltott fel meglepetten Lorne. – Tudja, hogy ki fizette ki az óvadékot?

– Igen: Noah DeBolt.

Evelyn arcát csúnya fintorba rántotta a düh. Az apjára nézett.

– Mit tettél?

Noah nem válaszolt. Ez a hallgatás igazolta James gyanúját. Tehát célba talált!

– Hivatalosan is igazolható – folytatta James –, hogy az apád fizette ki az óvadékot.

Evelyn még mindig az apjára meredt.

– Te hoztad ki?

Noah leejtette a fejét. Egy pillanat alatt nagyon öreg, nagyon fáradt emberré változott át.

– Érted tettem – suttogta.

– Értem? Értem? – nevetett fel hisztérikusan Evelyn. – Mi mást tettél még értem, apu?

– Miattad volt. Minden miattad volt…

– Te bolond vénember! – dühöngött Evelyn. –Ez már a szenilizmus jele.

– Nem! – Noah felemelte a fejét. – Bármit megtettem volna, hát nem érted? Téged védtelek! Kislányom. ..

– Mitől védtél engem?

– Magadtól. Attól, amit tettél…

Evelyn elfordult.

– Nem tudom, miről hablatyol.

– Ne fordíts hátat nekem, fiatal hölgy!

– Látja, Lorne, orvosra van szüksége. Hívjon egy pszichiátert!

– Ezt kapom hálából? – bődült fel Noah. – Amiért megmentettelek a börtöntől?

Csend lett. Evelyn fehérre vált arccal fordult az apjához.

– Börtöntől? Miért?

– Richard… – Noah haragja hirtelen elpárolgott, s lassan hátradőlt. – Richardért.

– Te azt hitted… hogy én… – Evelyn megrázta a fejét. – De hát miért? Te is tudod, hogy az a kis ringyó tette!

Noah nem nézett rá. Ezzel válaszolt is.

Olyan nagy súly gördült le Jamesről, hogy szinte úgy érezte, elrepül. Csak most ébredt rá, hogy az a súly végig ott volt, és nem is tudott róla. Ezzel a válasszal végre a gyanakvás utolsó szikrája is eltűnt belőle.

– Tudta, hogy Miranda ártatlan – felelt helyette James.

Noah a kezébe temette az arcát.

– Igen – suttogta.

– Honnan? – kérdezte Lorne.

– Tudtam a viszonyukról. És megelégeltem Richard félrelépéseit! Nem akartam végignézni, hogy Evelynt újra megbántja. Ezért felbéreltem valakit, hogy kövesse őket, és készítsen fotókat. Kapja le őket félreérthetetlen helyzetben. Azt akartam, hogy Evelyn megtudja egyszer s mindenkorra, hogy milyen szemét alakhoz ment hozzá!

– A gyilkosság éjszakáján is figyeltette Mirandát? – kérdezte Lorne.

Noah bólintott.

– Mit látott az embere?

– A gyilkosságból? Semmit. A nőt követte, aki kiment a házból, le a tengerpartra. Ott ült egy órát, aztán hazament. Addigra a vejem már halott volt.

Pontosan ezt mondta ő is! – gondolta James. *A teljes igazságot, az utolsó részletig.*

– Tehát az embere nem látta a gyilkost? – kérdezte Lorne.

– Nem.

– De maga azt feltételezte, hogy a lánya…

Noah vállat vont.

– Ésszerű gondolatnak tűnt. Már megérett rá a helyzet. Több évig csak bántotta őt. Maga szerint nem érdemelte meg? Maga szerint nem lett volna igaza Evelynnek?

– De nem én tettem – mondta Evelyn.

Senki nem vett róla tudomást.

– Miért tette le az óvadékot Miranda Woodért? –kérdezte Lorne.

– Arra gondoltam, hogy ha bíróságra megy, és a története beigazolódik, talán más gyanúsított után néznek.

– És eljutnak Evelynhez.

– Ha már így alakult, essünk túl rajta minél előbb! – fakadt ki Noah. – Ha lett volna egy baleset, akkor vége lett volna. Nem lett volna több kérdés. Nem lett volna más gyanúsított.

– Tehát ki akarta hozni a börtönből – mondta James. – Ki az utcára, ahol eléri.

– Elég legyen, Noah! – vágott közbe Hardee. – Nem kell válaszolnod ezekre a kérdésekre.

– A fenébe is, Les! – csattant fel Evelyn. – Ezt előbb kellett volna mondanod! – Az apjára nézett, szánalommal vegyes undorral a tekintetében. – Hadd világosítsalak fel, apu: nem én öltem meg Richardot! Az a tény, hogy ezt gondoltad, megmutatja, milyen kevéssé ismersz engem. És én is téged.

– Sajnálom, Evelyn – szólt hozzá halkan Lorne –, de fel kell tennem önnek néhány kérdést.

Az özvegy felszegte az állát, konok büszkeséggel, újult erővel. James hosszú évek óta először érzett elismerést a sógornője iránt.

– Kérdezzen, Lorne – mondta –, maga a rendőr. Azt gyanítom, hogy most én vagyok az első számú gyanúsítottja.

James nem maradt tovább. Kiment a szobából és elindult, hogy megkeresse Mirandát. Bebizonyosodott, hogy igaz volt minden, amit mondtál! Újrakezdhetünk mindent! Hirtelen új remény ébredt benne. Most, hogy a gyilkosság árnyéka eloszlott, esélyük nyílik arra, hogy túllépjenek az egészen, hogy helyesen cselekedjenek.

Türelmetlenül fordult be a sarkon, arra számítva, hogy Miranda ott vár rá. A pad azonban üres volt.

Odament az egyik rendőrhöz, aki épp Noah le-tartóztatási parancsát gépelte.

– Nem látta, merre ment?

– Úgy érti, Miss Wood? – nézett fel a férfi.

– Igen.

– Kiment az őrsről, körülbelül húsz perccel ezelőtt.

– Nem mondta, hogy hová megy?

– Nem. Csak felállt és kisétált.

James idegesen az ajtóhoz ment. *Soha nem könnyíted meg a helyzetemet!* – gondolta. Kinyitotta az ajtót, és elindult az éjszakában.

Ozzie egész nap nyugtalan volt. Múlt éjjel a sok ideges szaladgálás és a rendőrség jövés-menése szinte megőrjítette az állatot. Ám egy nappal később még mindig nem nyugodott le. Feszült volt, mancsával az ajtót karmolászta, nyüszített, és ide-oda mászkált a parkettán.

Talán az én hibám, gondolta Miss St. John, és idegesen a kutyájára nézett. *Talán átragadt rá az én hangulatom.*

Ozzie lekuporodott a bejárati ajtó elé, mint egy eldobott szőrmekabát, és könyörögve nézett a gazdájára.

– Te egy zsarnok vagy – közölte vele szemrehányóan Miss St. John.

Ozzie felnyüszített.

– Rendben! – csattant fel az idős hölgy. – Tessék! – kinyitotta az ajtót. – Kifelé, kifelé! – A kutya kirohant az alkonyatba.

Miss St. John követte. Ozzie a kavicsos kocsibeállónál ugrándozott, fekete dugóhúzókhoz hasonlító szőre csak röpködött körülötte. Igazán csúnya egy állat, gondolta Miss St. John, mint minden egyes sétájuk alkalmával. A tény, hogy a törzskönyve szerint több ezer dollárt ért, csak azt mutatta, milyen értéktelen is egy törzskönyv… akár kutyáé, akár emberé! Azonban amit Ozzie elvesztett szépségen, megkapta erőnlétben. Már messze elöl ügetett, és a Rose Hill felé vezető ösvényre kanyarodott. Miss St. John, aki ilyenkor inkább kutyának érezte magát, mint gazdának, követte.

A nyaralóban sötét volt. James és Miranda aznap reggel ment el, így a hely most elhagyottnak és üresnek tűnt. Milyen kár! Egy ilyen elbűvölő nyaralónak nem kellene üresen állnia, főleg nem nyáron.

Felment a lépcsőn a verandára, és belesett az ablakon. Bent a bútorok árnyéka látszódott. A könyveket visszarakták a polcra. Látta a gerincüket sorban csillogni. Ugyan alaposan átlapozták mindet, most mégis arra gondolt, vajon nem kerülte-e el a figyelmüket valami. Valami olyan tárgy, amely fölött könnyű elsiklani, ám ami megoldást jelentene Richard Tremain halálához.

Az ajtó zárva volt, de tudta, hogy hol tartják a kulcsot. Mi baj lehet abból, ha még egyszer bemegy? Kicsit mindig is sajátjának érezte a nyaralót. Végül is gyerekként szinte mindennap itt játszadozott a közelben. Felnőttként pedig mindig rajta tartotta a szemét, szívességből.

Ozzie boldognak látszott, a kertben szaglászott.

Miss St. John kivette a kulcsot a cserépből, kinyitotta az ajtót és belépett.

Minden olyan nyugodtnak, olyan szomorúnak tűnt a nappaliban. Felkapcsolta az összes lámpát és körbejárt. Végignézte újra a bútorok belső zugait, szegleteit. Egyszer már megtették… semmi értelme, hogy megismételje. De csak folytatta tovább. Átkutatta a konyhát, az emeleti hálószobákat, majd újra lement. Semmi gyanús, semmi új felfedezés.

Éppen indulni készült, amikor tekintete a szőnyegre esett, amely az ajtó előtt feküdt. Akkor eszébe villant valami, amit egy filmben látott: egy vallomás, amelyet a zárt ajtó alatt csúsztattak be, a szőnyeg alá került. Soha nem találták meg, mert senki nem vette észre.

Olyan élénk volt benne a kép, hogy meg sem lepődött, amikor felhajtva a szőnyeget, egy lepecsételt borítékot talált.

A levelet M. írta. A címzett soha nem találta meg, és soha nem olvasta el.

Ez a fájdalom él, mintha egy lény rágna belülről. Nem fog elpusztulni. Te ültetted belém, te tápláltad annyi éven keresztül.

Aztán kisétáltál az életemből.

Azt mondod, hogy jót akarsz nekem. Azt mondod, hogy jobb, ha most szakítunk, mert ha tovább folytatjuk, még jobban fog fájni. Nem tudod, milyen, amikor fáj. Egyszer azt mondtad, hogy téged megsebzett a szerelem. Akkor azt gondoltam, hogy megmentelek. Te voltál a kígyó, akit a keblemen melengettem.

Most azt mondod, hogy találtál egy új megmentőt. Azt hiszed, hogy ő boldoggá fog tenni. De nem fog. Ugyanaz fog történni vele is, mint a többivel. Rá fogsz jönni, hogy nem tökéletes. Senki, aki valaha szeretett téged, aki valóban szeretett, nem volt elég jó neked.

De te is öregszel, egyre petyhüdtebb leszel, mégis azt gondolod, hogy valahol van egy fiatal, tökéletes nő, aki csak arra vár, hogy a te ráncos testedet ölelgesse.

Ő nem ismer téged úgy, mint én. Nekem volt időm az évek során kitapasztalni az összes kis piszkos titkodat. Az önteltségedet, a hazugságaidat és a kegyetlenségedet. Ki fogod használni őt, ahogy a többieket is kihasználtad. Aztán félrelököd majd, a rakás tetejére, ahol mi vagyunk, a többi nő, akit rettenetesen megbántottál.

Ott kell szenvedned, ahol vétkeztél. Egy szép, tiszta hasítás…

Miss St. John, még mindig a levelet szorongatva, kirohant Rose Hillből, és lélekszakadva futott hazáig. Remegő kézzel két embert hívott fel. Az első Lorne Tibbetts volt. A második Miranda Wood.

14.

Miranda teljesen kimerült, mire Annie házához ért. Csak tízperces séta volt a rendőrségtől, de fáradtsága érzelmi természetű volt, nem fizikai. Miközben egyedül ült a padon, kizárva az ügyvéd és a rendőrfőnök közötti egyezkedésből, arra a szomorú következtetésre jutott, hogy Noah DeBoltot soha nem fogják magánlaksértésnél komolyabb dologgal megvádolni. Ő, Miranda, túl kézenfekvő gyanúsított ahhoz, hogy elengedjék. James pedig azzal, hogy csatlakozott Evelynhez és Noah-hoz, meghozta a maga döntését.

Nem azt mondják, hogy bajban sokkal jobban összetart a család? Nos, Noah DeBoltnak, a család fejének letartóztatása igencsak nagy baj volt. A család újra meg fog erősödni.

Miranda belépett az ajtón. Annie még nem ért haza. A csend halotti lepelként telepedett a házra.

Amikor a telefon csengeni kezdett, szinte sértő volt a fülének. Felvette a kagylót.

– Miranda? – szólt bele egy elfúló hang.

– Miss St. John? Valami baj van?

– Egyedül vagy otthon? – hallotta Miss St. John fura válaszát.

– Nos, igen, jelenleg…

– Azt akarom, hogy zárd be az ajtót. Most!

– Nem, minden rendben van. Letartóztatták Noah DeBoltot…

– Hallgass rám! Találtam még egy levelet Rose Hillben. Ezt kereste, nem érted? Ezért jött vissza állandóan a kunyhóba! Azért, hogy visszavegye a leveleit!

– Kinek a leveleit?

– M.–ét!

– De Noah DeBolt…

– Ennek semmi köze Noah-hoz! Ez egy felindultságból elkövetett gyilkosság volt, Miranda. A szokásos okból. Hadd olvassam fel a levelet…

Miranda figyelt. Mire a néni befejezte, a keze görcsöt kapott, mert olyan szorosan fogta a kagylót.

– Már értesítettem a rendőrséget – mondta Miss St. John. – Elküldtek egy embert Jill Vickeryért. Addig is tartsd zárva az ajtót! Ez egy beteg levél, Miranda, egy beteg nő tollából. Ha odamegy a házhoz, ne engedd be!

Miranda letette a kagylót.

Hirtelen egy emberi hang után kezdett sóvárogni, bárkinek a hangja után, még az is jó, ha csak telefonon keresztül hallja. Annie, gyere haza, kérlek!

A telefonra meredt, s azon töprengett, hogy felhívjon-e valakit. De kit? Amint ott állt, észrevette, hogy többnapos posta halmozódott fel a telefon mellett, némelyik kupac már ledőlni készült a földre. Számlák keveredtek hirdetésekkel és újságokkal.

Annie könyvelése biztos ugyanolyan hanyag, mint a háztartása, gondolta Miranda, és szétválogatta a halmokat. Amikor a végére jutott, a levelek alól előkerült egy nyomtatványként érkezett küldemény, amelynek feladója a Tufts Egyetem Öregdiák Egyesülete – a címzettje pedig Margaret Ann Berenger volt.

Te vagy az egyetlen M., akit ismerek, mondta neki Annie.

Miközben végig tudott egy másikról is!

Ez még nem jelenti azt, hogy ő tette…

Ez még nem bizonyíték a kapcsolatra Annie és M. levelei között.

Hirtelen ráeszmélt. Az írógép!

Régi fajta, ahogy Jill mondta, amelynek az e betűje tisztításra szorul. Egy írógép méretes holmi, nem lehet olyan könnyen elrejteni. Gyorsan ellenőrizte a szekrényeket, a polcokat, de nem találta sehol. Vajon a garázsban lesz?

Ott sem volt.

Visszament a házba, agyában keringtek a gondolatok. Mostanra Jillt már letartóztatták. Annie gyorsan meg fogja tudni, és azt is, hogy keresik az igazi M.–et. Első dolga lesz megszabadulni az írógéptől, ha még nem tette volna meg. Az az egyetlen bizonyíték, amely Richard igazi gyilkosához vezethet.

Bizonyítaná az ártatlanságomat! Meg kell találnom, mielőtt megsemmisíti. El kell vinnem a rendőrségre!

Egy hely jöhetett még szóba. Kiszaladt a házból, és a kocsijához ment. Néhány perccel később bekanyarodott a *Herald* épülete elé. Sötét volt odabent. A legutolsó számot már befejezték, ilyenkor néhány óra hosszat üres a szerkesztőség.

A bejárati ajtót a saját kulcsával nyitotta ki – amelyet még nem adott vissza. Kesernyésen emlékezett vissza, hogy még Richard beszélte rá arra, hogy tartsa meg. Biztos volt abban, hogy rá tudja majd beszélni a szerkesztőségbe való visszatérésre.

Nos, itt volt, visszatért.

Végigment az asztalok között, egyenesen Annie-éhez. Felkapcsolta a lámpát. A legfelső fiók nem volt bezárva. A tollak és gémkapcsok között talált néhány kulcsot. Vajon melyik nyitja a szekrényét? Mindet felmarkolta, és elindult a női öltözőbe.

Felkapcsolta a villanyt. Előtűnt a virágos kanapé, a mályvaszínű tapéta, a viktoriánus nyomatok a falon. Jill díszítgetése sem tudta elfedni azt a tényt, hogy ez egy sötét, ablaktalan szoba. Miranda a szekrényekhez ment. Hat volt belőlük, elég szélesek ahhoz, hogy beférjen a dolgozók nagykabátja és csizmája a téli hónapokban. Tudta, melyik Annie szekrénye. Volt rajta egy matrica „Nekem épp megjött, de mi a te mentséged?” felirattal.

Bedugta az első kulcsot a zárba. Nem forgott.

Megpróbálta a másodikat, majd a harmadikat. A zár kinyílt.

Kinyitotta az ajtót, és összeráncolt szemöldökkel a szekrény tartalmára nézett. A felső polcon bokszkesztyűk voltak, egy pár régi edzőcipő, egy gyapjúsál. Alul egy pulóver takart egy törülközőbe csavart batyut. Miranda kivette – nehéz volt. Széthajtogatta a törülközőt, és megnézte, mit rejt.

Egy régi kék-zöld Olivetti volt, ciceró betűtípussal.

Becsúsztatott egy papírdarabot, és remegő kézzel legépelte a Margaret Ann Berenger nevet. Az e hurka piszkos volt!

Hirtelen megkönnyebbülés hullámzott át rajta, szinte ujjongott. Gyorsan bezárta a szekrényt, és visszabugyolálta az írógépet. Amikor felemelte, enyhe szellő legyintette meg az arcát. Csak ennyi volt a figyelmeztetés: egy kis fuvallat, amely beáramlott a nő mögött, amikor bejött az ajtón.

Miranda megfordult.

Ott állt szemben vele, szélfútta hajjal, érzelemmentes arckifejezéssel.

– Annie – rebegte halkan Miranda.

Annie csendesen a Miranda karjában lévő írógépre nézett.

– Azt hittem, Irvinggel vagy – mondta Miranda.

Annie tekintete lassan felemelkedett. Szomorúság tükröződött benne, fájdalom, amely mélyen a lelkében gyökerezett. Miért nem láttam meg korábban? – gondolta Miranda.

– Nincs Irving – felelte Annie.

Miranda zavarodottan megrázta a fejét.

– Soha nem is volt Irving, én találtam ki. Az összes randit, az összes találkozónkat. Elmentem a kikötőbe, leálltam a kocsival, és csak ültem. Néha órákig. – Annie mélyet sóhajtott és megrázkódott. – Ki nem állhattam a szánalmat, Miranda. Az együttérzést a vénlány iránt.

– Soha nem gondoltam…

– Dehogynem! Mindannyian gondoltátok. De legfőképp ott volt Richard. Nem akartam megadni neki azt az elégtételt, hogy tudja… – Elcsuklott a hangja. Kezével megtörölte a szemét.

Miranda lassan lerakta az írógépet a padra.

– Mit, Annie? – kérdezte gyengéden. – Azt, hogy mennyire megbántott? Azt, hogy milyen egyedül érzed magad?

Remegés rázta meg Annie testét.

– Mindkettőnket megbántott – folytatta Miranda. – Minden nőt, akihez valaha hozzáért. Minden nőt, aki valaha szerette. Mindannyiunkat megbántott.

– De nem úgy, ahogy engem! – kiáltotta Annie. Fájdalmas hangja visszaverődött a hideg falakról. – Öt év az életemből, Miranda! Ezt adtam neki. Ötévnyi titkolózást. Negyvenkettő voltam, amikor találkoztunk. Akkor még lehetett volna gyerekem. Néhány évem még volt hátra. Reménykedtem, arra vártam, hogy meggondolja magát. Arra, hogy elhagyja Evelynt! – Újra megtörölte a szemét, szétkenve arcán a szemfestéket. – Az volt az utolsó esélyem, és ő elvette tőlem. Ellopta tőlem. Aztán véget vetett a kapcsolatnak. – Megrázta a fejét, és felnevetett. – Azt mondta, hogy ő csak jó akar lenni. Nem akarja, hogy még több időt vesztegessek rá. Aztán azt mondta, ami a legjobban fájt: „Csak képzelted, Annie! Soha nem szerettelek úgy, ahogy te gondoltad.” – Sebzett állatként nézett Mirandára. – Öt év után ezt mondta nekem! Nem mondta el az igazságot, hogy talált valaki fiatalabbat. Téged! – Nem volt gyűlölködés, nem volt harag a hangjában, csak csendes beletörődés. – Soha nem hibáztattalak, Miranda. Te nem tudhattad, de te is csak egy áldozat voltál. Téged is elhagyott volna, mint ahogy mindannyiunkat elhagyott.

– Igazad van, Annie. Mind az áldozatai voltunk.

– Sajnálom. Annyira sajnálom, Miranda! –Annie a zsebébe csúsztatta a kezét, és lassan előhúzta a pisztolyt.

Miranda a csőre nézett, amely egyenesen rá irányult. Vitatkozni szeretett volna, könyörögni, bármit, csak Annie eressze le a fegyvert, de egy hang sem jött ki a torkán. Csak a fekete körre tudott nézni, és egyetlen gondolat zümmögött a fejében: vajon mit fog érezni a golyó becsapódásakor?

– Gyerünk, Miranda! Indulás! Miranda megrázta a fejét.

– Hová… hová megyünk?

Annie kinyitotta az ajtót, és mutatta az utat.

– Fel a lépcsőn. A tetőre.

Senki sem volt otthon.

James körbejárta Annie házát, majd hátrament a garázsig, és észrevette, hogy az autó nincs ott. Miranda biztos visszajött ide, aztán újra elment. A kocsifelhajtón állt, s azon töprengett, mihez kezdjen, amikor a telefon megcsörrent a házban. Felszaladt a lépcsőn, be a nappaliba, és felvette a kagylót.

Lorne Tibbetts volt az.

– Miranda ott van? – kérdezte.

– Nem, én is őt keresem.

– Mi van Annie Berengerrel?

– Ő sincs itt.

– Rendben – mondta Lorne. – Azt akarom, hogy hagyja el a házat, James. Most azonnal!

A férfi meglepődött a váratlan parancson.

– Megvárom, hátha Miranda hazajön. Hallotta, hogy Lorne elfordul, és Ellisnek mond valamit.

– Nézze, nekünk fel kell göngyölítenünk valamit. Ha Annie Berenger bukkan fel először, csak legyen vele kedves, viselkedjen vele úgy, mint általában! Rendben? Ne idegesítse fel! Csak nyugodtan hagyja el a házat! Ellis már úton van.

– Mi folyik itt?

– Azt hiszem, hogy tudjuk kicsoda M. Nem Jill Vickery! Most pedig menjen el onnan! – Lorne kilépett a vonalból.

Ha nem Jill Vickery…

James az asztalhoz ment, és kihúzta a fiókot. Annie pisztolya nem volt ott. *Hol vagy, Miranda?!*

A következő gondolat kiűzte a kocsihoz. Talán még lesz ideje, hogy megtalálja őket! Csak öt, talán tíz perccel járhat előtte a nő. Nem mehettek messze, még nem! Ha körbemegy a városban, és figyel, talán megtalálja a kocsiját.

Ha még a környéken vannak.

Nem veszíthetlek el most, hogy bebizonyosodott az ártatlanságod! Most, hogy újra van esélyünk!

Csikorgó kerekekkel indult vissza a városba.

– Menj! Az utolsó emeletig.

– Kérlek, Annie…

– Mozogj!

Miranda megfordult és a szemébe nézett. Már a harmadik emeletnél jártak. Még egy volt hátra, és aztán jött a tető. Valaha csodálta a lépcsőház szépségét, a faragott mahagónikorlátot, a csillogó fát, most azonban a halál felé vezető csapdává változott. Megragadta a korlátot, és megpróbált erőt meríteni a szilárd fából.

– Miért teszed ezt? – kérdezte.

– Menj! Gyerünk!

– Valaha barátok voltunk…

– Richardig.

– De én nem tudtam róla! Fogalmam sem volt arról, hogy szerelmes vagy belé! Legalább elmondtad volna!

– Soha nem mondtam el senkinek. Nem tehettem. Ez az ő ötlete volt, érted? Titokban tartani, megtartani magunknak. Azt mondta, hogy így akar megvédeni.

Tehát rajtam kívül nem maradt más, gondolta Miranda. *Én vagyok az egyetlen élő ember, aki tudja.*

– Mozgás! – utasította Annie. – Fel a lépcsőn! Miranda nem moccant. Annie szemébe nézett, s csendesen azt mondta:

– Miért nem lősz le itt és most? Úgyis ezt fogod tenni.

– Ahogy akarod. – Annie nyugodtan felemelte a pisztolyt. – Nem félek a gyilkolástól. Azt mondják, hogy elsőre a legnehezebb megtenni. De tudod mit? Nem is volt olyan nehéz. Csak arra kellett gondolnom, hogy mennyi fájdalmat okozott, és a kés szinte magától mozgott. Én csak szemtanú voltam.

– Én nem vagyok Richard. Soha nem akartalak bántani.

– De megtennéd, Miranda! Tudod az igazságot.

– A rendőrség is tudja! Megtalálták a leveledet, a legutolsót.

Annie megrázta a fejét.

– Ma este letartóztatták Jillt, de mégis te leszel az, akit vádolni fognak, mert meg fogják találni az írógépet a kocsidban. Milyen okos lánynak fogsz látszani! Hiszen az összes levelet

te írtad, majd elrejtetted a nyaralóban, áthárítva a gyanút szegény Jillre. Azonban a bűntudat nem hagyott nyugodni. Tudtad, hogy a börtön elkerülhetetlen, ezért a könnyebb utat választottad. Felmásztál az iroda tetejére, és leugrottál.

– Nem fogok leugrani!

Annie két kézzel megmarkolta a fegyvert, és Mirandára szegezte.

– Akkor itt fogsz meghalni! Meg kellett hogy öljelek, mert rád találtam, miközben az írógépet Jill irodájába akartad becsempészni. Fegyver volt nálad. Te a lépcsőházba küldtél, én megpróbáltam elvenni tőled a pisztolyt, de elsült. Mindenkinek megfelelő befejezés. – Lassan kibiztosította a fegyvert. – Vagy legyen inkább mégis a tető?

Húznom kell az időt, gondolta Miranda. Várnom kell, hátha adódik egy alkalom, bármilyen alkalom a menekülésre.

Megfordult, és felnézett az utolsó lépcsőfordulóra.

– Gyerünk! – mondta Annie.

Miranda elindult felfelé.

Tizennégy lépcsőfok, mindegyik egy örökkévalóság. Kétségbeesetten megpróbálta maga elé képzelni a tetőt, a fekvését, a menekülési útvonalakat. Egyszer volt fent, amikor az új munkatársakkal csoportképet készítettek. Emlékezett egy lapos betonterületre, három kéményre, egy transzformátorállomásra. Négy emelet – vajon rögtön bele fog halni? Vagy összetört roncsként fekszik majd a járdán, és Annie adja meg a kegyelemlövést?

A tetőre vezető ajtó már nem volt messze. Ha át tudna jutni rajta úgy, hogy becsapja maga mögött és eltorlaszolja, talán időt nyerne, és segítségért kiálthatna.

Már csak néhány lépcsőfok…

Megbotlott és előreesett, a lépcsőre.

– Kelj fel! – mondta Annie.

– A bokám…

– Azt mondtam, kelj fel!

Miranda leült a lépcsőfokra, és dörzsölgetni kezdte a lábát.

– Azt hiszem, megrándult.

Annie közelebb lépett.

– Akkor kússzál, ha kell! Gyerünk, felfelé!

Miranda, hátával szorosan a lépcsőnek támaszkodva, lábát megfeszítve, tovább simogatta a bokáját. Közben végig ezt hajtogatta magában: Közelebb, Annie! Gyere közelebb…

Annie tett még egy lépést. Éppen a Miranda alatti lépcsőfokon állt, és ijesztően közel tartotta a pisztolyt.

– Lejárt az idődd! – Célba vette a lány homlokát.

Miranda ekkor emelte fel a lábát – elkeseredetten, teljes erőből belerúgott Annie gyomrába. A nő lebucskázott a lépcsőn, és elterült a harmadik emeleti fordulóban. Azonban még esés közben sem engedte el a fegyverét. Sőt már fel is térdelt, s a pisztollyal újra az áldozatára célzott.

Miranda feltépte az ajtót, és kiugrott a tetőre.

Hallotta, hogy a golyó belecsapódik a fába, s érezte, hogy szilánkok lökődnek az arcához. Nem volt retesz az ajtón, nem tudta bezárni! Olyan kevés ideje maradt, olyan kevés! Tizennégy lépés, és Annie a tetőn lesz!

Már hallatszottak a lépések az ajtó mögül.

Miranda rémülten vetődött bele a sötétségbe, és a transzformátorállomás mögé gurult. Hallotta, hogy az ajtó kinyílik, majd becsapódik.

Aztán hallotta Annie hangját, ahogy a sötétben kiabál:

– Nincs hová futnod, Miranda! Akárhol vagy, megtalállak!

James már messziről észrevette Miranda régi Dodge-át, amely a *Herald* épülete előtt állt. Mögéje kanyarodott, és kiugrott a kocsijából. Benézett a Dodge ablakán, és látta, hogy üres. Miranda – vagy aki idejött a kocsival – a házban van!

Megzörgette a *Herald* bejárati ajtaját. Zárva volt. Az ablakon keresztül látta, hogy az egyik asztalnál ég a lámpa. Valakinek bent kell lennie. Dörömbölni kezdett az ajtón, és kiabált:

– Miranda! Miranda!

Nem érkezett válasz.

Az épület hátsó része felé rohant. Kell lennie még egy bejáratnak, egy nyitott ajtónak vagy ablaknak! Épp a sarokhoz ért, amikor pisztolylövést hallott. Valahonnan az épület belsejéből jött a hang.

– Miranda!? – ordította.

Nem pazarolta tovább az idejét arra, hogy nyitott bejáratot keressen. Megragadta a szemeteskukát az utcán, a bejárati ajtóhoz vitte, és bedobta az üveget. Jégesőként kopogtak a szilánkok az íróasztalokon. Kirúgta a keretből a maradékot, bemászott, elfutott az asztalok között. Minden lépéssel egyre ijedtebben gondolt arra, hogy mit fog találni. Benyitott az első ajtón: az újság következő számának példányai tornyosultak a fal mellett, kötegelve. Miranda nem volt itt.

Megfordult s leszaladt a női öltözőbe. Megint félve nyitott be az ajtón. Miranda ott sem volt.

A női mosdóba sietett, és sorra nyitogatta az ajtókat. Senki sem volt ott.

Ugyanúgy a férfimosdóban sem.

Honnan a pokolból jöhetett a pisztolylövés?

Visszament a szerkesztőségi terembe, és elindult felfelé a lépcsőn. Még két emeletet kell átkutatnia: irodák a másodikon, raktárak és irattárak a harmadikon. Valahol odafent meg fogja találni.

Remélem, még életben lesz!

Miranda a transzformátor oldalához simult, és hallgatózott. A saját szívverésén kívül semmit sem hallott. Hol van? Merre megy?

Gyorsan oldalra nézett. Szeme már kezdett hozzászokni a sötétséghez. Balra mellette egy halom rekeszt vett ki… és jobbra a tűzlétra fogantyúját látta! A tetőről levezető út! Bárcsak el tudna jutni odáig észrevétlenül!

Merre lehet Annie?

Meg kellett kockáztatnia egy pillantást. Leguggolt, és lassan kidugta a fejét a sarkon. A látványra ijedten visszahúzódott. Annie egyenesen a transzformátorállomás felé tartott!

Miranda ösztönei azt súgták, hogy fusson, kíséreljen meg egy utolsó rohanást a szabadságáért. A józan esze azonban azt mondta, hogy nem érne el odáig. Annie már túl közel volt.

Kétségbeesett ötlettel felmarkolt pár kavicsot a lába mellől. Magasan eldobta a feje fölött, vaktában a tető másik oldala felé célozva. Hallotta a kopogásukat valahol a sötétben.

Néhány másodpercig hallgatózott. Semmi…

Megint kinézett a transzformátorház mögül. Annie a hang után ment, a tető másik oldalán lassan az egyik kémény felé lopódzott. Még néhány lépés. Még egy…

Most érkezett el az alkalom – az egyetlen! Miranda nekilódult.

Léptei dobpergésnek hatottak a betonon. Mielőtt elérte volna a tűzlétrát, meghallotta az első lövést, és hallotta a golyót elzúgni a füle mellett. Nem volt idő gondolkodni, cselekedni kellett! A tűzlétrához vetődött, s átemelte a lábát a tetőpárkány korlátja fölött az első fémrúdra.

Akkor érkezett a második lövés.

A golyó becsapódása olyan volt, mintha megütötték volna a vállát. Erejétől oldalra billent, rá a párkány korláton kívül eső szélére. Szédülve felnézett a csillagos égre, és érezte, hogy csúszni kezd lefelé. Ösztönösen kinyújtotta a kezét, hogy vakon megmarkoljon valamit, s bal keze egy fémre kulcsolódott – a korlát egy függőleges rögzítőrúdjára. Még amikor a lába lecsúszott, és tehetetlen súlyként lógott alatta, akkor is teljes erejéből szorította. Megpróbált felkapaszkodni a másik kezével is, de az nem engedelmeskedett. Csak vállmagasságig tudta felemelni, és csak gyengén tudta átkulcsolni vele a létra külső oldalát. Egy másodpercig ott lógott, a lábával kapálózva. Majd egyik talpával sikerült kitámasztania magát az épület tégláin. *Még élek, még itt vagyok! Ha át tudnám húzni magam a létrára…*

Egy árnyék mozgása a feje fölött megdermesztette. Lassan felnézett, és a pisztolycsövet látta maga előtt. Annie a tető szélén állt, és egyenesen a fejére célzott.

– Most – mondta halkan Annie. – Engedd el a létrát!

– Nem. Nem…

– Nyisd ki az ujjaid és dőlj hátra! Gyors és könnyű halál.

– Nem fog működni. Kitalálják! Meg fogják tudni, hogy te tetted!

– Ugorj, Miranda! Ugorj!

Miranda a földre nézett. Olyan messze volt, olyan nagyon messze!

Annie meglendítette az egyik lábát, és a sarkával Miranda kezére dobbantott.

Miranda felsikoltott. De még tartotta magát!

Annie felemelte a sarkát újra és újra, minden alkalommal tovább roncsolva Miranda bal kezét.

A fájdalom már elviselhetetlen volt. Miranda szorítása meggyengült. Lába lecsúszott a téglaperemről, és a levegőben lógott. Bal keze fájdalmasan lüktetett, már nem bírta tovább a szenvedést. Jobb keze, amely amúgy is gyenge volt, és a golyó ütötte sebtől zsibbadni kezdett, nem volt elég erős ahhoz, hogy megtartsa. Kétségbeesetten nézett fel Annie-re, aki felemelte a lábát, és egy utolsót készült roppantani a kezén.

A lába azonban nem ért célt.

Ehelyett Annie teste felemelkedett, majd hátrabicsaklott, mint egy bábué, amelynek elvágták a mozgatózsinórjait. Hitetlenkedve és dühösen felordított. Aztán csak egy puffanás hallatszott, ahogy a teste a tetőre csapódott.

Egy pillanattal később James jelent meg a tető szélén, előrehajolt, és megfogta Miranda bal csuklóját.

– Fogd meg a másik kezemet! Fogjad! – kiáltotta a férfi.

Lábát újra a téglaperemre támasztva Miranda megpróbálta felemelni a jobb karját.

– Nem… nem érlek el…

– Gyerünk, Miranda! – A férfi előrébb hajolt, teste túlnyúlt a tető szélén. – Meg kell csinálnod! Mindkét kezedre szükségem van! Csak nyújtsd fel, ennyi! Majd én elkapom, drágám. Kérlek!

Drágám! Ez az egy szó, amelyet még soha nem hallott tőle, új erőt öntött belé. Vett egy nagy levegőt, és az ég felé nyújtotta a kezét. Ennél jobban nem tudom, gondolta kétségbeesve. Feljebb nem megy.

A férfi ekkor kapta el a csuklóját. Olyan erővel szorította, hogy ettől a pillanattól kezdve Miranda nem félt attól, hogy lezuhan. James egyre feljebb és feljebb húzta, végül át a tető szélén.

Akkor szállt el Miranda utolsó csepp ereje is. A férfi karjaiba omlott. *Semmi és senki nem bánthat ezek között a karok között.*

– Istenem, Miranda, azt hittem… Hirtelen elhallgatott.

Egy pisztoly zárja kattant.

Mindketten megfordultak, és néhány méterre Annie-t látták meg. Bizonytalanul imbolygott a lábán, két kézzel kapaszkodott a fegyverbe.

– Nincs tovább, Annie – csitította James. – A rendőrség tudja. Náluk van az utolsó leveled. Tudják, hogy te ölted meg Richardot. Most is téged keresnek. Vége van!

Annie lassan leeresztette a pisztolyt.

– Tudom – suttogta. Mélyet sóhajtott, és az égre nézett. – Szerettelek – mondta az égbolt felé. – Legyél átkozott, Richard. *Szerettelek!* – sikoltotta.

Aztán felemelte a pisztolyt, csövét a szájába tette, és meghúzta a ravaszt.

15.

Ezúttal dr. Steiner közreműködése nem volt elég. Rendeltek egy sürgősségi kompmenetet, és dr. Steiner kíséretében felrakták Mirandát a *Jenny B* fedélzetére. A Bass Harbor-i kórházat értesítették egy beteg érkezéséről: golyó ütötte seb a jobb vállon, a beteg magánál van, a vérnyomás rendben, a vérzést csillapították. A *Jenny B* kihajózott, fedélzetén két utassal, háromfőnyi személyzettel – és egy holttesttel.

James nem volt a kompon. Éppen Lorne Tibbetts irodájában fészkelődött egy székben, és száznyi kérdésre válaszolgatott. Csak a rend kedvéért. Egy nő végül is meghalt, ezért nyomozást indítottak, és ahogy Lorne tömören fogalmazni szokott: választhatott a börtön vagy a vallomástétel között. Amíg James ott ücsörgött, arra gondolt, vajon mi lehet a *Jenny B*-vel. Elérte már Bass Harbort? Miranda jól van?

Befejezi valaha Lorne ezeket az idétlen kérdéseket?

Hajnali kettő óra volt, amikor James végre kisétálhatott a rendőrségről. Az éjszaka meleg volt, már a maine-i időjáráshoz képest, ő mégis hűvösnek érezte, miközben a kocsija felé ment. Éjjel nem járt a komp, úgyhogy a szigeten kellett maradnia reggelig. Legalább annyit megtudott, hogy Miranda már nincs veszélyben. Felhívta a kórházat, ahol azt mondták neki, hogy a páciens kényelmesen pihen, és rendbe fog jönni.

Azon töprengett, hová menjen aludni.

Semmiképp sem a Chestnut Streetre! Többet nem fog tudni Evelyn házában aludni. Gyökértelennek érezte magát, elvágva a DeBoltoktól, a Tremainektől, dölyfös és vagyonos környezetben töltött múltjának örökségeitől. Újjászületett. Megtisztult.

Beszállt a kocsiba, és Rose Hillbe ment.

A nyaraló hideg volt, megfosztva minden élettől, jókedvtől, mintha minden öröm, amely valaha itt létezett, elszállt volna. Már csak a hálószobában maradt némi melegség. Itt szerelmeskedtek Mirandával. Még mindig ott lebegett annak az éjszakának, az egyetlen éjszakájuknak az emléke.

Az ágyra feküdt, és megpróbálta felidézni a nő illatát, a puhaságát, de olyan volt, mintha a saját tükörképét próbálná elkapni a vízben: mindig, amikor nyúlnánk érte, kisiklik a markunkból.

Ő nem közülünk való, mondta egyszer Evelyn. *Ő nem olyan, mint mi.*

James Noah-ra, Richardra, Evelynre gondolt. Az apjára. Aztán arra, hogy Evelynnek igaza volt. *Miranda nem olyan, mint mi.*

Annál sokkal jobb.

– A boldog befejezés – mondta Miss St. John –, nem jön magától. Valakinek meg kell dolgoznia érte.

James csendben elfogadta a tanácsot és a csésze meleg kávét, amelyet a néni nyújtott felé. Ezt már ő is megtapasztalta. Az élet megtanította arra, hogy a boldog befejezés csak a mesékben létezik, a valóságban nem. Jó példa volt erre a házassága.

De ezúttal másképp lesz! Másképp fogom csinálni. Bárcsak biztos lehetnék abban, hogy ő is akar engem!

Felhajtotta a kávét, és szórakozottan megvakarta Ozzie fekete fejét. Az állat nagyon hálásnak tűnt érte. James az órájára pillantott, és látta, még bőven maradt ideje, hogy elérje a tizenkét órás kompot Bass Harbor felé. Mirandához.

Egész éjjel álmatlanul forgolódott, és az esélyeiken, a jövőjükön töprengett. A bátyja kísértetét nem lesz könnyű elűzni. Néhány rövid héttel ezelőtt Miranda még Richardot szerette, vagy legalábbis azt hitte, hogy szereti. Richard kihasználta, szinte tönkretette. *És most itt vagyok én, egy másik Tremain. Azok után, amit Richard tett vele, miért bízna bennem?*

Egy hete még ő is gyilkosnak nevezte. Csak órákkal ezelőtt fogadta el teljesen az ártatlanságát. Minden oka megvolt Mirandának, hogy soha ne bocsássa meg, amiket mondott neki. Annyi kegyetlen és szörnyűséges szó hangzott el kettőjük között! Vajon a szerelem, az igazi szerelem létrejöhet ilyen kezdet után is?

Szerette volna azt hinni, hogy igen, ám a kétségek továbbra is gyötörték.

Amikor Miss St. John reggel tíz órakor bekopogott a nyaralóba, és meghívta egy kávéra meg egy reggeli beszélgetésre, szinte örült neki, holott gyanította, hogy a meghívás mögött több van, mint jószomszédi kedvesség. Az éjszakai történésekről már biztos az egész város beszél. Miss St. John nyilván hallott ezt-azt, és a kíváncsisága nem hagyta nyugodni.

Most pedig, hogy már mindent tudott, el fogja mondani a véleményét, akár akarja hallani, akár nem.

– Miranda szeretetre méltó nő, James – fejtegette. – Nagyon kedves nő.

– Tudom. – Mi mást mondhatna erre?

– De kétségeid vannak.

A férfi felsóhajtott, s ebben benne volt a fájdalom és a bizonytalanság.

– Azok után, ami történt…

– Az emberek követnek el hibákat, James! Miranda a bátyáddal hibázott, de nem volt olyan szörnyű hiba az! Semmi köze nem volt kegyetlenséghez vagy rossz szándékhoz, csupán szerelemről volt szó. Félreismert egy embert, ezt a hibát elkövette. De az érzései helyesek voltak.

– Hát nem érti, Miss St. John? A kétségeim nem vele kapcsolatosak, hanem önmagammal! Képes lesz-e megbocsátani nekem, egy Tremainnek, aki egy vagyok azok közül, akik bántották?

– Szerintem Miranda inkább a maga megbocsátására vágyik.

A férfi megrázta a fejét.

– Miért kellene neki megbocsátanom?

– Erre magának kell megtalálnia a választ.

A férfi csendben ült egy ideig, és a csúnya kutya csúnya fejét simogatta.

Miért kellene megbocsátanom neked? Azért, mert megmutattad, milyen az igazi ártatlanság? Azért, mert segítettél megkérdőjelezni minden nagyképű előítéletet, amelyet belém neveltek? Azért, mert ráébresztettél, milyen ostoba vagyok?

Azért, mert a csodálatos lényeddel elérted, hogy beléd szeressek?

Hirtelen elhatározással letette a kávéscsészét és felállt.

– Jobb, ha megyek – mondta. – El kell érnem a kompot.

– És mi lesz azután? – kérdezte Miss St. John, miközben az ajtóhoz kísérte.

James mosolyogva megfogta a néni kezét – egy nagyon bölcs öreg hölgyét.

– Miss St. John – simította tenyerét az öreg kézre –, ha kitalálom, akkor maga lesz az első, akinek elmondom!

A néni integetett neki, amikor a kocsijához ment.

– Számítok rá! – kiáltotta utána.

James őrült módjára vezetett a kompkikötőig. Egy órával az indulás előtt ért oda, de csak annyit ért el vele, hogy a behajózásra váró kocsik hosszú sorát találta maga előtt. Úgy döntött, otthagyja az autóját, és gyalogosan száll fel a kompra, inkább, mint hogy lemaradjon.

Két órával később Bass Harborben lesétált a fedélzetről. Taxi nem volt sehol, ezért kérdezősködnie kellett néhány autó vezetőjénél, míg végre akadt valaki, aki szintén abba az irányba ment. Mire a kórház recepciópultjához ért, már fél három volt.

– Miranda Woodot – közölte az ügyeletes nővér, miután letette a telefont – kiengedték egy órával ezelőtt.

– Micsoda?

– Ezt mondta az emeleti nővér. A beteg dr. Steinerrel ment el.

James legszívesebben ráütött volna a pultra idegességében.

– Hová mentek? – csattant fel.

– Nem tudom, uram. Menjen fel a nővérszobába, a második emeletre!

James majdnem elindult a lépcsőház felé, amikor az órára nézett.

– Kisasszony, mikor indul vissza a komp a szigetre? – kérdezte.

– Azt hiszem, az utolsó három órakor indul. Húsz perc múlva!

Kisietett, és taxit keresett, buszt vagy bármilyen járművet, amely elviszi a kikötőbe. Nekik is ott kell lenniük! Hová máshová mehetne Miranda és dr. Steiner, mint vissza a szigetre?

Az utolsó komp… Nem fog odaérni!

A boldog befejezés nem jön magától. Valakinek meg kell dolgoznia érte.

Rendben, a fene egye meg! – gondolta. *Kész vagyok megdolgozni érte. Bármit megtennék azért, hogy jóra forduljon minden!*

Futólépésben elindult az úton. Három kilométer volt a kompkikötőig.

Végigfutotta az utat.

– Beszállás! – kiáltotta a fedélzeti matróz. A *Jenny B* motorjai beindultak.

Miranda a korlátnál állt, és a Penobscot Bay szürkészöld vizét nézte. Annyi sziget van még a világon, annyi hely a földön, ahová el lehet menekülni. Hamarosan ő is úton lesz, hátrahagyva jó és rossz emlékeit. Utoljára megy át Shepherd szigetére, azért, hogy elvarrjon minden szálat, és aztán örökre hátat fordít a helynek. Ezt a búcsút már hetek óta tervezte, még Richard halála előtt.

És James előtt…

– Én még mindig azt mondom, hogy bolond ötlet volt ez, fiatal hölgy! – szólalt meg dr. Steiner ingerülten. – Csak úgy kijelentkezni! Mi van, ha újra vérezni kezd? Mi van, ha elfertőződik? Ilyen szövődményeket nem tudok kezelni! Én mondom, kezdek túl öreg lenni már ehhez. Túl öreg!

– Jól megleszek, doktor úr – mondta Miranda, szemét továbbra is az öbölre szegezve.

Dr. Steiner mogorván magyarázott valamit az engedetlen betegekről és arról, milyen nehéz manapság orvosnak lenni, de Miranda alig figyelt oda. Túl sok minden járt az eszében.

Egy csendes távozás egyedül – igen, mindent egybevéve jobb lesz így. Túlságosan összezavarodna, ha újra találkozna Jamesszel. El kell tőle távolodnia, hogy rájöjjön, mit is érez igazán iránta. Szerelem? Úgy gondolta, igen. Sőt biztos volt benne. De előtte már tévedett, nagyot tévedett! *Nem akarom még egyszer elkövetni ugyanazt a hibát, nem akarok ugyanazoktól a következményektől szenvedni!*

És mégis…

A szél feléledt, és süvíteni kezdett a víz fölött, hideg sós levegőt fújva az arcába.

Szeretem őt. Tudom, hogy szeretem! De ez még nem elég ahhoz, hogy jövőt építsünk rá.

Túl sok minden állt az útjukban: Richard szelleme, a bizalmatlanság árnyéka. És állandóan, megkerülhetetlenül ott lesz a kérdés, hogy ki melyik oldalon nőtt fel. Nem mintha az ő szemében ez áthidalhatatlan különbséget jelentett volna, de egy Tremain számára talán csak ez számít.

– Hajóorr eloldva! – kiáltott egy matróz.

A *Jenny B* motorjai felpörögtek. Lassan jobbra fordult, szembe a távoli zöld dombokkal, amelyek Shepherd szigetének nagy részét alkották. A matróz végigsétált a hajón, és eloldozta a hajó hátsó részét is, amikor valaki torkaszakadtából kiabálni kezdett a kikötőből:

– Várjanak! Tartsa a hajót!

– Teli vagyunk! – kiáltotta a matróz. – Várja meg a következőt!

– Azt mondtam, tartsa!

– Túl késő! – kiáltotta vissza matróz.

A *Jenny B* lassan kezdett távolodni a parttól.

Miranda a matróz éktelen káromkodására figyelt fel. Egy alakot látott a móló vége felé rohanni – majd elrugaszkodni! A férfi átrepült a szélesedő rés fölött, és hajszál híja volt csak, hogy a *Jenny B* fedélzetére érkezett, és nem a kikötő vizébe.

– Maga úgy repül, mint egy ágyúgolyó – mondta elképedve a matróz –, de teljesen megőrült?!

James feltápászkodott.

– Beszélnem kell az egyik utassal…

– Egek! Maga aztán tényleg beszélni akar vele!

James vett egy mély lélegzetet, hogy megnyugodjon, és körbenézett a fedélzeten. A tekintete megállapodott Mirandán.

– Igen – mondta halkan –, tényleg beszélni akarok vele!

Miranda a korlátnál állt, és meglepődve nézett Jamesre. A többi utas mind őket bámulta, kíváncsiak voltak, mi fog történni.

– Fiatalember – csattant fel dr. Steiner –, ha kificamította a bokáját, ne várja tőlem, hogy rendbe hozzam! Maguk ketten és a bolond mutatványaik!

– A bokám rendben van – mondta James, a szemét le sem véve Mirandáról. – Csak a betegével akartam beszélni, ha ő is beleegyezik.

A lány hitetlenkedve felnevetett.

– Egy ilyen ugrás után hogyan is utasíthatnám vissza?

– Menjünk odébb! – James a kezéért nyúlt. – Nincs szükségünk hallgatóságra.

Előresétáltak, és megálltak a korlátnál. A sós szél lankadatlanul fújt, áthatolt a ruhájukon, összekócolta a hajukat. Fölöttük sirályok köröztek, a lomha mozgású *Jenny B* légi kísérői.

– Idejekorán eljöttél a kórházból – mondta James. – Még maradnod kellett volna.

Miranda átkarolta magát a szél ellen, és a vízre szegezte a tekintetét.

– Nem tudtam volna még egy napot ágyban feküdni. Annyi mindent kell még elvégeznem!

– Már vége van, Miranda!

– Még nem. Rendeznem kell az ügyeket a rendőrséggel, az ügyvédemmel…

– Ezek várhatnak.

– De én nem. – A lány felemelte a fejét, és a széllel szembe tartotta. – El akarom hagyni ezt a helyet, amilyen gyorsan csak lehet.

– Hová akarsz menni?

– Nem tudom. Arra gondoltam, hogy nyugatra megyek. Jill Vickery maga mögött tudta hagyni a múltját. Talán nekem is sikerül.

Hosszan hallgattak.

– Szóval nem maradsz a szigeten – mondta a férfi.

– Semmim sem maradt ott. A biztosító fizet a házamért, az elég lesz ahhoz, hogy elköltözzek. Valahová, ahol nem ismernek engem, sem Richardot, és nem tudják, mi történt. – Permet spriccelt az arcukra a *Jenny B* orra felől. – Nem könnyű olyan városban élni, ahol mindig rólam beszélnek. Megértem, hogy Jill Vickery miért jött el San Diegóból. Le akarta mosni magáról a bűnösséget. Vissza akarta kapni az ártatlanságát. Én is ezt szeretném, James. Visszakapni az ártatlanságomat.

– El sem veszítetted.

– De igen! Te is ezt gondoltad rólam. És mindig is ezt fogod gondolni.

– Már nincs több kérdésem, Miranda. Már nem kételkedem benned.

A nő megrázta a fejét, és szomorúan elfordult.

– A múltat nem lehet ilyen könnyen elfelejteni.

– Rendben, ez igaz. – James visszafordította őt, hogy szembenézzenek egymással. – Semmi sem könnyű, a szerelem sem, az élet sem. Tudod, ma reggel Miss St. John egy nagyon bölcs dolgot mondott nekem. Azt mondta, hogy a boldog befejezés nem jön magától. Meg kell dolgozni érte! – Keze közé fogta Miranda arcát. – Nem gondolod, hogy ez a boldog befejezés megérné a fáradságot?

– Nem tudom, hogy hihetek-e még a boldog végkifejletben.

– Én sem tudtam. De most már kezdem meggondolni magam…

– Mindig kétségeid lesznek felőlem, James. Afelől, hogy bízhatsz-e bennem…

– Nem, Miranda. E felől az egy dolog felől soha nem lesznek kétségeim.

A férfi megcsókolta, édes és gyengéd érintése ezúttal nem szenvedélyről, hanem reményről árulkodott.

A csók kimosta Mirandából a bűntudat maradékát, a lelkiismeret-furdalást, amely emésztette a lelkét. James karjában hosszú idő óta először visszatalált belső békéjéhez.

Nem érzékelték az idő múlását, csak a sirályok izgatott rikoltozására neszeltek föl, amikor már közeledtek a szigethez. A hajó orrában álló pár nem eresztette el egymást. Még amikor a hajókürt jelezte, hogy a *Jenny B* révbe ért, akkor is ott álltak.

Együtt.